Nopți vrăjite

SABRINA JEFFRIES

MADELINE HUNTER

MARY JO PUTNEY

SABRINA JEFFRIES,
MADELINE HUNTER,
MARY JO PUTNEY

Nopți vrăjite

Seduction on a Snowy Night
Madeline Hunter, Sabrina Jeffries, Mary Jo Putney
Copyright compilație © 2019
Kensington Publishing Corp.
A Perfect Match © 2019 Sabrina Jeffries, LLC
A Christmas Abduction © 2019 Madeline Hunter *One Wicked Winter Night* © 2019 Mary Jo Putney, Inc.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Nopți vrăjite
Sabrina Jeffries, Madeline Hunter, Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Dorina Lipan, Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA
Nopți vrăjite / Sabrina Jeffries; Madeline Hunter, Mary Jo Putney
trad.: Cristina Radu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4593-7

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SABRINA JEFFRIES,
MADELINE HUNTER,
MARY JO PUTNEY

Nopți vrăjite

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA®
2019

O POTRIVIRE PERFECTĂ

Sabrina Jeffries

Părinților mei, care iubesc amândoi atât de mult sezonul Crăciunului și care întotdeauna au avut grijă să avem parte de unul bun chiar și în Thailanda.

Sper să petrecem încă multe Crăciunuri împreună

capitolul 1

Yorkshire
Decembrie 1808

Sala de bal de la Welbourne Place era atât de aglomerată încât, în ciuda vremii iernatice, evantaiele doamnelor fluturau la fel de viguros precum aripile porumbeilor în zbor. Domnişoara Casandra Isles făcea la fel. Nici măcar mirosul plantelor verzi din decoraţiunile festive – legături de vâsc pentru săruturi, rozmarin, dafin şi ilice – nu era de ajutor. Dacă nu scăpa curând din încăperea aceea aglomerată, avea să ţipe! Dar nu îndrăznea să plece până când căpitanul Lionel Malet nu înceta să mişune pe acolo în căutarea verişoarei ei de optsprezece ani, Katherine „Kitty" Nickman.

Cass oftă. Aparent, căpitanul avea tot ce şi-ar dori o femeie la un soţ. Ca mezin al unui viconte, avea rang şi legături. Şi cu siguranţă că era chipeş pentru vârsta lui, cu buclele negre, nonşalant dezordonate, ochii albaştri şi atitudinea masculină.

Dar, cu toate acestea, era dezgustată de el. Era oare din pricina afectării lui calculate? A zâmbetelor nervoase? A felului în care o dojenea pe Kitty la fiecare pas?

Poate că era doar el, punct.

Din nefericire, deoarece Kitty zăbovea la toaletă, el se îndrepta spre Cass, probabil s-o iscodească pentru a obţine vreo informaţie pe care n-o putuse scoate de la Kitty şi de la mătuşa Virginia când le adusese aici cu trăsura lui.

Odată ce ajunse lângă Cass, abia dacă făcu o plecăciune, ca şi cum ştia că nu era de acord cu el.

– Văd că deja ţi-ai pierdut frumoasa însoţitoare.

– Sunt sigură că se va întoarce în curând. *Vorbeai* despre Kitty, nu-i aşa?

– Dar despre cine altcineva?

– Habar n-am, domnule. Câte femei bogate curtezi în prezent?

Privirea lui glacială i se ascuţi.

– Mă interesează verişoara dumitale pentru ea însăşi.

Ea îl privi.

– Aşa o fi, dacă spui dumneata.

Ignorând comentariul ei înţepat, el făcu ochii roată prin încăpere.

– Sper ca domnişoara Nickman să nu se fi aventurat pe terasă. Există bărbaţi la această petrecere care cutreieră prin întuneric, sperând să smulgă un sărut de la o domnişoară naivă.

„Bărbaţi ca dumneata?" aproape că rosti Cass. Posesivitatea lui o îngrijora. Nu era ca şi cum el şi Kitty erau logodiţi.

– Sper că nu te descrii pe dumneata însuţi, spuse ea. Dacă te gândeşti s-o câştigi pe verişoara mea compromiţând-o, asta ar fi o nesăbuinţă.

El înţepeni.

– Înţelegi greşit situaţia, domnişoară. O iubesc pe domnişoara Nickman.

Iubire? Ea se îndoia că bărbatul chiar cunoştea înţelesul cuvântului.

Nu că verişoara ei n-ar putea face bărbaţii să se îndrăgostească de ea. Era superbă, cu păr bălai ca spicul grâului, ochi verzi limpezi şi o siluetă perfectă. Într-adevăr, fiecare femeie din încăpere ar fi urât-o dacă n-ar fi avut şi un temperament binevoitor, o inimă generoasă şi un fel de a-i câştiga pe toţi cei pe care îi întâlnea.

Apoi mai era şi statura ei minionă care o făcea să arate ca o floare fragilă ce avea nevoie de un bărbat puternic s-o conducă – ceea ce din nefericire şi era. Pentru că era de asemenea o moştenitoare naivă cu o avere uriaşă. Asta complica fiecare curtare.

– Dacă o iubeşti, îi spuse Cass căpitanului, nu poţi avea nimic împotrivă să aştepţi câteva luni înainte de a o cere.

Când în expresia lui apăru enervarea, asta îi întări convingerea că el voia doar să pună mâna pe zestrea lui Kitty. Dar îşi ascunse destul de repede reacţia.

– Nu are fiecare domnişoară drept scop să-şi găsească un soţ cât mai repede cu putinţă?

– Nu înainte de a avea un sezon în Londra. Având în vedere valoarea moştenirii lui Kitty, cred...

– Iartă-mă, domnişoară Isles, dar ce crezi dumneata nu contează, atâta vreme cât mama ei e de acord cu mine. Şi se întâmplă să ştiu că mă aprobă.

– Dă-mi voie să te contrazic. Când cuvintele ei părură că-l surprind, ea adăugă: O cunosc foarte bine pe mătuşa mea – nu va fi niciodată de acord cu un pretendent fără nici o recomandare în afară de legăturile lui. În orice caz, Cass *spera* că aşa stăteau lucrurile. E hotărâtă să-i ofere fiicei ei un sezon deosebit în Londra şi cu siguranţă că ştii că, odată ce se va întâmpla asta, Kitty va pune mâna pe un soţ bogat şi nobil.

Cassie n-avea de gând să-i spună că mătuşa Virginia era, de fapt, vrăjită de titlul căpitanului Malet, de elocvenţa lui şi de uniforma elegantă. Oricât de des ar fi atenţionat-o, n-ar fi determinat-o să-i asculte părerea despre el.

Ar fi fost altceva în cazul în care căpitanul ar fi iubit-o cu adevărat pe Kitty, dar Cass nu credea asta şi era la fel de nesigură în ceea ce-o privea pe Kitty, care îi ascunsese sentimentele sale faţă de bărbat. Acum Kitty flirta cu el şi în clipa următoare dispărea, plecând Dumnezeu ştie unde.

Până când Kitty nu spunea clar că era îndrăgostită de căpitan, Cass trebuia să-i ţină pe cei doi cât mai departe unul de celălalt. Cass nu accepta s-o vadă pe iubita ei verişoară suferind la fel cum suferise şi ea după un anume domn din Bath.

Îşi încrucişă degetele la spate.

– Mătuşa mea îmi va asculta părerea în această privinţă, la fel ca şi verişoara mea. Au încredere că am grijă de ele.

Căpitanul se aplecă înspre ea.

– Ah, dar nici una nu va avea încredere când o să amintesc de gelozia tomnatică faţă de succesul domnişoarei Nickman în a atrage un potenţial soţ.

Ea izbucni în râs. Gelozie „tomnatică"? Exista, oare, un asemenea cuvânt?

Ar fi trebuit să-i mărturisească ce vârstă avea. Sau să-l informeze despre considerabila ei zestre. Dar voia să se asigure că orice pretendent care ar fi interesat de ea o dorea numai pentru ea însăşi. De aceea nu spusese nimic deocamdată în legătură cu zestrea şi le rugase pe mătuşa şi pe verişoarele ei să facă la fel.

La urma urmei, avea timp destul să se mărite şi deocamdată nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă toţi o considerau a fi ruda săracă. Răposaţii ei părinţi se căsătoriseră din dragoste şi la fel avea să facă şi ea. Intenţiona s-o vadă pe Kitty aranjată într-o căsătorie din dragoste înainte de a se concentra pe propria fericire. Nu vor exista vânători de avere pentru ea *sau* Kitty.

– Ei bine, domnule, spuse ea, se pare că am ajuns într-un impas. Aşa că o să mă duc s-o caut pe verişoara mea, iar dumneata n-ai decât să faci ce doreşti.

– Vin şi eu, spuse el.

– La toaleta doamnelor? Nu cred.

Plecă, enervată că bărbatul o urma la mică distanţă. De ce stătea Kitty aşa de mult? Nu fusese niciodată genul care să se dichisească. Şi când Cass intră în vastul salon dotat cu mobilier confortabil, o oglindă, un lavoar şi un paravan în spatele căruia era o oală de noapte, nu văzu nici urmă de ea.

Cass n-o văzuse pe Kitty nici în sala de bal. Îi veni în minte comentariul căpitanului despre terasă. În ultimul timp, avea tendinţa de a hoinări.

Aşa încât Cass ieşi, uşurată să nu-l mai vadă pe căpitan. Dar, odată ce ieşi pe uşile franţuzeşti, Cass îşi

dădu seama că terasa înconjura casa și treptele de piatră dădeau înspre grădină. Kitty putea fi oriunde.

Cass își frecă brațele. Era mai bine dacă își aducea un șal. Mătușa prevăzuse că va ninge înainte de lăsarea serii și Cass începea să creadă. Aerul părea înghețat și mirosea a...

Tutun arzând. Mirosul de trabuc o izbi de undeva de aproape. Se întoarse pe călcâie și văzu un bărbat sprijinit de un stâlp, uitându-se la ea din întuneric.

„Există bărbați la această petrecere care cutreieră prin întuneric, sperând să smulgă un sărut de la o domnișoară naivă."

Ce ridicol! *Nu* va permite remarcilor căpitanului Malet să bage spaima în ea.

– Ați putea să vă anunțați prezența, domnule, înainte de a speria de moarte o doamnă.

Străinul chicoti.

– Vă rog să mă iertați, doamnă. N-a fost intenția mea. Se îndepărtă de stâlp și intră în lumina ce venea din sala de bal. Dar admit că sunt curios ce bărbat norocos sperați să întâlniți aici.

Ridică strengărește o sprânceană, deranjându-i armura de obicei impenetrabilă. Nu-și putea imagina de ce. Doar faptul că era chipeș – cu păr castaniu, un fermecător zâmbet pieziș și o statură bine clădită – nu era un motiv să-i permită a pătrunde dincolo de scutul ei. La urma urmei, fuma trabuc, ceea ce dovedea că nu era genul ei.

Apoi el aruncă trabucul și îl călcă cu vârful cizmei, atrăgându-i atenția asupra costumului. Hotărât lucru, nu era îmbrăcat pentru bal. Purta o mantie peste ceea ce păreau a fi pantaloni lungi, mai degrabă decât până la genunchi. Dacă ar fi să ghicească, ar zice că era îmbrăcat de călătorie. Pentru numele lui Dumnezeu, avea încă pălăria pe cap.

În minte îi sună alarma și își încrucișă brațele la piept.

– De fapt, caut o domnişoară. Blondă şi cu ten deschis, mai scundă decât mine şi care poartă o rochie de culoarea macului, cu garnituri galbene. Aţi văzut-o?

– Ce culoare? La fel de bine aţi putea să-mi spuneţi că rochia e făcută din brânză. Dar, în afară de dumneavoastră, n-a mai ieşit nimeni pe uşile acelea de când am ajuns aici.

Asta explica hainele sale de călătorie, însă nu explica de ce se ascundea aici în loc să intre pe uşa din faţă pentru a fi anunţat. Probabil că ar trebui să meargă înapoi înăuntru.

– Înţeleg. În cazul acesta, nu îmi sunteţi de nici un ajutor.

Când puse mâna pe clanţa uşii, el îşi sprijini braţul de uşă, blocând-o.

– Poate că îmi puteţi fi dumneavoastră de ajutor. O caut pe domnişoara Katherine Nickman.

– Kitty? Şi eu o caut tot pe ea! O cunoaşteţi?

Pe faţă îi apăru o umbră.

– Nu personal. Aţi putea să ne faceţi cunoştinţă?

Sfinte Doamne! Acum, vânătorii de avere apăreau ca din senin.

– Şi cine vă va prezenta mie? întrebă ea cu îndrăzneală. Asta ar trebui să aibă întâietate, nu credeţi?

El o măsură cu o privire plină de interes.

– De vreme ce ne-am cunoscut prin prisma faptului că am împărţit această porţiune de terasă, speram că putem renunţa la formalităţi.

Remarca amuzantă o făcu să zâmbească, deşi nu-i prea venea.

– Sunteţi foarte nepăsător în ceea ce priveşte prezentările, domnule.

Ochii lui luciră, uitându-se la ea.

– Şi dumneavoastră la fel. Dacă vă aduceţi aminte, dumneavoastră mi-aţi vorbit prima.

El flirta cu ea, ca să vezi. În rolul ei de rudă săracă, rar se afla în postura de obiect al interesului din partea unui bărbat atât de arătos ca el.

– Şi încep că cred că a fost o greşeală. Aruncă o privire critică asupra ţinutei lui. Evident că nu sunteţi îmbrăcat pentru această ocazie.

– Ceva ce deja regret.

Vocea lui tunătoare îi trimise un fior prin tot corpul, ceea ce era total nechibzuit.

– Aţi fost măcar invitat la petrecere? insistă ea.

El îşi încrucişă braţele impresionante pe pieptul său la fel de impresionant.

– Asta-i o întrebare nepoliticoasă. Dumneavoastră aţi fost?

Ea râse sincer.

– De obicei, nu-mi forţez intrarea la serate.

– De ce nu? Vă potriviţi de minune. Mult mai bine decât mine.

– Deja am stabilit acest lucru, spuse ea sec. Deşi asta nu v-a împiedicat să vă furişaţi pe aici ca un hoţ.

El se îndreptă de spate cu o mândrie prefăcută.

– Trebuie să ştiţi, doamnă, că sunt hoţ doar în ce priveşte frumoasele doamne. Se aplecă doar atât cât s-o facă să-i simtă mirosul coloniei. Mai şi fur câte un sărut ocazional.

Simţi un fior pe şira spinării înainte de a-l înfrâna.

– Atunci ar trebui să intraţi. Veţi găsi o mulţime de rămurele speciale pentru asta, ce vă pot servi în atingerea scopului dumneavoastră. Firește, dacă n-aţi fost invitat...

– N-aţi putea garanta dumneavoastră pentru mine? o tachină el.

Ea se uită pieziş la el. Acest flirt aiuritor durase prea mult.

– Nu. Trebuie să-mi găsesc verişoara.

El nu mai arăta amuzat.

– Domnişoara Nickman e *verişoara* dumneavoastră?

– Da. Şi pentru dumneavoastră ce este?

Acum, deveni foarte oficial.

– Am un mesaj foarte important pentru ea de la fratele ei.

Cass tresări.

– De la Douglas?

– Doar dacă nu mai are un alt frate, spuse el sarcastic. Firește că de la Douglas.

Orice prieten de-al lui Douglas era și prietenul ei și al lui Kitty, asta presupunând că bărbatul acesta nu inventase legătura. În trecut, câțiva gentlemeni nerăbdători să se însoare cu o avere, se *dăduseră* drept altcineva în fața lui Kitty.

– Cum de îl cunoașteți pe Douglas?

– Sunt colonel în același Regiment 25 Husari, ca și el, prezent aici în permisie. Se înclină. Colonel Lord Heywood Wolfe la dispoziția dumneavoastră.

Podeaua se topi sub picioarele ei. Acest tip arătos era bunul prieten al lui Douglas? Care mersese cu el în toate escapadele nebunești, ale cărui remarci istețe Douglas le repetase adesea în scrisorile lui pentru a impresiona, distrându-le de minune pe ea și pe Kitty?

Dacă era așa, atunci s-o ajute Cel de Sus. Colonelul era încă și mai interesant în persoană decât pe hârtie. În afară de felul său amuzant de a fi, o domina ca un vultur o vrabie, deși, pentru o femeie, ea nu era scundă. Și ochii lui o măsurau cu mult prea mult interes. Doamne, Dumnezeule!

Dar dacă mințea? La urma urmei, Douglas ar fi scris de bună seamă să le spună că prietenul lui era în drum spre Anglia. Bărbatul acesta putea pretinde să fie oricine ar fi vrut. Ea se afla singură aici, afară cu el, și ar fi înțelept să fie prudentă.

– Acum, continuă el, îmi veți face onoarea de a-mi spune care e numele dumneavoastră?

capitolul 2

Evident, Heywood abordase complet greşit problema. Cu asta se alesese pentru că plecase în fugă de la moşia Nickman odată ce auzise că Malet le însoţea pe doamne la Welbourne Place.

Nu că Heywood ar fi putut intra la bal. Lăsând la o parte ţinuta de călătorie, Malet ar fi ştiut imediat de ce Heywood era acolo: să-l împiedice pe bărbat să se însoare cu domnişoara Nickman. Heywood îi făcuse o promisiune lui Douglas în această privinţă.

Şi dacă în decursul salvării domnişoarei Nickman, Heywood ar fi intrat el însuşi în graţiile tinerei moştenitoare? N-ar fi rău nici asta. Douglas îşi dăduse deja binecuvântarea pentru o astfel de căsătorie, cu condiţia ca domnişoara Nickman să-l găsească atrăgător pe Heywood.

Din nefericire, tot ce făcuse până acum fusese s-o pună în gardă pe verişoara domnişoarei Nickman, ceea ce regreta. Va avea nevoie de verişoară de partea lui pentru ca domnişoara Nickman să-şi dea acordul de a fi curtată. În afară de asta, îi plăcea de verişoară. Genul prietenos, avea un ascuţit simţ al umorului şi nici nu arăta rău. Deşi în general prefera blondele, părul ei castaniu-deschis se potrivea cu tenul şi avea o deosebită atracţie, proprie doar ei.

Ea se uită înspre sala de bal şi începu să se încrunte. El îi urmări privirea. Mulţimea părea că începe să se rărească, poate că se ducea la supeu. În fiecare moment, doamna îşi putea da seama de necuviinţa întâlnirii lor între patru ochi. După aceea, s-ar fi grăbit să intre, şi el ar pierde ocazia de a vorbi cu domnişoara Nickman.

– Doamnă... începu el.

– O să vă spun cum mă cheamă dacă răspundeţi la o întrebare, domnule. Îl pironi cu privirea. Unde aţi fost detaşaţi dumneavoastră şi Douglas înainte de Portugalia?

Ah. Nu doar drăguţă, ci şi isteaţă şi curioasă.

– Hanovra. Unde am purtat o bătălie la Munkaiser.

Când pe faţa ei se văzu uşurarea, el oftă.

– Să îndrăznesc a spera că interogarea a luat sfârşit?

– Cum ne-aţi găsit? Ea zâmbi uşor. Nu face parte din vreo interogare, asta ca să ştiţi. Sunt foarte curioasă.

– Am urmat instrucţiunile pe care mi le-a dat Douglas spre casa lui şi când am aflat că nu-i nimeni acolo, servitorii mi-au spus unde aţi plecat cu toţii.

– Aha. E logic.

Cum ea nu mai adăugă nimic, el glumi:

– Să vă spun în continuare „doamnă" sau preferaţi să mă adresez cu apelativul de „verişoara domnişoarei Nickman"?

Ea chicoti.

– Iertaţi-mă! Sunt domnişoara Cassandra Isles.

Sigur. Domnişoara Nickman o menţionase pe Cass Isles în încântătoarele ei scrisori către Douglas. Acele scrisori îl făcuseră să dorească să o cunoască pe sora lui Douglas.

– Ştii, spuse el în glumă, ar trebui să te cred pe cuvânt că eşti domnişoara Isles. Ai putea să mă păcăleşti. Aşa că acum dumneata trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

Ea scoase un râset exasperat.

– Bineînţeles. Întreabă-mă ce vrei. N-am secrete. De fapt, sunt probabil cea mai plictisitoare femeie pe care o vei întâlni vreodată.

– Cumva, mă îndoiesc. Trecu în revistă puţinele lucruri pe care şi le amintea despre ea. Pentru că se apropie Crăciunul, spune-mi care e desertul de Crăciun pe care îl preferi?

– Asta-i uşor. *Syllabub*[1].

Nu era răspunsul pe care-l aştepta.

– *Syllabub* e o băutură, nu un desert.

Ea se bătu peste bărbie.

– Orice are frişcă şi zahăr e desert.

– Chiar şi cafeaua?

– Mă rog, nu cafeaua. Doar dacă e în îngheţată.

El nu se putu abţine să n-o tachineze din nou.

– Ai o definiţie complicată a desertului.

– Cel puţin nu spun că plăcinta cu carne tocată e desert. Se strâmbă. Grăsime de vită, pfui!

– Dar Crăciunul nu-i Crăciun fără plăcinta asta.

– În cazul ăsta, ai ghinion că ai ajuns prin colţul nostru de lume în perioada Crăciunului. Toată lumea de pe-aici mănâncă doar budincă cu stafide. Ceea ce urăşti.

El izbucni în râs.

– Şi dumitale îţi place. Doar doi oameni din Anglia, în afară de familia mea, ştiu că urăsc budinca cu stafide: domnişoara Nickman şi dumneata. Întinse mâna. Ai făcut faţă provocării mele în mod admirabil. E o plăcere să te cunosc, domnişoară Isles.

– La fel, sunt sigură, spuse ea, sunând de parcă îşi pierduse răsuflarea în timp ce îi luă mâna întinsă.

Contactul îl luă pe nepregătite şi îl făcu să-şi dorească a-i simţi mâna fără mănuşă. Să fie şi el fără mănuşă.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Era un bărbat practic. Oricât de atrăgătoare ar fi fost fetişcana aceea, nu-şi putea permite să fie distras de la scopul lui. Îi dădu drumul mâinii fără tragere de inimă.

– Nu eşti deloc aşa cum mi te-am închipuit. Cele câteva dăţi când domnişoara Nickman a scris despre verişoara ei „mai bătrână" mi-am imaginat pe cineva...

– O tomnatică? întrebă ea cu o voce hotărât distantă.

– Cuvântul ăsta nici nu există.

---

[1] Băutură spumoasă dulce, populară în secolele XVI-XIX. Era făcută din lapte sau smântână, coagulată prin adăugarea de vin, cidru sau alt acid şi adesea îndulcită şi aromatizată. (n.tr.)

– Exact! Nu e nici pe departe un cuvânt. Îmi pare aşa de bine că eşti de acord.

– Bine, spuse el, uimit de reacţia ei. Dacă învăţase ceva de la sora lui era că femeilor *nu* le plăcea să fie considerate „tomnatice". Nu mi-am dat seama că verişoara dumitale a descris o femeie de vârsta dumitale. Care e...

– Am douăzeci şi doi de ani, domnule şi încă nu sunt fată bătrână.

Mai tânără decât crezuse, având în vedere siguranţa ei.

– Eşti destul de matură încât să ştii ce vrei şi destul de isteaţă să pui la îndoială afirmaţiile unor străini îmbrăcaţi modest care te acostează pe terase.

Asta o făcu să râdă, slavă Domnului!

– Eşti la curent cu scrisorile acelea?

– Bineînţeles. Douglas e prietenul şi compatriotul meu. Adesea ne citim reciproc scrisorile de acasă. Desigur că dumneata şi domnişoara Nickman făceaţi la fel. Dacă îmi aduc bine aminte, locuiţi în aceeaşi casă.

– Da, şi suntem la fel de apropiate ca două surori.

– Ei bine, eu şi Douglas suntem la fel de apropiaţi ca doi fraţi. Scrisorile lui Kitty şi cele ale familiei mele au fost tot ce ne-a ajutat să rămânem întregi la minte în timpul lungilor săptămâni dintre bătălii.

Cu un zâmbet secretos, ea se uită din nou în sala de bal ce se golea.

– V-au plăcut scrisorile lui Kitty, nu-i aşa?

– Chiar aşa. Câteodată nu-ţi prea vine să râzi într-o tabără militară.

– Sunt sigură că aşa e, domnule colonel, spuse ea pe o voce melodioasă.

Dumnezeu să-l ajute! Vocea aceea îi putea fermeca şi pe hoţi.

„Adu-ţi aminte de ce eşti aici."

Corect. Ar trebui să insiste asupra subiectului verişoarei ei.

– Acum, că am renunţat la formalităţi, ai fi atât de amabilă să mă prezinţi surorii lui Douglas, ca să-i pot transmite personal mesajul fratelui ei?

Ea clipi ca şi cum ar fi fost trezită dintr-o reverie.

– Bineînţeles. Dacă vrei să mă urmezi înăuntru, o să mergem s-o căutăm.

– Prefer să nu intru.

– De ce?

Pentru că nu voia să se întâlnească cu Malet înainte de a o putea preveni pe domnişoara Nickman despre adevăratele intenţii ale bărbatului.

Nu că ar putea să-i spună toate astea domnişoarei Isles. Nu era sigur de a cărui parte era.

– Sunt în doliu. Pentru a-şi întări spusele, îşi atinse banda neagră de pe braţ. Să mă alătur balului ar fi extrem de nepotrivit.

– Te rog să mă ierţi, domnule. Am uitat... Adică nu mi-am adus aminte momentan... Trase adânc aer în piept ca să se liniştească. Te rog să primeşti condoleanţele mele pentru pierderea recentă a tatălui dumitale.

– Mulţumesc, spuse Heywood, nefiind sigur ce să mai adauge.

Deşi nu mai locuise acasă de ani întregi – nici măcar nu putuse să-şi viziteze familia decât pentru scurte perioade –, totuşi simţise pierderea tatălui său ca o durere într-un braţ fantomă. Îl chinuia ideea că tatăl său era undeva imposibil de ajuns.

Cu toate acestea, văzuse multă moarte de când tatăl său îi cumpărase un post în regimentul de husari la vârsta de şaisprezece ani, aşa că învăţase cum să-şi împingă durerea în cutia de amintiri şi să-şi poată duce la bun sfârşit misiunile.

– În orice e caz, dacă nu te deranjează s-o găseşti pe verişoara dumitale... începu el.

Ea roşi.

– Bineînţeles. Nu poate fi departe. S-o aduc şi pe mătuşa mea?

– Dacă vrei. Dar mesajul e în principal pentru verişoara dumitale.

– Înţeleg. În cazul ăsta, o s-o aduc pe Kitty. Îi aruncă un zâmbet trist. Mătuşii Virginia nu-i place să fie ridicată de la masa de whist. Joacă aşa de rar în societate. Domnişoara Isles deschise uşile franţuzeşti. Mă întorc curând.

El îşi aruncă o privire înăuntru, uitându-se cum tânăra trecu de şemineul masiv cu bustenii ce ardeau veseli şi apoi dispăru pe o uşă. Acum n-avea decât să aştepte.

Nu erau stele pe cer şi aerul era apăsător în aşteptarea zăpezii. Spera să nu ningă până când nu apuca să vorbească cu Kitty Nickman şi posibil cu mama ei. Se temea foarte tare că femeile căzuseră deja pradă complimentelor viclene ale lui Malet.

Dacă aşa stăteau lucrurile, Heywood va da în vileag ce ştia despre bărbat şi se va ruga ca ele să se încreadă în judecata lui şi a lui Douglas. Era destul de sigur că ar putea cel puţin s-o convingă pe domnişoara Isles. Părea destul de rezonabilă să recunoască, odată ce i se prezentau faptele, că Malet era cel mai rău soi de nemernic.

Un murmur de voci sub terasă îi atrase atenţia.

– Când îmi aduci trăsura, spunea un bărbat, rămâi aici cu ea, sub terasă. În clipa în care cobor scările cu domnişoara Nickman, trebuie să fii gata de plecare.

Heywood se încruntă. Vorbeşti de lup. Era vocea lui Malet.

– Da, căpitane, spuse vizitiul. Cum rămâne cu mama ei şi cu domnişoara Isles?

– Nu-ţi face griji pentru ele! Doar asigură-te că îţi faci treaba. E un individ care mişună pe aici şi nu vreau să risc. Am muncit prea din greu şi am umblat cu mănuşi prea mult încercând să-i câştig afecţiunea fetişcanei ăsteia, ca să vină un străin şi să mi-o sufle de sub nas.

Asta îl derută pe Heywood. Îl văzuse Malet cumva? Dar atunci de ce vorbea de parcă nu ştia cine era „individul"?

– Să înţeleg că nu ne întoarcem la moşia Nickman, stăpâne?

– Da, aşa e, spuse Malet. Dar nu-ţi face griji. O să fii plătit regeşte pentru că ne duci pe mine şi pe logodnica mea la Gretna Green în timp record.

– Mulţumesc, domnule.

Logodnică? Gretna Green? Se ajunsese până aici?

Heywood se uită la timp peste balustradă ca să-l vadă pe Malet intrând înapoi în casă şi pe un vizitiu grăbindu-se spre trăsurile aliniate pe lângă drum, până când ajunse la cea care trebuia să fie a lui Malet.

Să-i ia naiba pe toţi! Malet şi domnişoara Nickman fugeau pe ascuns ca să se căsătorească. Poate că Heywood ajunsese prea târziu. Ori asta, ori ajunsese chiar la timp.

Oricare ar fi fost cazul, Douglas nu l-ar ierta niciodată dacă nu găsea o cale s-o împiedice pe domnişoara Nickman să se mărite cu ticălosul acela. Aşadar, asta trebuia Heywood să facă.

Lui Cass îi trebui mai mult decât credea s-o găsească pe Kitty. Mai întâi o căută în camera unde se jucau cărţi. Acolo, mătuşa Virginia era aşa de concentrată să câştige la whist încât abia dacă îşi flutură mâna gonind-o de acolo atunci când Cass se apropie de ea.

Apoi, Cass traversă sufrageria, dar nici căpitanul Malet, nici Kitty nu erau acolo, ceea ce o alarmă. Dacă nemernicul acela o convinsese pe Kitty să fie singură cu el, Cass o să-i taie capul! Cu cât mai mult continua căutarea prin toate camerele fără a o găsi pe Kitty, cu atât devenea tot mai îngrijorată.

Apoi, o zări pe fată mergând pe un hol mormăind ceva, evident mânioasă – Kitty cea care arareori se enerva de ceva.

– Te simţi bine? întrebă Cass.

Kitty clipi.

– N-am nimic. Doar că... m-am certat cu o prietenă.

– Cineva cunoscut mie?

Pe faţa lui Kitty apăru o expresie de panică.

– Cu siguranţă că nu. *De ce?* S-o cunoşti vreau să zic.

Fără îndoială, Kitty se purta ciudat.

- Unde v-aţi certat? întrebă Cass.

- La... ăă... toaletă.

- Am fost chiar acum acolo, spuse Cass. Tu nu erai înăuntru.

Luând-o de talie, Kitty murmură:

- Am plecat de acolo şi... am hotărât să văd cum arată restul conacului.

Când îşi însoţi remarca şocantă cu un zâmbet slab, Cass îşi dădu ochii peste cap. Kitty nu era deloc pricepută în a spune minciuni. În mod normal, Cass ar fi aşteptat răbdătoare până când verişoara ei recunoştea adevărul, dar după ce străbătuseră conacul Welbourne Place dintr-un cap într-altul, Cass nu mai avea răbdare pentru aşa ceva. Şi chiar conta cine era prietena? Kitty avea destule amice.

- Ei bine, spuse Cass, acum trebuie să vii cu mine. Luând-o de braţ, se îndreptă spre sala de bal. Colonelul Heywood Wolfe e aici cu un mesaj important din partea lui Douglas, aşa că i-am spus că te aduc pe terasă să vorbeşti cu el.

- Pentru numele lui Dumnezeu, dar de ce e afară?

În timp ce se îndreptau spre uşile terasei, Cass îi explică. Dar când se apropiară de uşi, ea o opri pe Kitty.

- Promite-mi că nu-i spui că şi eu am moştenit avere.

- De ce să apară asta în discuţia despre mesajul de la Douglas? Vreau să zic, doar nu e de parcă... Kitty se opri atunci când înţelese semnificaţia spuselor lui Cass. Stai aşa! Credeam că-l simpatizezi pe colonel! Ai spus de multe ori că eşti de părere că e isteţ ca un urs.

- Nu ca un urs, scumpo. Ca o vulpe. E isteţ ca o vulpe.

Kitty avea tendinţa să zăpăcească expresii bine cunoscute. Dar nu se supăra niciodată atunci când cineva o corecta. Era una din calităţile ei cele mai apreciate. Pentru că Kitty era de *foarte multe* ori corectată.

- „Urs", „vulpe", spuse Kitty dând din mână. Ce importanţă are?

– Păi, vulpile sunt cunoscute prin viclenia lor, în vreme ce urşii... Cass scutură din cap. Nu contează. Tocmai *pentru că* îmi place de el, nu vreau să-i spui că sunt o moştenitoare.

– Oh. Pentru că vrei atât de mult să se însoare cu tine din dragoste.

– Exact. Se îmbujoră când îşi dădu seama ce spusese. Nu că ar fi interesat să se căsătorească cu mine. Vreau să spun, abia dacă mă cunoaşte. Presupun că ai putea zice că mă cunoaşte din scrisori, dar...

– Cass! spuse verişoara ei. Am priceput.

– Bine. Scuze!

Chiar şi ea recunoştea că avea tendinţa de a spune vrute şi nevrute câteodată.

– Şi eşti mult prea iritată când vine vorba de moştenirea ta. Când Cass dădu să protesteze, Kitty ridică mâna. Nu toată lumea umblă după tine pentru averea ta, în ciuda celor spuse de individul ăla din Bath prietenilor săi.

– Nu-i din cauza lui. Doar că încă nu sunt pregătită să mă mărit.

– Hmm, făcu Kitty, evident fără să-i creadă protestul.

Era timpul să schimbe subiectul.

– Apropo, colonelul Heywood a menţionat cât de mult l-au distrat scrisorile tale. Se pare că Douglas i le citea întotdeauna prietenului său.

– Fireşte că i le citea. Tu scrii scrisori foarte amuzante.

– Tu mi-ai spus ce să scriu, afirmă Cass. Sunt încă scrisorile *tale*.

Kitty pufni.

– Tu ai ales toate cuvintele şi ai alcătuit cu ele fraze. Faptul că eu ţi-am descris vizita noastră la o reuniune nu înseamnă că ceea ce e scris în ele este al meu. Toate remarcile caraghioase şi întorsăturile meşteşugite de fraze sunt ale tale. Kitty lăsă umerii să-i cadă. Presupun că ar trebui să-i spunem colonelului adevărul. Că sunt proastă.

– Nu spune asta! Nu eşti proastă.

– Dacă n-aş fi, nu mi-ai fi scris tu scrisorile. Încurc cuvintele tot timpul. *Urăsc* să citesc. Căpitanul Malet mă dojeneşte pentru că istorisesc poveşti greşit şi...

– Să nu *îndrăzneşti* să asculţi ce spune ticălosul ăla! Cass o luă de mijloc pe verişoara ei. Nu ştie nimic. Ai doar aptitudini diferite.

– Asta spune mereu domnul Adams.

Domnul Adams? Cass cercetă faţa lui Kitty. Ce ciudat că menţionase numele avocatului mamei sale. Văduv cu doi copii mici, părea cineva care nu merita atenţia lui Kitty. Dar avea o inimă bună şi arăta destul de bine cu trăsăturile lui serioase.

Cu toate astea, Kitty trebuia să ştie că mama ei n-ar încuraja niciodată o astfel de căsătorie cu cineva care practica o meserie.

Cass zâmbi.

– Domnul Adams are dreptate. Desenezi bine, cânţi ca un înger şi eşti neîntrecută la lucru manual. Ai o mulţime de calităţi pe care un bărbat le laudă la o femeie.

Arătând posomorâtă, Kitty se îndepărtă de ea.

– Cum ar fi averea mea.

– Şi frumuseţea, şi bunătatea, şi caracterul tău blând. Orice bărbat ar vrea să se însoare cu tine. Aşa că mă îndoiesc că viitorul tău soţ va fi dezamăgit că nu poţi alcătui misive distractive sau că nu poţi istorisi o poveste bună.

– Dar eu aş dori să fi fost isteaţă ca tine. Kitty oftă din greu. De asta aş prefera ca Douglas să nu afle că nici măcar nu-i pot scrie o scrisoare acceptabilă. Îşi ridică privirea spre Cass. Crezi că ai putea să-mi promiţi că nu-i spui colonelului despre asta? Pentru că îi va spune cu siguranţă lui Douglas.

Cum ar putea Cass să reziste acelei feţe neliniştite şi dulci?

– Promit. Tu păstrezi secretul meu şi eu pe al tău.

În orice caz, nu era ca şi cum o să-l mai întâlnească pe colonel după noaptea aceea. Familia lui locuia tocmai în Lincolnshire, la peste 60 de kilometri distanţă,

şi ea locuia aici. O să se întoarcă în Portugalia pe când ea şi cu Kitty îşi vor fi avut sezonul. Atunci nu va mai conta ce credea el despre scrisorile ei.

– Acum, scumpo, îi spuse Cass lui Kitty, hai să mergem să aflăm ce e cu mesajul ăsta aşa de important încât Douglas l-a trimis pe prietenul lui să-l transmită personal.

Dar când ieşiră pe terasă, văzură cum pluteau primii fulgi de nea... şi nici urmă de colonelul Heywood.

– Ah, nu! strigă Cass. Ninge!

Şi se părea că el plecase. Apoi vocea lui se auzi din întuneric:

– Era şi timpul să apăreţi. Vă puteţi adăposti amândouă sub asta. Îşi dădu jos mantia şi i-o dădu lui Cass, iar ea o puse pe umerii amândurora. Dar nu putem sta aici afară, continuă el, că o să vă udaţi până la piele. Vizitiul meu aduce trăsura acum. Putem traversa strada câtă vreme vorbim.

Le conduse pe scări în jos şi spre locul unde o trăsură cu un blazon ducal trase în faţa lor. Blazonul o asigura pe Cass că erau în siguranţă cu el. Nu ar călători într-o trăsură ducală, probabil a fratelui lui, dacă ar fi un oarecare ticălos vânător de zestre.

După ce intrară, Kitty îi dădu mantia.

– Trăsura dumitale e minunată, spuse ea imediat ce o luară din loc. A noastră nu-i nici pe departe aşa de spaţioasă. Arătă spre lampadarele trăsurii ce străluceau prin ferestre. Şi nu avem felinare strălucitoare ca acestea, te asigur.

– Mă tem că nu-i meritul meu. Trăsura e a fratelui meu, Sheridan. Scoase un chicotit autoironic. Vreau să zic, Excelenţa Sa, noul duce de Armitage. Nu mă pot obişnui cu Sheridan duce. Cred că nici el.

– Ei bine, spune-i fratelui dumitale că eu cred că e minunat, spuse Kitty. Nu m-ar deranja să călătoresc oriunde într-o trăsură ca asta.

– Iartă-mă, domnule! întrerupse Cass, dar trebuie să discutăm urgent...

– Așa e. Scoase din buzunar o scrisoare. Asta e de la Douglas.

Cass ridică o sprânceană.

– Nu puteai doar să mi-o dai mie să i-o dau lui Kitty?

– Nu, spuse el direct. Douglas a vrut să i-o înmânez personal așa încât să-i pot explica chiar eu conținutul mai în detaliu și să pot răspunde la orice întrebări. De vreme ce mă întorceam oricum în Anglia, am fost bucuros să preiau misiunea.

– Ce interesant! spuse Cass când Kitty luă scrisoarea de la el. Mor de curiozitate să știu ce e atât de important încât să constituie o „misiune".

Ea și Cass citiră împreună scrisoarea la lumina felinarelor trăsurii.

Dragi surori,

Nutresc cea mai sinceră speranță că scrisoarea vă găsește sănătoase și că încă nu l-ați cunoscut pe domnul Lionel Malet – sau că ați căzut pradă falselor sale lingușeli. El e...

– Credeam că e căpitanul Malet, îi șopti Kitty lui Cass. Și ce înseamnă „lingușeli"?

– Înseamnă complimente sau vorbe mieroase, spuse Cass, apoi îi aruncă colonelului o privire furișă. Și nu-i nevoie să șoptim. Sunt sigură că Lord Heywood te poate auzi perfect.

Bărbatul zâmbi ușor.

– Te rog, spune-mi Heywood. Mă simt de parcă vă cunosc deja pe amândouă prin Douglas. Și prin scrisorile domnișoarei Nickman, firește.

Cass tresări. Era mai dificil decât se așteptase să nu poată recunoaște că ea scrisese acele scrisori.

– În cazul ăsta, trebuie să ne spui Kitty și Cass, spuse Kitty cu un zâmbet cu subînțeles spre Cass.

– Kitty! protestă Cass.

– De ce nu? *Îl* știm deja și noi prin scrisori.

Heywood își înclină pălăria spre Kitty.

– Ca să-ţi răspund la întrebare, Malet a fost într-adevăr căpitan până când a fost dat afară, „pentru o comportare nedemnă pentru un ofiţer şi gentleman".

Kitty se aplecă să-i şoptească lui Cass la ureche:

– Până şi eu ştiu că asta e foarte rău.

Cass dădu din cap. Dacă îşi amintea corect, să fii dat afară din armată astfel se întâmpla atunci când un soldat sau ofiţer era degradat aşa încât să nu-şi poată vinde postul, iar apoi era dat afară din armată sau marină. Slavă Cerului pentru Douglas şi simţul său de responsabilitate! Kitty ar putea efectiv să ţină seamă de avertizările fratelui său în legătură cu domnul Malet.

Kitty şi Cass continuară să citească, dar restul confirma doar ce spusese colonelul Heywood.

A trebuit să jur să păstrez secretul despre această chestiune ce a distrus reputaţia lui Malet în faţa celor care-l cunoşteau, dar te asigur că e o acuzaţie serioasă. Nu e gentlemanul ce pare a fi. Aşa că evită-l sau îţi vei ruina propria reputaţie. În cel mai rău caz, ai putea fi silită să te măriţi cu un bărbat care se va purta rău cu tine.

Prietenul meu Heywood va răspunde întrebărilor tale şi se va asigura că Malet nu-ţi va face nici un rău. Te rog să fii cât se poate de amabilă cu Heywood în calitate de mesager al meu.

Cu cea mai mare afecţiune,

Douglas

– Ei bine! Cass se lăsă pe spate. Ce mai scrisoare! Nu că m-ar surprinde vreun pic. Nu mi-a plăcut de domnul Malet din prima clipă când l-am cunoscut.

Kitty privea pe fereastră.

– Mi se pare că Douglas e exagerat de prudent. Vreau să zic, de ce domnul Malet să se concentreze asupra *mea* pentru a mă seduce? Sau pentru a se căsători cu mine, la drept vorbind? De ce nu Cass, de exemplu?

– E un vânător de avere, Kitty. Cass își înăbuși un oftat. Ar fi trebuit să știe că verișoara ei avea probleme în a-i păstra secretul. Nu se concentrează asupra unor domnișoare ca mine, care n-au zestre. Doar domnișoare ca tine care au.

Heywood se încruntă.

– E mai mult decât atât. Eu și Douglas suntem cei care au descoperit perfidia lui și i-au adus acuzații. În schimb, el a amenințat să se răzbune, răpind pe una din surorile noastre, amândouă fiind moștenitoare.

Cass simți cum i se strânge stomacul. Ce oribil!

– A spus domnul Malet într-adevăr așa ceva? zise Kitty, evident la fel de șocată ca și Cass.

– Da, așa a spus. Heywood își frecă falca. Nu-mi fac griji de sora mea, Gwyn – ea și frații mei pot face față unui regiment de oameni ca Malet. Însă Douglas se teme că tu nu ești la fel de bine protejată.

Kitty nu mai era atentă la el.

– Unde mergem?

Când se aplecă pe fereastră, Cass făcu la fel. Nu văzu nimic în afară de pudra albă peste siluetele întunecate de tufișuri și copaci – nici lumina de la casă, nici contururile netede ale gazonului.

Cu siguranță că nu se învârteau în jurul conacului Welbourne Place. Mai mult încă, vizitiul prinsese viteză acum că ajunseseră la drumul principal.

Cass îl ațintì cu privirea pe Heywood.

– Ce ai de gând, domnule? Părăsim cu totul Welbourne Park!

El își încrucișă brațele la piept.

– Iertați-mă, doamnelor, dar am crezut că e cel mai bine s-o îndepărtez cu totul pe domnișoara Nickman de Lionel Malet cât se poate de repede și prin orice mijloace la îndemână. Omul ăsta e periculos.

Kitty stătea doar neîncrezătoare, însă Cass nu putea să tacă în fața unei astfel de vădite aroganțe masculine.

– Ne *răpești*? Acum? În mijlocul unui bal?

– Nu vă „răpesc". Vă salvez. Malet plănuia s-o ducă pe Kitty la Gretna Green imediat ce o convingea să se urce în trăsura care aştepta. Spune-mi, Cass, în aceste împrejurări, tu ce-ai fi făcut?

capitolul 3

Heywood se aştepta să fie dojenit, judecând după felul în care Cass îşi strângea mâinile în poală.

– Te asigur că n-aş fi răpit două doamne! izbucni Cass.

– Nu vă răpesc! aproape că strigă el. Acţionez. Malet nu mi-a dat de ales. Discuţia pe care am auzit-o între el şi vizitiul lui lăsa clar să se înţeleagă că Malet plănuia să plece cu Kitty de îndată ce o găsea înăuntru şi o putea ademeni să urce în trăsura lui. Într-adevăr, planul lui Malet a fost zădărnicit doar pentru că vizitiul meu a venit mai repede decât al lui.

Asta păru că le amuţi pe ambele doamne. Faptul că în special Kitty nu spunea nimic îl făcu pe Heywood să fie şi mai precaut. S-ar putea ca, de fapt, Kitty să-şi închipuie că e îndrăgostită de Malet. Şi deşi fata n-avea cum să ştie prea multe despre adevăratul caracter al lui Malet, lui Heywood nu-i scăpase faptul că ea nu înţelesese perfidia bărbatului, aşa cum o făcuse Cass.

Dar, pe de altă parte, Kitty nu semăna nici pe departe cu Cass. Greu de crezut că erau verişoare. În aparenţă, Kitty îi aducea aminte lui Heywood de orice debutantă pe care o cunoscuse vreodată – făcute din acelaşi aluat ca şi mamele lor. Cu părul auriu ca mierea şi ţinuta perfectă, avea acea fragilitate a unei păpuşi de porţelan pe care o doreau cei mai mulţi bărbaţi... ca şi cum s-ar putea sfărâma dacă cineva doar ar atinge-o. În tinereţe, fusese sigur că voia acel gen de femeie: genul pe care îl putea proteja, genul care îl făcea să se simtă bărbat.

Dar anii pe câmpul de luptă îl învăţaseră să aprecieze o femeie care să-i poată sta alături şi să se descurce cu duşmanul, care să aibă ceva carne pe oase şi foc în ochi. De fapt, aşa cum era Cass.

Doar că cea care scrisese scrisorile care îi plăcuseră atât era Kitty. Acesta era principalul motiv pentru care îl interesa. În afară de asta, Cass dezvăluise clar că nu era moştenitoare. Şi el trebuia să se însoare cu una, dacă urma să rămână în Anglia şi să aibă grijă de mica şi dărăpănata proprietate pe care bunica o lăsase tatălui şi pe care acesta i-o lăsase *lui*.

Heywood era nerăbdător să-i dedice toată munca pe care o merita. Era gata să plece de la Husari, să se însoare şi să aibă copii. În ciuda succesului său ca militar, de fapt nu-i *plăcea*. Durerea şi moartea păreau fără sfârşit - Anglia luptase cu Franţa, cât timp fusese în armată, ceea ce însemna aproape unsprezece ani.

În afară de asta, fusese visul tatălui său, nu al lui ca să avanseze la Husari. Acum, că tatăl murise... Înlătură acea durere.

Cass oftă din rărunchi.

- Deci planul tău era s-o răpeşti tu însuţi pe Kitty pentru a evita ca domnul Malet s-o răpească? Şi eu sunt aici doar ca s-o însoţesc?

Când punea aşa problema, nu suna drept cel mai bun plan pe care îl concepuse vreodată.

- Te rog, putem să încetăm a-i spune răpire? E o salvare, o *intervenţie*. Tu erai cu ea, aşa că a trebuit să vă iau pe amândouă. În afară de asta, nu puteam călători singur cu ea fără a-i compromite reputaţia. Cu amândouă, problema nu mai e critică.

- Aşa crezi, da? spuse Cass vădit iritată. Odată ce mătuşa mea îşi dă seama că am dispărut, o să angajeze oameni să ne găsească, ceea ce în sine ne va compromite.

- Da, exact! strigă Kitty. Nu pot fi compromisă... Pur şi simplu *nu pot!* Ce-o să zică mama? Ce-o să zică *prietenii* noştri?

Minunat! Acum Cass stârnea mânia verişoarei ei.

- Mama ta nu va spune nimic nimănui până când nu ştie precis ce s-a întâmplat. Şi eu m-am asigurat ca vizitiul lui Malet să ştie care e numele meu, aşa încât va auzi adevărul înainte să-i alerteze cineva pe ceilalţi oaspeţi.

– Şi care ar fi adevărul ăsta? întrebă Cass.

– Că voi două sunteţi cu mine. Că Douglas a fost de acord cu intervenţia mea. Că nu are de ce să-şi facă griji. Sunt sigur că îmi va recunoaşte numele în clipa în care i-l va spune vizitiul.

Cass îşi dădu ochii peste cap.

– Atunci ce-l împiedică pe Malet să vină după noi, odată ce îşi dă seama că tu eşti în spatele acestei aşa-zise intervenţii?

El ignoră evidentul ei scepticism.

– În primul rând, n-o să-şi dea seama chiar imediat. I-am pus căluş în gură vizitiului şi l-am legat. După aceea, am găsit o trăsură nepăzită la capătul rândului şi l-am pus pe vizitiu înăuntru. M-am gândit că ultimul care vine la bal va fi şi ultimul care pleacă.

– Ce ţi-a mai mers mintea, spuse Cass zâmbind ironic. E limpede că ai experienţă la răpirea femeilor.

– Norocul începătorului. Refuză s-o mai corecteze legat de subiectul *salvării* lui Kitty. Ideea e că ar putea trece ore înainte ca vizitiul să fie găsit. Până atunci, o să fim în siguranţă la Armitage Hall.

Kitty se îndreptă se spate.

– Nu ne duci la Gretna Green?

– Fireşte că nu. Încerc să previn o fugă secretă, nu să concep una.

– Oh, slavă Domnului! exclamă tânăra moştenitoare. În cazul ăsta, mă doare-n călcâi.

Cass murmură:

– În cot, scumpo.

– Călcâi, cot, ce contează?

– Contează foarte mult, mai ales când foloseşti incore... Cass se opri când văzu cum el îşi ridică o sprânceană. Ai dreptate. Nu contează.

– Nu, efectiv, spuse Kitty. Atâta vreme cât colonelul nu ne duce la Gretna Green, nu-mi pasă.

Hmm. El găsea că e foarte dificil să pună laolaltă pe această Kitty Nickman cu cea care scrisese acele scrisori

amuzante. Dar poate că avea nevoie de un toc şi hârtie pentru a fi plină de duh.

– Îmi pare bine că eşti de acord, spuse el.

– Ei bine, *eu* nu sunt de acord, domnule colonel, interveni Cass. De ce pur şi simplu nu ne-ai dat scrisoarea lui Douglas şi apoi să ameninţi că-l pedepseşti pe domnul Malet dacă se apropie de noi?

– Pentru că ştiu cât de seducător poate fi Malet. Şi presupun că îşi aducea trăsura pentru că deja îi obţinuse colaborarea.

Kitty scoase un pufnet.

– Ba *n-o* obţinuse, te asigur. N-am făcut parte din nici un plan de fugă secretă pe care l-a conceput de unul singur.

– Te-a numit logodnica lui, sublinie Heywood.

– Logodnică! Cass se uită la verişoara ei. Ai fost de acord să te măriţi cu el?

– Bineînţeles că nu. Domnul Malet se înşală profund. Kitty se juca absentă cu fustele. Nu ştiu de ce ar fi spus aşa ceva.

Când Heywood pufni, Cass îşi ridică bărbia.

– Dacă Kitty spune că domnul Malet a interpretat greşit interesul ei, atunci aşa e. Asta nu m-ar surprinde. Omul ăla e un lup în piele de oaie.

– Credeam că-i un lup în piele de capră, spuse Kitty.

– Nu, scumpo, spuse Cass, evitând să se uite înspre el.

– Dar lupii sunt răi, indiferent unde s-ar găsi, insistă Kitty.

– Bine punctat, spuse Cass cu un surâs.

Ceva era ciudat aici. Femeia care scrisese scrisorile pe care le admirase ar fi trebuit să ştie acele expresii uzuale.

– În orice caz, spuse Heywood, în piele de oaie sau de capră, caracterul său alunecos e exact motivul pentru care a trebuit să acţionez aşa de rapid. Şi părea că Kitty îi oferise motive să creadă că s-ar bucura de răpire...

– Nu fi ridicol! spuse Kitty precaută. Nimeni nu *vrea* să fie răpit.

– Ei bine, ceva trebuie că l-a încurajat ca să acţioneze, spuse Heywood.

În trăsură se aşternu tăcerea. Apoi auzi clar o înjurătură foarte nedemnă de o doamnă. Trebuie că venea din partea lui Cass. Kitty nu părea genul să înjure.

– Ştiu ce l-a încurajat, spuse Cass. Chiar în seara asta, i-am spus că o să mă opun oricărei încercări pe care ar face-o să se însoare cu Kitty şi că mătuşa Virginia şi Kitty ar ţine cont de asta. Poate că asta l-a împins să acţioneze nechibzuit.

Heywood îşi încrucişă braţele la piept.

– Sau poate Kitty a fost deja de acord să fugă cu el.

– Ţi-am spus, e absurd! strigă Kitty.

– Din nefericire, nu te cred. Se uită cu asprime la ea. Ştiu cât de convingător poate fi Malet cu o doamnă.

– Aşa? spuse Cass. Mergi des după el să-i rezolvi problemele?

– Destul de des ca să recunosc atunci când e pe cale să creeze una nouă, izbucni el. Cu verişoara ta care e clar că ascunde ceva.

– Eşti un individ foarte nepoliticos, spuse Kitty curajoasă.

– Şi când mă gândesc că te simpatizam, pufni Cass. Nu eşti aşa cum te credeam a fi.

– Un bărbat de acţiune? Un soldat mereu gata să se bată cu duşmanul?

– Un lord arogant.

El îi aruncă un zâmbet sec.

– *Sunt* fiu de duce şi colonel. Sunt îndreptăţit la un anumit grad de aroganţă, nu crezi?

– Şi cum te deosebesc aceste caracteristici de Malet? întrebă Cass.

Acuzaţia îl deranjă.

– Am intenţii bune. El, nu.

– Cum poţi fi sigur? întrebă Kitty.

– Îl cunosc pe el şi comportamentul lui prostesc, spuse Heywood. Crede-mă.

Cass se uită lung la el.

– Bine, admit asta, dar totuşi puteai să te consulţi cu noi sau cel puţin să-i arăţi mătuşii scrisoarea lui Douglas.

El ridică din sprânceană.

– Ai spus chiar tu că „nu-i place să fie ridicată de la masa de whist". Chestiunea era urgentă. Nu-i puteam aştepta sprijinul.

– Are dreptate, Cass, spuse Kitty. Mama îl simpatizează pe domnul Malet. Probabil că ar fi ignorat avertizările tale.

– Îmi dau seama! ripostă Cass. De ce crezi că am simţit nevoia să-l îndepărtez pe individ? Habar n-am avut că răspunsul lui va fi să încerce să răpească pe cineva.

Heywood o privea în continuare pe Kitty. Protestând faţă de ideea că l-ar fi încurajat pe Malet, se purta de parcă voia să-l considere nevinovat. Ceva nu era în regulă în reacţiile ei... doar dacă ar fi putut spune exact ce era.

Cu toate astea, Cass era foarte directă – îl detesta pe Malet. Heywood simţi o ciudată uşurare că ea nu era genul de femeie care să se lase înşelată de nemernicul acela.

Nu că ar fi contat, de vreme ce, oricum, Malet n-ar fi îndrăznit să se poarte cu ea aşa cum se purtase cu Valeria în Portugalia. Profitase de ea pentru că nu avea familie care s-o apere. Dar Kitty îi avea pe Douglas şi pe mătuşa ei şi probabil încă multe alte rude.

Călătoriră în tăcere multă vreme... până când în trăsură se auzi zgomotul unui sforăit. Venea de la Kitty, delicata debutantă.

– Verişoara mea e foarte obosită, spuse Cass pe un ton de scuză.

– Îmi dau seama.

Asta o făcu pe Cass să se zbârlească.

– Ai îndrăzneala să fii răutăcios pentru că Kitty e istovită când ne-ai luat împotriva voinţei noastre?

Heywood îşi dori s-o poată vedea mai bine. Pentru că bănuia că, fiind furioasă, Cass era o adevărată privelişte – doar pasiune şi furtună, şi o inteligenţă ascuţită.

Fără îndoială că lupta să-şi ţină mânia în frâu, să fie o doamnă.

Cum era când *nu* era o doamnă?

Se descotorosi de aceste gânduri, sau măcar încercă. Ce naiba era cu el? Având în vedere împrejurările, atracţia lui faţă de Cass n-avea importanţă. Trebuia să-şi concentreze eforturile asupra lui Kitty. Cu toate astea, nu se putu opri să nu întrebe:

– Ce ai spus mai devreme: „Şi când mă gândesc că te simpatizam"? Nici nu mă cunoşti.

Ştergând o porţiune din fereastra aburită, ea privi în afară.

– Te... te ştiu din scrisori.

– Cele pe care ţi le-a citit Kitty.

– Ne împărtăşim totul, spuse ea prudentă.

– Atunci, spune-mi ce simte Kitty cu adevărat pentru Malet?

Pentru o clipă, sforăitul lui Kitty păru că scade, dar poate că doar îşi imagina.

– Aş vrea să ştiu şi eu, spuse Cass. Dar nu mi se confesează despre el. Sau, de fapt, despre oricare alt bărbat.

– Atunci de ce ai spus că nu l-ai plăcut niciodată? A încercat vreodată să-ţi facă curte?

– Nu fi ridicol! Nu sunt genul de femeie pe care domnul Malet s-o bage în seamă.

– Dacă-i aşa, atunci e un prost.

La naiba! Nu voia să spună asta. Ar fi vrut să scape de aerul închis din trăsură undeva unde temperatura scăzută să-i limpezească gândurile.

Urmă o lungă tăcere. Ea se uita pe fereastră, şi lucirea lunii pe zăpadă îi preschimba profilul într-un tablou de alabastru şi fildeş.

Alabastru şi fildeş... Ce aiureală siropoasă! Ce mai urma, că soarele îi preschimba profilul în opale de foc şi rubine? Trebuia să se uite la Kitty, dacă voia să fie la înălţimea responsabilităţilor sale. Dar ochii îi rămaseră asupra siluetei lui Cass.

– În orice caz, spuse ea după un moment, n-ar conta dacă *ar fi* interesat de mine. Nu l-aş alege niciodată pe el.

– Mă bucur să aud asta. O femeie de nivelul tău s-ar irosi cu unul ca Malet.

Judecând după răsuflarea întretăiată, asta era încă o observaţie pe care n-ar fi trebuit s-o facă. Dar nu şi-ar retrage cuvintele.

Ea îşi drese glasul.

– Familia ta e la Armitage Hall?

– Mama, fratele şi sora mea sunt acolo, cel puţin. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji despre tine şi Kitty, veţi fi însoţite aşa cum se cuvine.

– Mulţumesc. N-aş vrea s-o văd compromisă pe Kitty.

El se uită la Cass.

– Nu te îngrijorează că ai putea fi şi tu compromisă?

– Am învăţat cu multă vreme în urmă cum să mă ţin departe de bătaia armelor.

Râsul ei stânjenit îl făcu să ezite.

– Interesantă alegere a cuvintelor.

Ea ridică din umeri.

– Sunt verişoară de soldat. În afară de asta, nimănui nu-i pasă într-atât de tare de o rudă săracă încât să încerce să o compromită. Ochii ei lucirăîn întuneric. Nici măcar ţie, domnule.

Asta îi spuse tot ce voia să ştie. Cass nu era nici pe departe atât de insensibilă faţă de el pe cât pretindea. N-ar fi trebuit să-l afecteze, dar o făcu. Pentru că el nu era nici pe departe insensibil faţă de *ea*.

La naiba cu tot! Era o complicaţie de care el n-avea nevoie.

Ea îşi încrucişă mâinile pe talie.

– Cel puţin nu trebuie să ne facem griji de domnul Malet pentru moment, spuse ea pe o voce gâtuită.

– Ce vrei să spui?

Ea făcu semn spre fereastră.

– Vremea afară e îngrozitoare. Dacă n-a plecat decât mai târziu, o să aibă probleme să ne urmărească.

Heywood se încruntă, uitându-se afară.

– Sau chiar să plece de la Welbourne Hall. E bine că ne-am îndreptat către sud.

– Într-adevăr, așa este, spuse ea. Deși, dacă nu ajungem la Armitage Hall în scurt timp, ne-am putea trezi blocați pe drum.

– Mă îndoiesc. Lasă să ningă. Caii au potcoave cu cuie pentru gheață și moșia nu-i departe. În afară de asta, Malet crede că m-am dus spre nord, spre Gretna Green, așa că mai întâi o să se îndrepte într-acolo.

– De ce să creadă așa ceva?

– Pentru că asta i-am spus vizitiului că o să fac. M-am gândit că o să ne câștige ceva timp înainte de a avea iar de-a face cu individul ăsta. Vremea va fi cu mult mai rea înspre nord. Și când se va înființa în cele din urmă la moșia fratelui meu, vom fi pregătiți pentru el.

– Asta presupunând că mama ta va oferi găzduire pentru două doamne neanunțate și nemăritate în situația noastră.

El se gândise deja la asta.

– Vă puteți baza pe mine să mă ocup de întrebările mamei mele și vom fi cu toții mulțumiți.

Cass își ridică bărbia.

– Cu alte cuvinte, intenționezi să minți.

– Ai vrea ca mai degrabă să dezvălui totul mamei și să risc a fi auzit de servitori? Deja a trebuit să cumpăr tăcerea vizitiului nostru – cu cât mai puțini oameni știu adevărul, cu atât mai bine. Odată ce se pornește bârfa, nu vei repara niciodată prejudiciul adus reputației voastre.

Ea lăsă să-i scape un oftat adânc.

– În orice caz, sunt mai îngrijorată de mătușa mea. Nu-mi place deloc să mă gândesc la disperarea ei neștiind unde am dispărut eu și Kitty.

– Asta o va învăța minte să-i acorde mai multă atenție fiicei ei. Dacă nu interveneam la timp, Malet ar fi fugit cu Kitty și *tu* și mătușa ta ați fi fost amândouă înnebunite să știți ce s-a întâmplat cu ea.

– Îmi dau seama de asta. Căscă, acoperindu-şi repede gura cu mâna. Însă nu sunt de acord cu metodele tale autoritare de a forţa nota. Şi bănuiesc că nici mama ta, dacă ar şti de ele.

– N-ai decât să-i spui. Acum nu mai e cale de întoarcere. Drumurile spre casa ta vor fi de acum impracticabile. N-avem de ales decât să ne adăpostim la Armitage Hall până când se topeşte zăpada. Uite ce e, ce-ar fi să nu-ţi mai faci griji şi să încerci să dormi puţin? Zâmbi spre ea. Jur că n-o să te seduc pe tine sau pe Kitty până când nu ajungem la Armitage Hall.

Ea îl fixă cu privirea.

– Nu-i nici pe departe amuzant.

– Bănuiesc că nu, având în vedere împrejurările, mormăi el tărăgănat.

Ea căscă din nou.

– Doamne, Dumnezeule! Evident că n-ar fi trebuit să beau acel ultim pahar de vin fiert la bal.

Dacă îşi amintea bine, era vorba de o băutură făcută din vin roşu îndoit bine cu apă, la care se adăuga suc de lămâie şi zahăr. Cine s-ar ameţi din asta, pentru numele lui Dumnezeu?

După toate aparenţele, Cass era aceea.

El chicoti.

– Nu contează. Acoperindu-le pe ea şi pe Kitty cu mantia lui, murmură: Dormi. O să mai treacă vreo câteva ore până când ajungem.

Ea îşi lăsă capul pe perna banchetei. Nu trecu multă vreme până când auzi răsuflarea ei liniştită printre sforăiturile lui Kitty.

Scutură din cap. Cele două femei erau atât de diferite. Pe de-o parte, Kitty era la fel de lipsită de substanţă ca şampania. Greu de crezut că ar fi putut scrie acele scrisori inteligente şi spirituale.

Pe de altă parte, Cass era la fel de tonică precum un brandy, o femeie interesantă pe care nu se putea abţine să n-o placă.

Oftă. Ce păcat că n-avea bani! Dacă nu se putea însura cu o moştenitoare a cărei zestre să-l ajute să salveze moşia pe care tatăl lui i-o lăsase, atunci va trebui s-o vândă pe nimic şi să-şi continue cariera în armată pentru atât timp cât era necesar să strângă destui bani ca să poată întreţine o familie.

Acesta era adevărul, pur şi simplu. Nu-şi putea permite să se însoare din dragoste.

capitolul 4

Când trăsura o luă pe drumul pietruit, Cass se trezi. Creierul ei înceţoşat se strădui să priceapă unde se afla şi de ce ea şi Kitty erau acoperite cu o mantie grea ce mirosea a ţigări de foi şi a colonie.

Când Heywood spuse: „Am ajuns", totul îi reveni în minte.

Fuseseră răpite de către singurul bărbat care o interesase vreodată cu adevărat pe Cass, cel puţin pe hârtie.

Şi se părea că le dusese într-o ţară de basm pentru că ce vedea la capătul aleii era o reşedinţă acoperită de zăpadă ce purta toate însemnele unui castel fermecat. De două ori mai mare decât Welbourne Place şi probabil de patru ori mai mare decât conacul mătuşii Virginia, avea turnuleţe şi turnuri acoperite cu cupole şi ferestre ce reflectau luna în scădere în pete mereu schimbătoare. Sfinte Doamne!

Imediat ce trăsura se opri în faţa unei masive uşi ornamentale, Kitty sări în sus din locul unde stătea.

- Unde suntem? Ce facem? Ce s-a întâmplat?

Când Heywood chicoti, Cass îşi dădu ochii peste cap spre el şi o luă pe Kitty de mână.

- Nu s-a întâmplat nimic, draga mea. Doar că am ajuns la Armitage Hall.

Kitty clipi de două ori, apoi se uită afară.

- Aha, am înţeles.

Un lacheu venea deja în fugă să coboare scările trăsurii şi să deschidă portiera. Heywood băgă mâna sub banchetă şi le înmână saboţi pe care să-i prindă în jurul pantofilor de bal pentru a-i proteja de zăpadă.

- Ce atent! exclamă Kitty.

- Şi neprevăzut, adăugă Cass uitându-se cu atenţie la Heywood.

– Sora şi mama mea le folosesc regulat. De aceea sunt mereu în trăsură. Coborî şi se întoarse să le ajute pe cele două doamne. Pe cuvânt, Cass, pari a fi suspicioasă din fire.

– Aşa şi *este*, spuse Kitty. Hai să nu ne mai învârtim în jurul degetului[1] – Cass presupune întotdeauna ce-i mai rău despre domni.

Cass îşi îndreptă umerii.

– Avem de gând să rămânem aici în frig discutând despre defectele mele sau mergem înăuntru la căldură?

Râzând, el le oferi câte un braţ celor două doamne.

– Mergem?

Trăsura se îndepărtă, şi Cass se uită înapoi spre alee. I se tăie răsuflarea văzând că zăpada cădea ca o pânză albă.

– Se pare că am ajuns aici chiar la timp. Nu dă semne că se opreşte.

– Da. Vocea lui sonoră îi pătrunse până în degetele de la picioare. Ar trebui să fim izolaţi de Malet cel puţin pentru câteva zile.

Slavă Domnului! Poate că domnul Malet o să-şi dea *în sfârşit* seama că şi-a ales moştenitoarea greşită pe care s-o intimideze.

Intrară. În ciuda orei târzii, o femeie cam de cincizeci de ani, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat cobora scările. Părul ei roşu ce încărunţise îi cădea până la talie. Era mai aproape de înălţimea lui Kitty, dar ea şi Heywood semănau foarte bine. La forma maxilarului, pometii înalţi şi nasul acvilin. Aşadar, această femeie frumoasă trebuie că era mama lui Heywood.

– Sfinte Doamne, ce avem noi aici? întrebă ea uitându-se cu o privire curioasă spre Cass şi Kitty, pe când Heywood îi dădea lacheului mantia şi pălăria. Am auzit trăsura că trage în faţă şi nu mi-a venit să cred că te-ai întors din vizita la rudele lui Douglas pe o vreme aşa de urâtă.

[1] Aici Kitty foloseşte din nou greşit o expresie – a se învârti în jurul cozii (n.tr.)

– Mă bucur că m-am întors. Acestea sunt două dintre doamnele pe care m-am dus să le vizitez. Pe drumul meu într-acolo, am găsit trăsura lor îngropată în zăpadă pe când se întorceau de la un bal. Vremea era deja mult mai rea acolo decât aici, aşa încât n-am îndrăznit să merg mai departe spre nord să le duc acasă, pentru că riscam să fim blocaţi cu toţii.

Cass abia dacă rezista să nu-şi dea ochii peste cap la auzul acestor minciuni sfruntate, dar mama lui murmură:

– Ce înţelept din partea ta!

– L-am lăsat pe vizitiul lor la cel mai apropiat han şi le-am adus pe doamne aici. N-am fost de părere să fie lăsate singure la han şi nu se cuvenea că eu să rămân acolo cu ele. Sper că nu te deranjează.

Mama lui ridică din sprânceană spre el.

– Ştii că nu mă deranjează, deşi bănuiesc că mai e ceva de spus la toată povestea asta.

– Te-aş minţi eu, mamă? întrebă el rece, la fel ca zăpada prin care merseseră.

– Dacă nu te bagă în bucluc? Absolut. Îşi trecu o mână obosită peste faţă. Dar hai să amânăm această discuţie până mâine. Sunt sigură că doamnele ar dori acum o ceaşcă de ceai fierbinte şi un pat moale. Aşa că fii drăguţ şi fă prezentările.

Cass încercă să nu râdă în timp ce Heywood, admonestat aşa cum se cuvine, se execută.

Când termină, Cass spuse:

– Regretăm că v-am sculat din pat la ora asta târzie, Excelenţa Voastră.

– Prostii! Îmi place să am musafiri, chiar dacă fiul meu a dat peste ei în cel mai neobişnuit mod.

Cass trebui să-şi muşte limba pentru a nu începe s-o informeze exact *cât* de neobişnuit fusese. Dar Heywood avea dreptate – n-avea nici un sens să-i mărturisească şi mamei lui secretul.

Chiar atunci intră şi majordomul, împleticindu-se, cu scufia de noapte pe cap.

– Iată-te, domnule Fox, spuse ducesa.

Discută cu el în şoaptă pentru câteva momente.

Când el se grăbi să iasă, ea se întoarse spre ei, zâmbind.

- S-a aranjat. O punem pe Kitty în dormitorul fiului meu Thornstock şi pe Cass în vechiul dormitor al fiului meu Greycourt. Nici Thorn, nici Grey nu se întorc din oraş până în ajun de Crăciun şi oricum plănuiam să-i pun pe Grey şi pe noua lui soţie într-o cameră mai mare atunci când soseau. Thorn poate sta în altă cameră. Nu-i mofturos cu chestiunile acestea.

- Dacă ajută, spuse Cass, pe noi nu ne deranjează să stăm în acelaşi dormitor sau chiar în acelaşi pat.

- Prostii! spuse ducesa extrem de ferm. Vrem să vă simţiţi confortabil dacă va trebui să rămâneţi până de Crăciun.

Pe faţa lui Kitty se zugrăvi durerea.

- Vă cer scuze, Excelenţă, dar sper să nu vă deranjăm chiar *atât* de mult.

- Nu e nici un deranj, te asigur, deşi înţeleg. De sărbători, cel mai bine e acasă. Ducesa o bătu uşor pe mână pe Kitty înainte de a se întoarce spre Cass. Fox aduce cameristele să facă focul în camerele voastre, să facă paturile şi să vă ajute să vă schimbaţi de haine. Vă pot împrumuta amândurora cămăşi de noapte şi toate rochiile, pantofii şi aşa mai departe de care aţi avea nevoie. De vreme ce eu şi Gwyn suntem încă în doliu, acum nu folosim multe din rochiile noastre.

- Am fi extrem de recunoscătoare pentru orice ne-aţi putea da, Excelenţa Voastră, spuse Cass. După cum va puteţi imagina, am venit aici doar cu rochiile de pe noi.

Ducesa îi aruncă fiului ei o privire poznaşă.

- Da, ce ciudat că aţi părăsit balul fără pelerine sau orice altceva care să vă apere de frig şi de umezeală!

- E vina mea, spuse Heywood afabil. Eram aşa de grăbiţi să fugim de furtună, încât doamnele şi-au uitat pelerinele în trăsura abandonată.

Cass se uită pieziş la el. Bărbatul acesta minţea cu un aplomb uluitor.

Aparent, nu putea să-i servească mamei lui orice fel de poveste, pentru că ea se întoarse să se uite la Cass.

– Asta s-a întâmplat cu adevărat, draga mea?

– Ah, da, Excelenţă, se repezi ea, eram *aşa* de copleşite de recunoştinţă când l-am văzut pe curajosul dumneavoastră fiu care se grăbea să ne salveze de o moarte sigură, încât ne-am pierdut minţile. Am lăsat totul în trăsură – săculeţii, pelerinele... minţile – în graba noastră de a fi salvate de propriul nostru cavaler în armură strălucitoare.

Spre surprinderea lui Cass, ducesa izbucni în râs.

– Mai degrabă un cavaler în armură întinată, aşa cum îl cunosc pe fiul meu.

– Sfinte Doamne, mamă! mormăi Heywood.

– Ah, dragă, te fac de râs? spuse mama lui cu ceea ce suna foarte tare a amuzament. Nu credeam să te poată face ceva să-ţi fie ruşine, fiule. Înainte de a deveni colonel, erai, hai să spunem, la fel de nerăbdător ca şi fraţii tăi să-ţi faci de cap. Deşi au trecut câţiva ani de când s-a petrecut asta.

– Cel puţin recunoşti. Heywood ridică o sprânceană. Şi în apărarea mea, Cass are tendinţa de a exagera.

– Într-adevăr aşa e, domnule, spuse Kitty veselă. Cum de ai ştiut?

– Sunt bun la deducţii, spuse el, dar continuă s-o privească pe Cass ca şi cum încerca s-o înţeleagă.

Ceea ce o făcu să se simtă incomod. Sau poate doar neputinţa ei de a respira în preajma lui era ceea ce o făcea să se simtă incomod.

– În orice caz, spuse ducesa, vă rog să scuzaţi dezordinea din casa noastră. De câtăva vreme ducem lipsă de personal. Aşa că va trebui s-o duc pe Kitty eu însămi în camera lui Thorn. Făcu semn din cap spre fiul ei. Ai putea să-i arăţi lui Cass drumul spre dormitorul lui Grey? Camerista trebuie că e deja acolo.

– Bineînțeles, spuse Heywood, uitându-se pe furiș la Cass.

În vreme ce Cass încă încerca să-i citească privirea, ducesa spuse:

– Mulțumesc, fiule. O să-i spun lui Fox să trimită pe cineva sus cu ceai, imediat ce va fi gata. Îi întinse mâna lui Kitty. Acum, haide, draga mea, hai să mergem în camera ta înainte de a adormi în picioare.

Dar Kitty era captivată privindu-i pe Heywood și pe Cass.

– Stați sub vâsc, arătă ea. Știți ce înseamnă *asta*.

Heywood își ridică privirea și zâmbi.

– Într-adevăr.

Apoi, Cass nici măcar nu avu vreme să se gândească, pentru că el se aplecă și îi dădu un sărut pe buze.

Era superficial și cast, menit să facă pe plac privitorilor. Cu toate astea, simți un fior de emoție pe șira spinării. Și când se retrase să se uite la el, își dădu seama că și el avusese o reacție asemănătoare după acel scurt contact, pentru că ochii lui luceau cu ceva ce semăna a dorință.

Prostii! Probabil că-și imagina. Un fiu de duce putea alege doamne din societate; nu putea fi deloc interesat de o doamnă fără rang ca ea.

Ducesa îi privea acum cu interes. Când Heywood își drese glasul, femeia se întoarse rapid spre Kitty.

– Ne vedem dimineață, le spuse ea lui Cass și lui Heywood, conducând-o pe Kitty sus pe scări.

Heywood făcu o plecăciune în fața lui Cass.

– După tine, milady. Camera lui Grey e și ea la etaj, dar deasupra dormitorului lui Thorn.

Urcară după ducesă și Kitty.

Simțind cum tăcerea o apăsa, Cass spuse:

– Am observat că mama ta ia în serios obiceiul de a înfășura ramuri verzi în jurul balustradelor cu ocazia Crăciunului.

– Mama ia în serios orice fel de festivitate de Crăciun. Asta vine de la faptul că a trăit aproape treizeci

de ani în Prusia unde se împodobesc brazi înalți cu ocazia sărbătorilor. Tata era ambasador acolo, așa că, vezi, ne-am obișnuit să avem o casă plină de verde în timpul Crăciunului.

– Inclusiv brazi?

El dădu din cap.

– Englezii n-au acest obicei, dar mi s-a spus că regina Charlotte are întotdeauna unul la palat.

– Foarte interesat.

– Habar n-ai. La un moment dat, cu siguranță că mama o să ne pună să facem mici cadouri care să fie așezate sub brad. Pentru că nici unul din noi n-are copii încă, mama le-a spus servitorilor să-și aducă copiii a doua zi de Crăciun și se asigură ca fiecare copil să primească un cadou de sub brad.

– Ah, ce drăguț din partea mamei tale! E minunat.

Urcând la următorul etaj, Heywood spuse:

– E mult de lucru. Casa asta e mare, cu multe camere. Mama ține închise mare parte din ele, dar pe cele care sunt deschise le decorează cel puțin cu crenguțe de ilice. Se uită la Cass. Întâmplător, camera lui Gwyn e chiar aici, așa că o să ai o companie feminină.

– Gwyn e sora ta, da? întrebă ea sperând că această conversație superficială să-i țină mintea departe de acel scurt sărut.

– Sora vitregă. Ea și Thorn sunt gemenii de la fostul soț al mamei a cărui moarte i-a permis tatălui meu să-i facă curte și să se însoare cu mama noastră. Sărmanii Gwyn și Thorn au fost orfani înainte chiar de a se naște. Și Grey, al cărui tată a fost însurat cu mama înainte de tatăl gemenilor, a rămas orfan când avea un an. Așa că tata a fost singurul tată pe care oricare din noi l-a cunoscut vreodată.

– Și acum, a murit și el. Sărmana ta mamă, să rămână văduvă de trei ori.

El îi mai aruncă o privire.

– Îmi aduc sigur aminte că tu ţi-ai pierdut atât tatăl, *cât şi* mama când erai mică, ceea ce explică de ce ai ajuns să trăieşti cu mătuşa şi cu verişoara ta.

– Da. Părinţii mei au pierit într-un incendiu când aveam nouă ani. Mătuşa şi unchiul meu m-au luat la ei fără a ezita şi m-au îngrijit de atunci încoace. Aşa încât Kitty e mai mult sora decât verişoara mea.

– Şi tu ai face orice s-o protejezi, spuse el.

– Bineînţeles.

Ajunseră la următorul etaj. O conduse pe un hol slab luminat, apoi se opri în faţa unei uşi închise. Puteau auzi zgomot dinăuntru.

– Camerista încă îţi aranjează camera. Se sprijini de perete. Ar trebui s-o lăsăm să termine.

– Ce să termine? spuse ea glumind. Să despacheteze cufărul meu inexistent şi să-mi aranjeze hainele inexistente pentru mâine? Mă pot descurca singură – mă pricep destul de bine să mă ocup de sarcini imaginare.

În ochii lui apăru o scânteie de amuzament.

– Dar cu siguranţă că n-ai vrea să-ţi schimbi aşternutul sau să-ţi faci singură focul dacă nu trebuie. Şi fiindcă veni vorba, mulţumesc pentru că nu i-ai spus mamei ce s-a petrecut cu adevărat.

– N-avea rost. Se strâmbă la el. În afară de asta, bănuiesc că va afla adevărul de la Kitty înainte ca ea să-şi lase capul pe pernă. Kitty nu se pricepe deloc să mintă.

– Asta e lăudabil, bănuiesc.

– Da. Kitty are şi cel mai bun caracter dintre toţi cei pe care-i cunosc.

El îi cercetă faţa.

– Mai bun decât al tău?

– Ah, da. Eu sunt cu mult prea cinică, spuse ea încet. În vreme ce Kitty are o părere bună despre toţi până când se dovedesc a fi răi, eu nu am o părere bună despre nimeni până când nu se dovedeşte că sunt buni. E cel mai mare defect al meu.

– Ştiam eu! spuse el făcând-o să tresară.

– Că e cel mai mare defect al meu?

– Că tu eşti cea care de fapt *a scris* toate acele scrisori lui Douglas.

Ah, nu! Ea se strădui să formuleze un răspuns.

– Nu... nu ştiu ce vrei să spui.

Îşi înăbuşi un geamăt. Ce răspuns strălucit! Va trebui să se descurce mai bine decât *atât*.

– Să nu-ţi fie ruşine, spuse el. Amândoi ştim că verişoara ta n-ar putea niciodată să conceapă astfel de texte isteţe.

Ea îşi dori să savureze complimentul, dar încă spera să-şi poată ţine promisiunea faţă de Kitty.

– De ce ai presupune aşa ceva?

– Pentru că într-una din misivele tale către Douglas ai folosit acelaşi text despre cum tu – sau, mai degrabă, tu pretinzând că eşti Kitty – aveai o părere bună despre toţi până când se dovedeau a fi răi, şi aşa mai departe.

Ah, Doamne! Îşi amintise asta? Nu ştia dacă să fie alarmată sau flatată.

– Doar mi-am adus aminte ce a scris atunci Kitty.

– Mă îndoiesc. Între voi două, tu eşti de departe cea mai deşteaptă. Îndrăznesc să afirm că ea nu s-ar gândi niciodată la astfel de vorbe de duh, cu atât mai mult să le şi scrie.

Să-l ia naiba! De ce trebuia să fie aşa de perspicace? Kitty o să fie groaznic de afectată că ea nu păstrase secretul destul de bine încât să-l păcălească.

– Cum poţi să ştii aşa ceva despre verişoara mea? Abia ai cunoscut-o. Abia ce m-ai cunoscut şi pe *mine*, la drept vorbind.

– Adevărat, dar am văzut destul ca să observ diferenţele dintre voi. Aşa că de ce nu recunoşti? Scrisorile lui Kitty către Douglas erau de fapt scrise de tine. Poveştile tale. Remarcile spirituale erau ale tale şi observaţiile la fel. Se aplecă spre ea şi faţa i se întunecă. Şi în toţi anii ăştia în care mi-am imaginat că sora lui Douglas, Kitty, era aşa de isteaţă şi interesantă, eu de fapt mă gândeam la *tine*.

Fetei i se puse un nod în gât. Părea furios, deşi nu înţelegea de ce ar fi.

- Are vreo importanţă?

- Fireşte că are! Până să te întâlnesc, nu m-a interesat domnişoara Isles... doar domnişoara Nickman, cea care scria scrisori fascinante. Şi acum îmi spui că femeia care m-a intrigat erai tu?

Vorbele lui făcură să-i bată inima cu putere în piept, ceea ce era o curată nebunie.

- Eu... Cea care a scris scrisorile te intrigă?

- Chiar nu-ţi poţi da seama? Îi luă bărbia în mână. Fireşte că da. Şi acum ştiu de ce.

- De ce?

Ochii lui străluceau chiar în lumina slabă de pe culoar. Atunci o sărută, nu aşa cum o făcuse sub vâsc, ci aşa cum ea îşi imaginase mereu că o va săruta soţul ei... cu o căldură ce o învălui şi o făcu să vrea mai mult.

Când el se retrase, expresia lui lacomă o făcu să simtă un fior delicios.

- De asta, izbucni el. Datorită acestei... acestei *atracţii* dintre noi.

O sărută din nou, arzător şi apăsat, şi ea descoperi că sărutul însemna mult mai mult decât îşi imaginase vreodată. Gura lui nu numai că o acoperi pe a ei, dar îi desfăcu buzele aşa încât să-şi poată strecura limba înăuntru.

Ah! Sfinte! Doamne! Ce simţea depăşea *orice* imaginaţie. În special când el începu să-i dezmierde gura cu limba, alunecând înăuntru şi în afară cu mişcări mătăsoase ce o făcură să simtă cum dorinţa îi inundă pântecul.

Doritoare de mai mult, îl luă de după gât şi se lipi de el. El luă asta drept ce era de fapt. O invitaţie la nebunie, şi atunci o împinse în uşă ca s-o poată săruta cu un abandon dus la limite, mâinile lui cutreierând pe trupul ei şi trupul lui apăsându-se pe al ei de parcă voia s-o absoarbă în el.

Ea înțelese, pentru că voia același lucru. Nici un sărut pe care îl primise vreodată nu fusese atât de acaparator - cele câteva sărutări pe buze primite de la peţitori nu puteau suferi comparaţie. El reușea să transmită atâta intensitate încât o făcea să tânjească, și să vrea, și să simtă nevoia pentru orice i-ar fi dat el. Tot ce i-ar oferi..

Mult prea curând, el își retrase gura de pe a ei ca să o privească în ochi.

- Recunoaște, tu ai scris acele scrisori. Deja știu răspunsul, dar vreau să te aud pe tine spunându-l.

Încă tremurând de la forța săruturilor lui, ea murmură.

- Bineînțeles că eu le-am scris.

- Știam eu, spuse el cu o înverșunată satisfacție.

Ea ar fi dat o replică iute, dar el se aplecă și o sărută din nou, ștergându-i orice gând despre altceva în afară de gustul lui și de felul măiestrit în care o ținea. O cucerea ca un ofițer îndrăzneț - ceea ce și era -, și ea nici măcar nu încerca să se opună.

Dumnezeu s-o salveze!

Heywood își dădea seama că ce făcea nu era bine. Chiar și faptul că știa cine scrisese scrisorile nu schimba asta. Kitty era cea căreia trebuia să-i facă curte, așa că ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era s-o sărute pe Cass.

Și atunci de ce nu se putea opri?

Pentru că buzele ei îl făceau să tânjească și îl ardeau. Pentru că petrecuse ani la rând gândindu-se la femeia care îl făcuse să râdă de nenumărate ori. Femeia despre care credea că e Kitty. Dar fusese Cass de la bun început. Acum, în ciuda orei înaintate, voia s-o tot sărute. Nu-i păsa de ce. Voia doar să exploreze fiecare părticică din gura ei delicioasă, să se delecteze cu gustul ei dulce, să se cufunde în mirosul ei - ceva floral ce-l excita.

Sau poate că reacția lui era alimentată de senzația trupului ei moale lipit de al lui... La naiba, era ceva uluitor.

O mușcă de buza de jos și savură geamătul scos de ea.

- N-ar trebui să facem asta, șopti ea.

- Ai dreptate. Însă, nu vreau să mă opresc. Tu vrei?

Reîncepu s-o sărute, dorindu-și s-o poată săruta ore întregi.

Dintr-odată, ușa din spatele ei începu să se deschidă. Ea îl împinse și el se dădu înapoi permițând să se deschidă ușa.

El încă se lupta să-și recapete controlul asupra dorințelor, când una din cameriste își scoase capul pe ușă.

- Vă cer iertare, milord, mormăi ea, roșindu-se la față. Nu... nu eram sigură dacă domnișoara era jos sau...

- Sunt aici. Cass zâmbi liniștind-o pe cameristă. Excelența Sa tocmai îmi povestea despre tradițiile de Crăciun în această casă.

- Ah! Fața cameristei se lumină. Se pare că va fi foarte frumos, domnișoară Isles. Familia a adus din Prusia niște obiceiuri interesante. O să vă placă să vă petreceți aici sărbătorile, sunt sigură.

- Așadar, obiceiurile noastre nu îți sunt prea străine? întrebă Heywood scurt, deranjat că îi fusese întrerupt interludiul cu Cass.

- Ah, nu, milord. Vreau să spun că încă n-am avut ocazia să practicăm obiceiurile de Crăciun din cauză că familia dumneavoastră nu locuia aici acum un an și fiindcă sunt în perioada de doliu după tatăl dumneavoastră anul ăsta, Dumnezeu să-l odihnească! Dar pentru că fratele și mama dumneavoastră se ocupă acum, o să fie totuși foarte frumos. În orice caz, așa a promis ducesa.

- În cazul ăsta, știu că așa va fi. Afișă o expresie nonșalantă. Acum, dacă ne-ai acorda o clipă, mai am niște chestiuni pe care trebuie să i le spun domnișoarei Isles.

- Bineînțeles, milord.

Camerista se retrase în cameră, deși el observă că nu închisese ușa.

– Dimineaţă, îi spuse el lui Cass cu voce joasă, vreau să ştiu totul despre cum ai ajuns tu să scrii scrisori lui Douglas, pretinzând că eşti Kitty.

– Eşti foarte curios, spuse ea cu o urmă de revoltă. Şi ce te priveşte pe tine de fapt?

– În calitate de cel mai bun prieten al lui Douglas, ar trebui cel puţin să-i apăr interesele, spuse el. Am dreptate că el habar n-avea?

– Bineînţeles că habar n-avea. Dar nici nu înţeleg de ce asta cere ca tu „să-i aperi interesele".

– Pentru că, ştiind felul în care surorile se poartă cu fraţii lor, presupun că voi l-aţi tras pe sfoară în toţi anii ăştia în ideea că aţi conceput o glumă în stil mare.

– Nu fi absurd! N-am fi făcut niciodată „o glumă în stil mare" pe seama lui Douglas când el lupta pentru ţara lui. Îşi încrucişă braţele la piept. La pieptul ei foarte atractiv. Bănuiesc că eşti doar mânios că *şi tu* ai fost păcălit. Dar n-am ştiut că tu aveai ceva de-a face cu asta, pentru că poate n-am fi continuat atât timp. De fapt, aş aprecia foarte mult dacă ai păstra în secret acest şiretlic al nostru. Şi să nu-i spui lui Kitty că ţi l-am dezvăluit. I-am promis că n-o voi face.

– De ce?

– Nu pot discuta în seara asta. Se uită spre cameristă şi îşi coborî vocea. Sunt istovită şi, mulţumită unui anume bărbat, nici măcar nu voi dormi în propriul pat. Aşa că sper că mă vei ierta, milord, dacă mă retrag.

– Fireşte, milady, spuse el, pe acelaşi ton, făcând o plecăciune exagerată. Chiar te rog.

O umbră de surâs îi apăru pe buze, înainte de a o suprima.

– Mulţumesc.

Apoi făcu o reverenţă şi intră în dormitor, închizând uşa în urma ei.

El rămase pironit locului un moment lung, scuturând din cap. Niciodată nu mai cunoscuse o femeie aşa de exasperantă. Sau una mai fascinantă.

Blestemându-se pentru acel gând nechibzuit, coborî scările spre propriul dormitor. Era destul de rău că femeia pe care o dorea - cea cu ochi verzi-cenuşii şi bucle castanii ce-i scăpau din agrafe - era cea fără zestre. Dar acum, că se lăsase dus de val sărutând-o pe Cass, va fi foarte dificil să se mulţumească cu Kitty.

Va trebui să înceapă să stea la distanţă de Cass. Şi să se concentreze asupra lui Kitty. O să facă asta a doua zi.

Mare ghinion că nu se putea opri să nu se gândească la acele săruturi.

capitolul 5

Cass se trezi foarte târziu, şi nici nu era de mirare. Adormise greu gândindu-se doar la săruturile unui anume domn. Pe când reuşise să aţipească, aproape că se lumina de ziuă. Acum simţea că-i vine să lenevească în pat.

Dintr-odată, îşi dădu seama că cineva o privea. Îşi întoarse capul spre uşă şi o văzu pe Kitty care trăgea cu ochiul de acolo.

– Ah, Slavă Domnului că te-ai trezit! strigă Kitty. Credeam că o să dormi toată ziua. Am venit să mă uit la tine de cel puţin şase ori!

Cass oftă. Erau zile când energia debordantă a verişoarei ei o termina. Azi era una din acele zile.

Se întoarse cu spatele spre uşă.

– Pleacă, mormăi ea.

– N-o băga în seamă, spuse Kitty. Întotdeauna e morocănoasă dimineaţa. Nu vorbeşte serios. Intră!

Auzind că ea vorbea cu altcineva, se ridică brusc în capul oaselor şi îşi trase pătura până la gât. Ce naiba?

Apoi, cu un amestec de dezamăgire şi uşurare, văzu că persoana pe care Kitty o invită să intre nu era Heywood, ci o fată care ţinea o tavă cu micul dejun. Bineînţeles că ea era – nici măcar Kitty n-ar fi fost atât de nesăbuită să bage un *bărbat* în dormitorul lui Cass. Iar Cass nu era dezamăgită că acea persoană nu era Heywood. Nici pe departe.

Ce mincinoasă!

Kitty se trânti la capul patului.

– Gwyn, ea e Cass. Cass, ea e Gwyn, sora vitregă a lui Heywood.

Deja ghicise asta. Gwyn era versiunea mai tânără a mamei ei, doar că mai înaltă. Cu ochi verzi în loc

de albaştri. Dar avea acelaşi maxilar ca al mamei ei şi al lui Heywood, acelaşi zâmbet pieziş şi acelaşi nas.

Gwyn se uită la Cass cu o expresie uimită.

– Încântată să te cunosc! Mi-aş cere iertare pentru că m-am alăturat verişoarei tale venind să te trezim, dar Kitty a petrecut ultimele două ore ridicându-te în slăvi şi făcându-mă să fiu deosebit de nerăbdătoare să te cunosc.

– Kitty are tendinţa de a exagera în legătură cu oamenii pe care-i iubeşte, spuse Cass. Să n-o faci să vorbească despre fratele ei, Douglas.

– Prea târziu, spuse Gwyn zâmbind. Dar deja ştiam despre Douglas, de vreme ce Heywood îl ridică şi pe el în slăvi.

Cass ar fi avut ceva de zis pe tema asta, dacă n-ar fi simţit aroma îmbietoare care îi atrăsese atenţia.

– Din întâmplare, n-ai cafea pe tava aceea?

– Ba da, spuse Gwyn punând tava pe masa de lângă pat. Kitty a spus clar că preferi cafeaua în loc de ceai. La fel ca Heywood, de fapt, deşi el pretinde că preferinţele lui provin din faptul că a fost în armată atâţia ani. Nu eşti din întâmplare o membră secretă a Regimentului 25 Husari, nu-i aşa?

Cass râse, turnându-şi o ceaşcă şi apoi adăugând frişcă.

– Nu. Presimţea că avea să-i placă de Gwyn. Şi dacă aş fi, n-aş recunoaşte. Altminteri, cum ar putea rămâne secret?

Gwyn chicoti, dar Kitty nu se amuză.

– Grăbeşte-te şi mănâncă-ţi micul dejun, spuse ea. Heywood ne-a invitat să gonim prin zăpadă într-o sanie uşoară!

– Unde Dumnezeu găseşte Heywood sanie? întrebă Cass.

– Tata a adus-o pe a noastră din Prusia, explică Gwyn pe când Cass mânca o felie de pâine prăjită cu unt şi bea cafea. Săniile sunt uzuale acolo, aşa că mama a încercat să-l facă să se răzgândească, arătând că aici nu va fi niciodată

atât de frig încât s-o putem folosi. Dar el s-a jurat că în Lincolnshire iarna e aspră. Arătă spre fereastră. Se pare că avea dreptate.

Cass îşi luă cafeaua şi se duse spre fereastră să se uite afară.

– Cerule! şopti ea. E chiar un tărâm de basm al zăpezii, nu-i aşa? Aproape tot atât cât avem noi în nord.

– Da, spuse Kitty pe o voce tremurândă, aşa că nu putem pleca acasă prea curând. E destul de îngrijorător. Apoi se lumină. Dar e o vreme minunată pentru o plimbare cu sania cu tine. Aşa că îmbracă-te.

– Cu ce? Cu rochia de bal şi condurii de dans? întrebă Cass, deşi şi ei i-ar fi plăcut o plimbare cu sania.

– Nu trebuie să-ţi faci griji de asta, spuse Gwyn. Eu şi mama am adunat nişte haine pentru voi două. Se pare că ambele avem măsuri asemănătoare. Şi dacă nu vi se potriveşte mărimea pantofilor noştri, o să împrumutăm de la servitori nişte cizme care să vi se potrivească.

Acestea fiind spuse, Cass şi Kitty primiră două cameriste care intrau şi ieşeau încontinuu aducând costume de călărie şi rochii de plimbare şi orice ar avea nevoie o doamnă bine îmbrăcată pentru o ieşire în aer liber.

Nu peste mult timp, Cass, Gwyn şi Kitty se îmbrăcară în costume de călărie coborând spre dulapul de haine groase pentru a găsi îmbrăcăminte călduroasă. Imediat ce îşi aleseră pelerine şi fulare, veni şi Heywood şi fratele lui, Sheridan, duce de Armitage. Cass l-ar fi cunoscut oriunde pentru că era o versiune mai slabă şi mai serioasă a lui Heywood, cu ochi mai verzi şi păr mai închis la culoare. Heywood făcu prezentările, deşi lui Cass i se păru că ducele era prea neatent ca să le bage în seamă.

Însă Heywood părea vesel şi arăta destul de diferit la lumina zilei. Acum, putu vedea că părul lui castaniu avea şuviţe blonde şi, la fel ca şi pielea bronzată, dovedea că stătuse multă vreme în Portugalia. Cu o seară înainte fusese prea întuneric, chiar şi în Armitage Hall, ca să vadă că ochii erau căprui şi calzi, asemănători cu zâmbetul.

Erau atât de calzi încât îi făcură inima să-i bată tot mai tare, ceea ce nu putea deloc să fie benefic.

– Cred că doamnele au dormit bine? întrebă Heywood, deşi se uita drept la ea, făcând-o să nu mai gândească limpede.

Înainte de a putea răspunde, Sheridan pufni.

– Nu sunt sigur cum *cineva* poate dormi bine când e răpit.

Se uită încruntată spre Kitty care roşi.

– Ştiu... ştiu că nu trebuia să spunem nimic, dar eram obosită şi ducesa a fost aşa de bună...

Heywood clătină trist din cap.

– Se pare că ai avut dreptate, Cass. Mama a obţinut adevărul de la ea. În dimineaţa asta, toată familia m-a ameninţat cu vătămarea corporală dacă vreuna din voi se va găsi amestecată în vreun scandal ca urmare a acţiunilor mele.

– Dar cunosc situaţia, nu-i aşa? întrebă Cass, inexplicabil deranjată de ideea că familia lui îl critica.

– Da, interveni Sheridan. Şi suntem mai mult decât bucuroşi să sprijinim povestea precum că tu şi verişoara ta vă îndreptaţi spre casă venind de la bal când aţi fost prinse de viscol. Se uită la fratele lui. Eşti *sigur* că Malet nu le va compromite reputaţia dezvăluind adevărul?

– Nu până când nu va fi sigur că a pierdut orice şansă cu Kitty. Şi pentru că de acum ştie că eu le-am luat, mai ştie şi că o să-l distrug public dacă vreodată va încerca măcar să le atingă. La urma urmei, îi ştiu şi eu secretul.

Kitty zâmbi slab.

– Cel puţin, din toată povestea asta nebună ne alegem cu o plimbare cu sania, nu-i aşa, Cass?

– Într-adevăr.

– Voi două sunteţi cu mult prea iertătoare, spuse Gwyn. Dacă ar fi fost după mine, aş fi năvălit la el acasă, urlând cât mă ţine gura.

– Ştim, surioară, spuse Heywood sec. Tu strigi cât te ţine gura dacă Thorn îţi reduce alocaţia şi cu o singură guinee.

– Nu-i adevărat! spuse ea prefăcându-se că protestează. Trebuie să fie cu cel puţin două guinee.

Sheridan îşi dădu ochii peste cap.

– Acestea fiind spuse, cred că o să plec.

– Nu vii cu noi la plimbarea cu sania? întrebă Gwyn.

– Mă tem că nu. Am prea mult de lucru. Oricum, în sanie nu încap decât două persoane, iar Heywood este mai mult decât fericit să meargă pe rând cu câte una din voi.

Gwyn pufni.

– N-am nevoie de Heywood să mân o sanie. Pot să merg eu însămi cu una din musafirele noastre.

– Oh, ia-mă pe mine! strigă Kitty. Ai spus că o să-mi arăţi ruinele.

Cass îşi înăbuşi un mormăit. Asta însemna că o să meargă singură cu Heywood. Ce naiba îi mai trecea acum prin cap verişoarei ei?

– Dacă mergem la ruine, îi spuse Gwyn lui Kitty, o să avem nevoie de haine mai călduroase decât am plănuit.

– În cazul ăsta, până când tu şi Kitty mai scotociţi prin dulap, eu şi Cass o să facem prima rundă. Heywood se uită la Cass. Asta presupunând că nu te-ai hotărât şi tu să te duci la ruine.

– Eu vreau doar să văd cum arată zăpada în lumina soarelui. Şi să încerc rezistenţa saniei, fireşte. Nu mă interesează ruinele.

El rânji.

– E bine, având în vedere că habar n-am cum să le găsesc. La urma urmei, sunt la Armitage Hall doar de câteva zile.

– Vai, domnule! îl tachină Cass. Cred că eşti primul bărbat din Anglia care admite că uneori se poate rătăci.

– Ah, nu-l lăsa să te păcălească! strigă Gwyn din dulapul de haine. E la fel de nervos ca oricare alt bărbat când priceperea lui la orientare în spaţiu e pusă la încercare. Obişnuia să ne care pe toţi prin Berlin – pe jos, fii atentă! – în vreme ce insista că ştie unde merge.

– *Chiar* ştiam unde merg, spuse Heywood, făcându-i cu ochiul lui Cass. Pur şi simplu, voi nu puteaţi aprecia importanţa mersului pe un drum mai pitoresc pentru a vizita oraşul.

Gwyn apăru din dulap cu un manşon de blană într-o mână şi un fular de lână în cealaltă, pe care i le întinse lui Cass.

– Probabil o să ai nevoie şi de astea, în special, dacă Heywood decide să meargă pe vreun „drum mai pitoresc" cu sania. Afară e frig.

În timp ce Cass îşi înfăşură fularul pe după gât şi îşi puse mâinile în manşon, Heywood pufni.

– Eşti doar geloasă pentru că merg mai bine cu sania decât tine, Gwyn.

– Visezi, spuse ea veselă. Spui asta doar pentru că nu mai avem încă o sanie. Dacă aveam, mă luam cu tine la întrecere şi te făceam să-ţi înghiţi vorbele.

– N-o asculta, îi murmură el lui Cass pe când Gwyn se ducea înapoi în dulap. Nu poate mâna nici măcar o cabrioletă, cu atât mai puţin o sanie.

– Am auzit! strigă Gwyn.

Încă chicotea, în timp ce o conducea pe Cass spre uşă. Şi ea zâmbea. Tachinarea asta cu Gwyn o făcea să-şi dorească să fi avut şi ea un frate mai mare. Vărul ei Douglas n-ar fi fost de-ajuns – era de vârsta ei şi nu fusese acasă de ani întregi. Dar putea spune uitându-se la copiii ducesei că se simţeau bine împreună. Se iubeau unul pe celălalt. O făcea să îşi dorească să fi avut şi ea fraţi.

Heywood îi puse o mână pe spate ca s-o ajute să urce în sanie şi orice gând îi dispăru. Dumnezeule! Îi părea bine că luase o haină foarte groasă pentru plimbarea lor. Altfel, căldura mâinii lui ar fi topit-o de tot.

Serios, reacţia ei faţă de el era prostească. Imposibil să aibă vreun fel de interes faţă de ea, chiar şi cu acele săruturi. Zău, probabil că sărutase femei aşa tot timpul. Cu toate acestea, gândul la o plimbare alături de el o făcu să-şi piardă răsuflarea.

Era complet inacceptabil. Ultima dată când își dăruise inima unui bărbat fusese complet distrusă. Așa că de data asta trebuia să aibă mai mare grijă de ea. Ceea ce fu dificil când Heywood se urcă lângă ea în sanie, cu trupul lui puternic exact lângă al ei. Fratele lui spusese că în sanie încăpeau doar două persoane? Minţise. Încăpeau doar o persoană și jumătate, în special când una dintre cele două era un ofițer musculos. Ea și Heywood erau așa de înghesuiți, încât ea nu mai știa unde se termina el și unde începea ea.

Sfinte Doamne! Sângele îi pulsa doar la senzația de a fi lipită de el, indiferent cât de cast.

Probabil că simțise și el, pentru că refuză să se uite la ea pe când alunecau pe drum între două peluze acoperite de zăpadă, spre un șir de mesteceni ce separa moșia de drumul principal. Clopoțeii saniei răsunau vesel și calul mergea la trap, sigur pe picioarele lui.

– Unde mergem? întrebă Cass în vreme ce se apropiau de drumul principal.

Acum că erau singuri, el arăta mai sobru.

– O să vezi. Nu-i departe. Oftă din greu. Hai, spune-mi cum de ai ajuns să scrii scrisorile de la Kitty pentru fratele ei?

Naiba să-l ia! Sperase că a uitat.

– E... hm.. destul de complicat.

– Cele mai mari înșelăciuni așa sunt, spuse el rece.

– N-a fost chiar așa.

Cass se gândi cât de mult să dezvăluie. Dar dacă era să-l convingă să păstreze secretul în numele lui Kitty, probabil că trebuia să-i spună tot.

– Pe vremea când Douglas a plecat prima dată de acasă, Kitty avea doar opt ani. Deja avusese probleme să învețe să citească și să scrie, dar voia foarte tare să corespondeze cu fratele ei, să-l înveselească. Cass se uită la manșonul în care își ținea mâinile. A încercat s-o facă ea singură, dar scrisul ei era ilizibil, gramatica era oribilă și nu știa ce să spună.

– Douglas ar fi înțeles, sunt sigur. La urma urmei, *era* încă un copil.

– Un copil al cărui tată avea norme rigide pentru copiii săi, pe care ea nu le-a putut îndeplini. Pentru că eram mai mare cu patru ani decât ea, am preluat într-un fel sarcinile de guvernantă.

– La *doisprezece ani?*

Ea ridică din umeri.

– L-am convins că eram perfect capabilă s-o instruiesc pe Kitty. În felul ăsta, eu și ea puteam ascunde faptul că ea... avea probleme cu învățatul. Dându-și seama că părea neloială, adăugă în grabă: Kitty e cea mai drăguță și mai generoasă femeie pe care ai putea s-o întâlnești, dar sunt sigură că ai observat că nu-i... mă rog,...

– Foarte isteață.

Cass oftă.

– Necazul era că ea era încă îngrozită că-l dezamăgește pe tatăl ei și rușinată de greutățile pe care le avea la scris. Trebuia să-i dea mereu scrisorile pentru a fi francate, și el le citea fără a cere permisiunea.

– Așa că ai preluat corespondența ei ca să te asiguri că părea isteață.

– Exact.

Pe fața lui nu se putea vedea ce gândea.

– Dar domnul Nickman a murit deja de mai bine de doi ani. Desigur că i-ai fi putut explica toate astea lui Douglas.

– Și ar fi trebuit să-i spun că, de fapt, nu sora lui era cea care îi scria așa de fidel? S-o fac să suporte umilința de a-i fi descoperite defectele? Nu-i puteam face așa ceva. După ce tatăl ei a murit, a început să înflorească. Dacă abia rostea un cuvânt în prezența lui, acum își exprimă părerile cu ușurință oricui vrea să le audă.

– Cam la fel ca tine.

Ea se uită urât la el.

– Ce vreau să spun e că a devenit o cu totul altă femeie de la moartea tatălui ei. Nu este nici pe departe la fel de timidă. În afară de asta, odată ce am pornit

cu aranjamentul acela, era dificil să renunţăm. Nu părea necesar să-l deranjăm pe Douglas dezvăluind cât de mult l-am înşelat când el era departe, luptând pentru ţară. Se mişcă uitându-se la el. De ce are importanţă pentru tine? De ce te porţi de parcă *tu* ai fi fost cumva înşelat?

– O să înţelegi în scurt timp, spuse el, deşi expresia lui nu trăda nimic.

O luară pe drumul principal în loc să se plimbe pe moşie, aşa cum se aşteptase ea. Nestânjenită de şanţuri sau alte trăsuri, sania aluneca uşor. După puţin timp, o cotiră pe un alt drumeag ce se îndrepta spre o altă casă.

Heywood trase în faţa unui conac mai mic, dărăpănat, ca şi cum îl cunoştea foarte bine. Cornişe sparte, şindrile lipsă, iederă crescută în neştire acoperită cu zăpadă şi treptele din faţă într-o stare deplorabilă erau semne că proprietarul îl părăsise.

– Ce e aici? întrebă ea. Nu sunt ruinele despre care vorbea Gwyn?

El scoase un râs gâtuit.

– Nu. Acelea sunt făcute să arate aşa. Ruinele astea sunt reale – conacul moşiei mele – Hawkcrest.

– Moşia *ta*? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

El se uită spre casă cu inima îndoită, între mândrie şi disperare.

– Tata mi-a lăsat-o mie după ce mama lui, bunica mea, i-a lăsat-o lui. A fost întotdeauna proprietatea dată celui de-al doilea fiu şi, fiind astfel, nu era supusă limitării dreptului de moştenire. Mi s-a spus că era destul de frumoasă. Scoţând din buzunarul mantiei o bucată de hârtie împăturită, i-o întinse. Poţi să-ţi faci o idee de cum arăta pe atunci, uitându-te aici.

Îngrijorată de atitudinea lui solemnă, ea despături hârtia şi văzu un desen al unei case frumoase, în stil Palladian, cu grădini îngrijite şi iederă ce creştea pe zidurile de cărămidă roşie.

– Cât de diferită era!

– Ani de neglijare au adus-o într-o stare de ruină. Unchiul Armie trebuia să aibă grijă de ea pentru tata,

în vreme ce noi eram străinătate, dar e limpede că n-a făcut-o. Se uită la ea cu amărăciunea zugrăvită pe față. Bineînțeles, nu l-a deranjat să-și bage în buzunar chiriile pe care trebuia să le folosească pentru întreținerea casei.

- Chirii? Are arendași?

Respirând cu greutate, el dădu din cap.

- A neglijat și să le repare casele. Ticălos nenorocit! Se opri. Scuză-mi limbajul. Doar că de fiecare dată când mă uit la ea, mă cuprinde din nou furia și disperarea.

- E de înțeles, spuse ea. E inadmisibil să neglijeze cineva un loc minunat ca ăsta.

El îi zâmbi.

- Ți-ar plăcea să vezi interiorul?

- Ah, da! Tăcu. Atâta vreme cât n-o să-mi cadă grinzi în cap, vreau să zic.

- Înăuntru e într-o stare mai bună, deși nu cu mult.

O ajută să coboare din sanie și o conduse atent, împiedicând-o să calce pe dărâmături.

Odată ce intrară în casă, ea fu redusă la tăcere de calitatea pardoselilor de marmură și de lambriurile de pe pereți.

Ca să nu mai pomenim de...

- Uită-te la scările acelea uimitoare!

Se uită la rampele scării din stejar sculptat și la balustradele acestei piese odinioară minunate. Treptele trebuiau refăcute, desigur, dar scara încă avea eleganța proprie. Își trecu mâna pe pilastrul bogat sculptat.

- O astfel de artă n-ar trebui vreodată să fie neglijată.

- De acord, spuse el pe o voce răgușită. E partea mea preferată din casă. Cum de ai ghicit?

- Poate că-ți pot ghici gândurile.

El se uită la mâna ei ce încă mângâia pilastrul.

- Mă îndoiesc. Dacă ai putea, *n-ai fi* de acord.

Ochii lui luciră în lumina slabă, făcând-o să simtă un dulce fior de nerăbdare pe șira spinării.

- Ah? spuse ea sugrumat. Și de ce spui asta?

– Pentru că mintea mea se întreabă ce-ar fi dacă m-ai atinge şi pe mine aşa de tandru cum atingi stâlpul ăla. După ce îşi scoase una din mănuşi cu dinţii, îi luă mâna într-a lui şi îi scoase şi *ei* mănuşa.

Ah, Doamne! Ar trebui să protesteze *cumva*, nu-i aşa?

În schimb, rămase acolo ca neroada, aşteptând să vadă ce-o să mai facă el. Şi când el îi apăsă palma de maxilarului cald şi aspru de la barbă, un fior de plăcere o făcu să se cutremure.

– Ţi-e frig? întrebă el.

– Da. Nu era chiar o minciună, nu-i aşa?

Descheindu-şi şi mantia, o trase aproape de el ca s-o poată înveli puţin. Când ea se uită surprinsă, el spuse:

– E mai bine decât dacă îmi scot mantia şi ţi-o pun pe tine. Aşa putem să ne încălzim unul de la altul.

– O să fie groaznic de greu să ne continuăm turul prin casă, îl tachină ea.

El îi ridică bărbia cu un deget.

– Asta vrei să faci?

Intensitatea privirii lui o făcu să nu-şi poată feri ochii şi nici să vorbească. Îşi scutură capul negând, ştiind foarte bine ce întreba el.

Îi dovedi asta sărutând-o, cu blândeţe la început, apoi cu mai multă ardoare. Ea îi răspunse strecurându-şi mâinile în redingota lui deschisă şi luându-l de mijloc, un gest ce se părea că-l încurajă s-o sărute şi mai apăsat.

Rămaseră acolo câteva momente în vreme ce el îi puse stăpânire pe gură, slăbindu-i împotrivirea cu fiecare pătrundere a limbii. Apoi acoperi cu săruturi calea spre ureche unde şopti:

– Eşti mult prea al naibii de ispititoare.

– Nu... nu vreau să fiu.

– Ştiu. O trase de lobul urechii cu dinţii, aprinzându-i sângele. Mai ştiu şi că n-am nici un drept să te sărut aşa.

– E adevărat.

– Să mă opresc?

– Nu, şopti ea.

Ah, da, *ce-i mai* plăcea să trăiască primejdios.

Cu un mormăit, îi desfăcu fularul, apoi coborî cu săruturile de pe obraz spre mica porţiune de gât ce se vedea între pelerină şi panglicile bonetei căptuşite, luate cu împrumut. Apoi sărută şi atinse cu vârful limbii adâncitura de la gât, topind-o cu totul.

– De asta m-ai adus aici? Se agăţă de talia lui. Să mă seduci?

– Ah, crede-mă, dacă aş fi vrut să fac asta, nu te-aş fi adus într-un conac rece ca gheaţa, fără nici o mobilă.

– Salvată de vreme, spuse ea uşor, apoi îşi dădu capul pe spate să-l poată privi în ochi. Dar doar de dragul discuţiei, cum... *ai* proceda să mă seduci? Presupunând că suntem undeva unde e mai cald. Şi mai confortabil. Şi dacă chiar ai intenţiona să faci ceva aşa imoral.

Ochii lui se învăpăiară, atât de mult că ea se întrebă dacă ar fi trebuit să rostească cu glas tare acele cuvinte îndrăzneţe. Apoi o întoarse, aşa încât stătea cu spatele lipit de balustrada scărilor.

Ah, Doamne! Oricare altă femeie ar fi intrat în panică. Dar ea ştia în adâncul fiinţei ei că el era un gentleman. Că putea avea încredere în el.

– În primul rând, spuse el răguşit, ţi-aş da jos toate aceste straturi de haine de iarnă... lăsându-te doar în cămăşuţă şi nimic altceva.

Imaginea pe care o evocă o făcu să-i bată tare inima în piept.

– Asta sună *foarte* păcătos.

– Ah, abia am început, spuse el depunându-i un lung sărut pe tâmplă, unde pulsul îi zvâcnea nebuneşte. Apoi ţi-aş desface buclele rebele şi mi-aş trece degetele prin ele.

– Cu... Cum de ştii că am bucle „rebele"?

– Indiferent cum le aranjezi şi le prinzi cu agrafe, ele tot rebele rămân. Coborându-şi vocea până la o şoaptă, spuse: Şi îmi plac buclele rebele, nestăpânite. Sunt deosebit de potrivite pentru doamne rebele şi nestăpânite.

– Nu sunt rebelă şi nestăpânită, spuse ea hotărât.

Dar câteodată era, şi amândoi ştiau asta.

– Odată ce suntem amândoi stârniţi şi dornici, ţi-aş da cămăşuţa peste cap şi m-aş retrage să mă uit bine la tine dezgolită, în toată splendoarea ta.

Ea simţi că i se uscase gura.

– O să mă pot uita şi eu la *tine* dezbrăcat?

El clipi.

– Vrei?

– Bineînţeles.

– Da. Şi cu toate astea, nu eşti *deloc* rebelă şi nestăpânită, o tachină el.

Ea îşi ridică bărbia.

– Asta pentru că eu n-am văzut niciodată... un bărbat gol. Drept urmare, sunt puţin curioasă.

– Doar puţin, zici? Se aplecă spre urechea ei. Pentru tine, scumpa mea, mi-aş da jos fiecare petic de haine până când am fi goi... împreună. Răsuflarea lui era rapidă şi fierbinte pe obrazul ei, deja cald de la îmbujorările pe care el i le provocase. Apoi aş începe cu atingerile.

– Atingerile? chicoti ea.

El începu s-o atingă cu un deget aşa de uşor pe gât şi apoi pe rotunjimea sânului.

– Ţi-aş mângâia sânii cu mâinile şi cu gura până când mi-ai leşina în braţe.

Degetul lui se rotea în jurul sfârcului, făcând-o să gâfâie. Îşi imagină că putea efectiv să simtă degetul lui pe sfârcul gol, deşi era foarte puţin probabil pentru că era complet îmbrăcată.

– Şi apoi... spuse el, degetul lui mare frecându-i sfârcul şi făcând-o să vrea mai mult.

Când el se opri, ea îl îndemnă:

– Şi după aceea?

Doamne, Dumnezeule, deja leşina în braţele lui. Cât de mult ar mai putea fi?

El se îndepărtă brusc de ea, gâfâind.

– Ar trebui să încetăm să mai vorbim despre asta. Înainte de a face ceva ce să regret.

Brusca schimbare o luă pe nepregătite.

– Dar n-ai face.

– Aş putea. N-ai idee cât de uşor mi-ar fi să... Pufni frustrat. Din nefericire, n-ar fi corect. Nu cu tine.

– Înţeleg.

Ea înţelegea. El era cel înţelept. Şi undeva în adâncul fiinţei, preţui asta.

Foarte în adânc. Pentru că încă nu putea depăşi ideea cum ar fi ca el să-i mângâie sânul cu gura. Voia să încerce asta cu el. Cu disperare. Apoi, celelalte cuvinte ale lui o izbiră cu o forţă brutală.

– Ce vrei să spui „Nu cu tine"? Pentru că sunt fecioară? Pentru că de fapt nu mă cunoşti foarte bine? Îşi înghiţi nodul din gât. Sau pentru că vrei pe altcineva?

El îşi dădu părul de pe frunte.

– Nimic din toate astea. Deşi *ar trebui* să fie toate astea.

– Nu înţeleg.

– Ştiu. Oftă din greu. Mai devreme ai întrebat de ce mă port ca şi cum aş fi fost cumva trădat. Aşa că o să-ţi spun de ce. Începu să se plimbe prin hol. Când am fost de acord s-o salvez pe Kitty, am avut şi un motiv ascuns. Până atunci, aveam idee despre cine era, cum arăta. Scrisorile ei – *ale tale* – m-au susţinut prin multe bătălii. Douglas ştia asta despre mine şi am discutat dacă aş avea permisiunea lui să mă însor cu Kitty dacă îmi plăcea de ea şi ei de mine.

Stomacul ei începu să se frământe.

– Dar Kitty nu era cine credeai tu că este, din cauza mea.

El dădu din cap.

– Din nefericire, motivul pentru care trebuie să mă însor cu ea nu s-a schimbat.

O trecu un fior rece. Putea vedea unde se îndreptau toate astea. În special pentru că Heywood nu se uita la ea.

– Ai nevoie de averea lui Kitty.

Făcând un semn cu mâna pentru a-i arăta ce îi înconjura, spuse:

– Vreau să-mi fac datoria față de moștenirea mea. Dar conacul și fermele țăranilor arendași sunt așa de ruinate că reparațiile vor costa mai mult decât am, pentru că armata nu permite vânzarea postului de colonel. Și va fi nevoie de o mare sumă într-adevăr pentru a pune moșia pe picioare.

Ea rezistă tentației de a-i spune despre propria avere. Era prea important pentru ea să știe dacă o voia cu adevărat pentru ea însăși și nu pentru banii ei. Dacă i-ar spune acum, n-ar fi niciodată sigură. Nu-și putea asuma acest risc.

– Deci vrei să spui că o să-i faci curte lui Kitty? întrebă luptând disperată să nu pară geloasă.

El îi șopti:

– Nu fi ridicolă. Bineînțeles că nu vreau să-i fac curte lui Kitty. Nici acum, nici în viitor.

Ah, slavă Domnului! Nu era sigură dacă ar putea suporta așa ceva.

– De ce nu? Pentru că nu e isteață și spirituală?

Apropiindu-se de ea s-o apuce de brațe ca și cum ar fi vrut s-o scuture, spuse:

– Pentru că nu mă pot însura cu o femeie în vreme ce o doresc pe verișoara ei. Dacă ar fi să mă însor cu Kitty, tu ai fi mereu prin preajmă. E cea mai apropiată rudă a ta. Oricând m-aș duce cu ea în vizită la mama ei, te-am vedea pe tine. *Eu te-aș* vedea.

Luptându-se să nu arate cum acele vorbe o răniseră, se smuci de lângă el.

– Nu și dacă mă mărit și eu. Aș putea, să știi. Nu sunt o femeie jalnică ce nu poate atrage un bărbat. Când o să am parte de sezonul meu...

– Nu mă îndoiesc de capacitatea ta de a găsi un soț, crede-mă, spuse el cu voce stinsă. Dar tot ai fi în aceeași familie. Cel puțin, dacă mă însor cu o altă femeie – una care să nu fie rudă cu tine –, aș putea aranja treburile așa încât să nu te mai văd niciodată. Înțepeni. Dar nu și dacă ești încă prezentă în viața lui Kitty, ceea ce firește că ai fi.

Adevărul îi deveni clar.

- De aceea eşti aşa de mânios că fata din scrisori, Kitty, nu e sora lui Douglas, moştenitoarea.

- Nu chiar mânios, spuse el. Doar... descurajat de lipsa de opţiuni. Pot ori să mă însor cu o moştenitoare, ca să mă pot retrage şi să mă concentrez pe datoria faţă de moşie. Ori pot să vând moşia cu o pierdere scandaloasă, să continui să fiu în armată şi să încerc să întreţin o familie din solda de ofiţer, ceea ce nu-i chiar aşa de mult.

- Dar în ultimul caz, măcar ai avea o căsnicie fericită, îndrăzni ea.

- Ah, dar n-aş avea prea multe ocazii să mă bucur de asta, nu-i aşa? N-aş putea... n-aş vrea să-mi iau soţia cu mine la război. Acolo nu-i un loc potrivit pentru o femeie. Sau pentru un copil, la drept vorbind. Aşa că ar trebui să mă mulţumesc a-mi vedea familia o dată la câţiva ani, când aş putea primi o permisie. Ce fel de viaţă e asta? Nu una pe placul meu, mărturisesc.

- Poate că ai putea căpăta o detaşare mai bună, spuse ea. Una unde ai putea să-ţi iei cu uşurinţă soţia.

- Nu vreau o detaşare mai bună. Vreau să-mi încep viaţa adevărată la Hawkcrest. A fost visul tatălui meu ca eu să fiu în armată, nu al meu. Cu mama care îmbătrâneşte şi Sheridan care are nevoie de ajutor cu domeniul ducal, vreau să fiu aici. Pentru ei. Pentru mine.

Ea zâmbi forţat.

- De asta trebuie să te însori cu o moştenitoare.

- Da.

- Atunci, ar trebui să te însori cu una, spuse ea şi se duse spre uşă, acum vrând cu tot dinadinsul să se întoarcă la Armitage Hall înainte să facă sau să-i spună ceva ce avea să regrete.

capitolul 6

Zăpada nu se topi timp de o săptămână întreagă, sau mai degrabă se topi doar cât să înghețe, creând noaptea o pojghiță de gheață ceea ce menținea drumurile impracticabile. Ziua ajunului de Crăciun era prima zi în care văzură că zăpada se topea cu adevărat.

Lui Heywood nu-i plăcea să fie sechestrat înăuntru pentru mare parte din zi, dar ura când asta însemna să-și petreacă timpul chiar cu femeia pe care n-o putea avea. În special atunci când Cass și Kitty fermecaseră întreaga lui familie, însă în feluri diferite. Firea dulce a lui Kitty le cucerise inimile, în vreme ce atitudinea rațională al lui Cass și replicile spirituale le cuceriseră mintea. Până una-alta, își petrecuse toată săptămâna evitând vâscul, evitând plimbările cu sania și evitând-o pe *ea*.

Dar acum că zăpada se topea, intrase în salon spre sfârșitul zilei în căutarea ei. Amânase cât putuse, dar, în cele din urmă, trebuiau să vorbească despre felul în care să se poarte față de Malet, așa încât reputația doamnelor să fie cât mai puțin afectată. Cu toate astea, se opri o clipă în ușă și privi cum Gwyn, mama lui, Cass și Kitty discutau meritele diferitelor planuri de a construi o casă din turtă dulce.

Cass arăta ca visul unui burlac. Era îmbrăcată într-o altă rochie a lui Gwyn – una ce arăta ca o bomboană de ciocolată pufoasă – ce o cam strângea, ceea ce însemna că îi scotea în evidență în mod avantajos silueta. El își imagină că-i putea vedea decolteul sub fișiul de dantelă. Părul dezordonat era ridicat și legat într-un nod lejer pe care ar fi vrut să-l desfacă, și obrajii și buzele erau precum cireșele, de la căldura focului.

Îi plăceau cireşele. Îi plăcea să lingă sucul când îi curgea pe degete. Ar fi fericit să lingă orice de pe Cass, de pe sâni sau de pe buzele ei pline sau...

La dracu'! Cât mai trebuia să îndure chinul ăsta? Interludiul acela la Hawkcrest aproape că-l omorâse - încurajarea ei timidă de a descrie ce voia să-i facă în vreme ce el se lupta s-o împiedice să vadă cât de excitat era. Dacă mai apăreau multe întâlniri din astea, avea să se roage de ea să se mărite cu el şi la dracu' cu toate consecinţele.

Slavă Domnului că în acea clipă îl văzu Gwyn care sări şi se grăbi să-l tragă spre masă.

- Trebuie să intervii pentru a înclina balanţa. Kitty şi mama vor să realizeze casa de turtă dulce aşa încât să semene cu Armitage Hall. Eu şi Cass ne gândim că ar trebui să fie un castel de poveste.

- Pot rezolva cu uşurinţă problema voastră.

Luă o bucată de turtă dulce şi muşcă o margine.

Doamnele icniră, şi Gwyn îi dădu una peste mână când el se întinse după o altă bucată.

- Ce? întrebă el. Odată ce n-o să mai aveţi destulă turtă dulce, disputa voastră e rezolvată.

- Eşti aşa de *bărbat*, Heywood, mormăi Gwyn.

- Dacă încerci să mă insulţi, surioară, va trebui să încerci mai tare. Rânji fără a avea vreun regret. Şi ca să fiu cinstit, voi, doamnele, sunteţi aşa nişte *femei*, agitându-vă ce fel de aşa-zisă casă de turtă dulce să faceţi.

- Excelenţa Sa are dreptate, spuse Kitty. Facem din ţânţar, măgar.

- Armăsar, o corectă cu blândeţe Cass, mestecând într-un bol cu o pastă albă.

- Vezi, asta vreau să spun, pufni Kitty. Ce contează dacă e un măgar sau un armăsar? E acelaşi lucru.

Înăbuşindu-şi un râset, Heywood mai luă o turtă dulce, rupse o bucată şi şi-o îndesă în gură, în vreme ce doamnele nu erau atente.

- Heywood Wolfe, încetează în clipa asta! spuse mama lui. Dacă trebuie să-i spun bucătăresei să mai facă turtă dulce când e deja ocupată cu pregătirea ospăţului

de mâine, pe cuvânt că o să-ţi interzic să stai la masa de Crăciun!

- Ba nu, n-o s-o faci, spuse el. N-o să-i interzici niciodată nimic fiului tău preferat.

- Nu eşti fiul preferat, spuse Gwyn. Thorn este.

- Nu fi ridicolă! izbucni mama lor. N-am favoriţi.

Heywood rânji.

- Pretinde cât vrei, mamă. O să-ţi păstrez secretul faţă de toţi ceilalţi. Îşi coborî vocea până la o şoaptă: Dar amândoi ştim adevărul.

- Te provoc să spui asta de faţă cu Thorn şi Grey, spuse Gwyn. Vor ajunge aici din clipă în clipă, şi îmi place ideea să-i urmăresc cum te înfrâng într-un duel al inteligenţei.

- Să mă înfrângă pe mine! spuse Heywood. Nici pomeneală!

- N-o să fie nici o înfrângere şi nici o bătaie de Crăciunul ăsta, spuse în cele din urmă cu fermitate mama lui. Pentru prima dată după mulţi ani o să-i am pe toţi copiii mei împreună de Crăciun şi vreau să mă bucur de asta.

Deşi Kitty chicotea la auzul dialogului, Cass nu-l băgă în seamă.

Cass *îl* ignora, ceea ce el găsea a fi enervant. Se apropie să stea lângă scaunul ei.

- Ce e în bol?

- Glazură.

- N-o să poleieşti turta dulce?

Îşi aminti de casele de turtă dulce din copilărie, aurii şi strălucitoare şi aşa de ispititoare pentru un băieţel.

- Fără poleit, spuse Gwyn hotărâtă. E periculos pentru copii.

- Cum aşa?

- Pentru că nu ne putem permite foiţe adevărate de aur, doar de bronz. Şi există multe relatări ce spun că arama din aceste foiţe nu e bună pentru copii.

- Aha. Bani. Întotdeauna era vorba de lipsa banilor. Chiar şi pentru el. Se uită în bolul lui Cass. Ce aromă

are glazura? întrebă el, deşi deja ştia pentru că o ajutase pe mama lui să facă nenumărate case de turtă dulce în copilărie.

– Vanilie, bineînţeles. Dar nu sunt sigură că e destul de întărită să ţină bucăţile laolaltă. S-ar putea să mai am nevoie de zahăr.

Înainte de a-l putea opri, scoase puţin cu degetele, apoi linse.

– Hmm. Ai dreptate. Hotărât lucru, mai este nevoie de zahăr.

Zâmbetul lui Cass îl luă pe nepregătite. Zâmbetele ei erau ca şi cum vedeai soarele cum iese de după un nor, dându-i speranţă că ziua ar putea fi grozavă, până la urmă. De ce trebuia să aibă aşa un zâmbet fermecător?

Mama lui luă bolul ca să nu-i mai fie la îndemână.

– Vrei să încetezi cu asta? Dacă tot o să mănânci după ce am muncit din greu, n-o să mai rămânem cu nimic. Ajută şi tu cu ceva şi adu-l pe fratele tău. Lacheii aranjează deja bradul în sala de bal. Mă gândeam să aşteptăm cu decoratul până când sosesc Grey şi Bea – şi mai târziu Thorn –, dar cum zăpada s-a topit doar parţial, s-ar putea să se facă destul de târziu. Aşa încât cred că e cel mai bine ca măcar să începem. Mâine n-o să avem timp, şi nu-mi place deloc să-i dezamăgesc pe copii a doua zi de Crăciun.

– A doua zi de Crăciun. Aşa e. Îşi amintea vag cum părinţii lui dădeau cutii servitorilor a doua zi de Crăciun, alăturându-se obiceiului englezesc, deşi familia locuia în Prusia. Dar odată ce plecase de acasă, nu se mai gândise la asta şi acest obicei dispăruse în străfundurile memoriei lui. Copiii ăştia vor mânca Armitage Hall făcut din turtă dulce?

– Vor mânca un *castel* făcut din turtă dulce, îl certă Cass, deşi ochii îi jucau. Presupunând că nu mănânci tu înainte toate părţile.

– Doar încă una... spuse el şi se întinse să ia o altă bucată de turtă dulce.

Mama lui îl plesni peste mână. Tare.

– Au! exclamă el frecându-şi mâna şi încruntându-se. Ai crede că treaba asta e chiar de aur după felul în care voi, doamnele, o protejaţi.

– Dacă ar fi de aur, n-ar mai *trebui* să-l aduci pe Sheridan, spuse blând Gwyn. Ar fi deja aici calculându-i valoarea şi gândindu-se ce facturi să plătească cu ea. Ce păcat că *nu* e aur!

Privirea lui Heywood se îndreptă spre Cass.

– Dacă ar fi, Sheridan ar trebui să se bată *cu mine* pentru asta, spuse el.

Cass se îmbujoră, ceea ce îl făcu să-l doară peste tot. Apoi, ea îşi mută privirea de la el, făcându-l să se simtă părăsit. Dumnezeule, cât ura asta! Nu era drept. *Ştia* ce voia. Doar că n-avea dreptul să ceară.

Frustrat, plecă în căutarea lui Sheridan. Orice discuţie cu Cass despre Malet trebuia să aştepte. Pentru că, dacă Heywood ar fi singur cu ea, nu avea să fie răspunzător de acţiunile lui. Atunci, nu va mai avea de ales decât să se însoare cu ea. Spre deosebire de Malet, el n-ar seduce şi abandona niciodată o femeie, indiferent cât de mult ar dori-o.

Înlăturând amintirea cu trupul neînsufleţit al sărmanei Valeria, plecă în căutarea fratelui său. Îi trebui doar puţin timp să-l dezgroape pe Sheridan din spatele muntelui de hârtii de pe masa din biroul care odinioară fusese al unchiului şi apoi al tatălui lor. Ce ciudat să se găsească într-un loc ce de drept era căminul lui, dar cu toate astea nu părea deloc aşa pentru Heywood.

– Mama te solicită, îi spuse lui Sheridan.

Arătând tras la faţă, Sheridan îşi dădu înapoi scaunul de lângă birou.

– Pentru ce?

– A fost instalat bradul în sala de bal. Deşi dacă vrei să-i spun că nu te-am găsit...

– Nu, o să merg. Sheridan se ridică. Am nevoie de o pauză de la studiul cifrelor cărora nu le dau de capăt cum aş vrea.

În timp ce mergeau pe coridorul lung cu ferestre largi, Sheridan se opri să se uite afară la peluza acoperită de gheață și la turturii ce se topeau pe sub streșini.

– Îți dai seama că Malet va fi aici de îndată ce drumurile vor fi practicabile. Dacă urmărește să se răzbune pe tine și pe Douglas, va încerca cel puțin s-o recapete pe Kitty. Sau să se răfuiască cu tine.

– Adevărat. Dar ar trebui să-i ia ceva mai mult timp să ajungă aici. A luat-o spre nord.

Îi mărturisise tot lui Sheridan după ce fratele lui îl bătuse la cap să-i spună adevărul. Adică aproape tot. Sheridan nu știa despre dilema lui cu Kitty și Cass.

– Ai un plan cum să procedezi cu el dacă apare aici? întrebă Sheridan.

– Da, am. Când apare la ușă, planul meu e să-l împușc direct în inimă.

Sheridan se uită pieziș la el.

– Și după asta o să atârni în ștreang.

– Ah, da, spuse el sec. Încă n-am rezolvat neajunsul ăsta mic.

– Cu alte cuvinte, n-ai nici un plan.

Heywood scutură din cap în semn că nu.

– Planul meu original era să-i fac curte eu însumi lui Kitty, apoi să mă însor cu ea pentru a o feri de Malet. Dar acum că...

– Acum că ai descoperit-o pe Kitty că e... hai să spunem... puțin...

– Bătută-n cap?

– Voiam să spun naivă, rosti Sheridan sever.

– Și asta, spuse Heywood. Și serios, aș putea accepta un anumit grad de naivitate la o soție.

Îi plăcea cu atât mai mult de Cass pentru că nu era una din acele inocente cu ochii mari, care nici măcar nu știau că bărbații aveau dorințe. Era reconfortant pentru un soldat cu o existența agitată care își petrecuse viața atât în tabere militare, cât și în atmosfera rarefiată a înaltei societăți.

– Dar nu sunt sigur că vreau să mă însor cu o femeie căreia să-i lipsească înţelepciunea de a conduce o gospodărie, adăugă el.

– Nu mi-am dat seama că erai în căutarea unei soţii, spuse Sheridan.

– *Tu* nu? Amândoi avem moşii ce au mare nevoie de soţii cu averi considerabile. Într-adevăr, ar trebui să te însori tu cu Kitty. Mi s-a spus că are o zestre mare.

Sheridan se uită la faţa lui Heywood.

– Poate că nu vreau să mă însor cu o moştenitoare. Poate că mi se pare că verişoara lui Kitty, Cass, este mai atractivă.

Calmul lui Heywood fu zguduit de un val de gelozie furioasă.

– Zău?

Sheridan izbucni în râs.

– Tare aş vrea să-ţi fi văzut faţa în clipa asta. Arăţi de-a dreptul ucigaş.

Heywood se întoarse să i-o ia înainte pe culoar.

– E ridicol!

– Te uiţi la Cass ca un lup la o mioară. Ea se uită la *tine* ca o...

– Ca o mioară ce se teme de lup? îl întrerupse el, displăcându-i cu totul caracterizarea făcută de Sheridan.

– Mai curând ca o mioară uitându-se la cioban. Are încredere în tine. Nu-mi închipui de ce, având în vedere felul în care a ajuns aici, dar are. Aşa încât, dacă intenţiile tale nu sunt onorabile...

– Ce eşti, tutorele ei? Cass nu te priveşte pe tine.

Spuse asta cu atâta forţă, încât Sheridan înţepeni.

– Îmi pare rău. N-am vrut să insult.

La naiba! După ce stătuseră atâţi ani despărţiţi, el şi fratele lui începuseră să-şi clădească o relaţie nouă în aceste ultime săptămâni. Heywood nu voia s-o strice.

– Ştiu. Heywood îşi trecu mâna prin păr. Ai intenţii bune. Dar prefer să nu te amesteci.

– În regulă. Doar să nu pătezi reputaţia familiei noastre. E destul de greu pentru mama să suporte bârfele

pe seama celor trei soţi morţi ai ei. Dacă faci ceva nelalocul lui, asta se va reflecta negativ asupra noastră, a tuturor.

Deşi Heywood se burzului auzind avertizarea, ştia că fratele lui avea dreptate.

– N-o să fac. Pe cuvânt.

– Încă ceva. Ştiu că ţii morţiş să te însori cu o moştenitoare, iar Cass nu e ceea ce crezi tu că-ţi trebuie. Dar şi fericirea ar trebui să fie unul dintre criterii. Dacă n-o să fii – *n-o să poţi fi* – fericit cu oricare altă femeie, trebuie să ţii seama de asta. Pentru că, parafrazând un anumit citat din Biblie, ce folos ai dacă îţi salvezi moşia, dar îţi pierzi sufletul?

Heywood scrâşni din dinţi.

– N-am crezut niciodată că eşti credincios.

– N-am crezut niciodată că eşti prost. Dar mă faci să-mi reconsider această presupunere.

Oprindu-se brusc, Heywood se întoarse spre fratele lui.

– Aşadar, eşti de părere că ar trebui să mă sustrag de la obligaţiile mele. Că, în interesul... nevoilor mele, ar trebui să-mi abandonez arendaşii şi proprietatea pe care bunica mi-a încredinţat-o.

– Nu, nu dacă doar despre „nevoile" tale e vorba. Dar dacă simţi şi altceva...

– Cum ar fi ce? Dragoste? Pufni. Nu sunt destul de nebun să devin sclavul iubirii. Şi nici tu n-are trebui să fii, având în vedere că mama şi tata erau mai mult prieteni decât iubiţi.

– Aşa a fost căsătoria *lor*. Tu trebuie să-ţi clădeşti una proprie ţie.

Heywood nu voia să-şi clădească una a lui. Era mai sigur să-şi protejeze inima. Îşi amintea prea bine ce simţise când fusese expediat la război, băietan fiind. Da, era felul de a fi în aristocraţie, dar el refuza s-o ia pe drumul acesta cu copiii lui.

Copiii lui? Acum se gândea să aibă copii? Ce soi de nebunie mai era şi asta?

Ajunseră în salon, dar acolo nu era nimeni cu castelul de turtă dulce pe jumătate gata.

– La naiba! Doamnele au plecat, îi spuse lui Sheridan.

– Probabil către sala de bal.

– Aşa e.

Amândoi se îndreptară într-acolo.

Dar mintea lui Heywood fremăta de gânduri amestecate.

Ce era cu efectul lui Cass asupra lui care îl făcea să-şi piardă minţile? Şi de ce nu putea s-o dorească pe Kitty în loc de verişoara ei cu vino-ncoace?

Pentru că, aşa ca de obicei, voia o iluzie. Nimic nu era ce părea a fi. Băiat fiind, îşi imaginase că armata va fi o profesiune interesantă. Dar ceea ce credea că era distracţie era de fapt o mocirlă de plictiseală şi lupte, şi lungi perioade de dor de familie. Şi-o imaginase pe Kitty ca fiind soţia perfectă pentru el, capabilă de a finanţa revigorarea moşiei. În schimb, descoperise că era foarte diferită de femeia pe care şi-o imaginase.

El şi Sheridan intrară în sala de bal şi găsiră trei doamne care deja atârnau ornamente în bradul instalat în colţ. Kitty probabil că se dusese să aducă ceva, pentru că era singura care lipsea.

Cass se lumină la faţă când ei intrară.

– Ah, bine că sunteţi amândoi aici. Vreau să pun asta chiar în vârf. Uitându-se drept la el, ea ridică un ornament făcut din beteală înfăşurată în jurul unor rămurele ce îi dădeau o formă de stea. Îmi închipui că şi stelele din beteală îşi au locul undeva, de unde să strălucească deasupra noastră.

– De acord.

„Şi locul tău e în braţele mele." Ce păcat că n-avea dreptul să spună asta!

– Vrei s-o pui în vârful bradului? întrebă ea cu o strălucire aparte ce-i făcu inima să i se strângă.

– Şi mai bine, o să te ajut s-o pui acolo tu însăţi.

Trase un scaun sub brad, apoi o luă de talie şi o ridică pe scaun.

– Ah! exclamă ea cu o privire caldă, uitându-se la el de pe scaun.

El părea că vrea s-o țină în continuare de mijloc – de mijlocul ei cu o formă așa de plăcută ce-l făcu să se gândească s-o ducă undeva într-un dormitor și...

– Heywood, îl dojeni mama lui pe o voce joasă.

Sigur. Fireşte. Cass nu era pentru el.

Îi dădu drumul și se retrase, sperând ca nici Cass și nici mama lui să nu fi văzut dorința din ochii lui. Și totuși, ce-o să facă atunci când Cass o să plece? După săptămâna trecută, nu-și putea imagina că n-o va mai vedea vreodată.

Ea se ridică să pună steaua în vârful bradului, și sângele lui dădu în clocot. Îi putu vedea gleznele bine formate și chiar puțin din gambele bine proporționate, acoperite de ciorapi. Sfinte Doamne, trebuia să-și controleze aceste dorințe obsesive și cu totul nechibzuite.

– Deci Cass, spuse mama lui, ai vreun pețitor acasă pe care-l placi? Care poate așteaptă cu nerăbdare să te întorci?

El se încordă, așteptând să vadă ce avea ea de zis. Nu-i trecuse prin cap că poate avea pețitori.

Cass îi evită privirea.

– Nu în prezent, nu. Dar o să am un sezon în Londra împreună cu Kitty, așa încât nutresc speranța că voi atrage un pețitor atunci.

– Presupun că o să atragi mai mulți, zise Sheridan, aruncându-i lui Heywood un zâmbet zeflemitor.

Heywood nu-l băgă în seamă.

– Și eu zic la fel.

– Amândoi sunteți foarte drăguți. Cass se uită la el cu o privire plină de durere. Vrei să mă ajuți să cobor, domnule?

– Bineînțeles.

O luă de mijloc, o ridică de pe scaun și o puse jos. Dar din nou păru că nu voia să-i dea drumul. Talia ei părea că se potrivește perfect în mâinile lui și ochii ei erau de o atrăgătoare nuanță de gri fumuriu ce...

– Milord, şopti ea, poţi să-mi dai drumul acum.

– Şi dacă nu vreau? întrebă el morocănos, însă pe un ton prea jos pentru a stârni bănuielile celorlalţi care erau ocupaţi prin cameră să facă mai multe ornamente de atârnat în brad. Ce ai face atunci?

Ea se uită la el cu ochi limpezi.

– M-aş întreba de ce ţi-ai pierde vremea cu o femeie ca mine când ai nevoie de o femeie cum e Kitty?

– Nu-mi spune ce am nevoie, şopti el. Ştiu mai bine decât tine.

Şi în clipa aceea, înţelese adevărul. Găsise femeia care i se potrivea, perechea lui perfectă. Aşadar, la naiba cu ceea ce credea că are nevoie pentru Hawkcrest. În cazul când Cass se dovedea că era dispusă să-l urmeze în armată şi să trăiască din venitul său modest, o va lua de soţie chiar dacă asta ar însemna să renunţe la propriul vis pentru viitor.

Pentru că gândul de a trăi fără ea era pur şi simplu mai mult decât putea suporta.

capitolul 7

Ceva era diferit la Heywood în acea zi. Cass nu era sigură ce anume dar părea mai... înfocat. Mai pornit pe flirt.

O ameţea, chiar dacă ştia că să-l dorească era o nebunie.

– Cum vă mai pot ajuta, doamnele mele? întrebă Heywood cu privirea aţintită asupra ei.

– Mă gândesc că cineva ar trebui s-o aducă pe Kitty, spuse Cass, sau cel puţin să afle cum stă cu casa de turtă dulce.

Heywood îşi îngustă ochii privind-o.

– Vrei să spui cea din salon?

Sheridan îşi plimbă privirea de la Cass la mama lui.

– Tocmai am fost acolo. Nici urmă de Kitty.

Ce ciudat! Pe Cass o cuprinse neliniştea. Desigur că Malet nu s-ar fi putut strecura înăuntru s-o ia pe Kitty. Părea improbabil.

– Poate că este în camera ei şi se odihneşte, spuse ducesa.

Heywood se uită la Cass, aparent înţelegându-i pe loc grija.

– Poate că ar trebui să fim siguri de asta.

Gwyn, fiind o fiinţă foarte pătrunzătoare, spuse:

– De acord.

În acel moment, se împărţiră s-o caute pe Kitty. Cass urcă spre dormitorul lui Kitty, doar ca să constate că nu era acolo. Ceilalţi se împrăştiară prin conac, căutând-o. Când Cass aproape că ajunsese la capătul puterilor şi se uita afară la zăpadă, întrebându-se unde să mai caute, Heywood se apropie cu un plic în mână.

– Am găsit asta în spatele casei de turtă dulce din salon, spuse el.

Plicul avea înscris pe el numele lui Cass. Cu un nod în stomac, deschise scrisoarea. Erau cuvinte tăiate şi multe greşeli, dar era obişnuită cu ele din partea lui Kitty.

Scumpa mea Cass,

Sper că mă poţi ierta, verşoară, dar a fugit cu bărbatul pe care-l iubesc. Sunt îndrăgostită de domnul Adams Dintotdeauna. Cel puţin de doi ani. E foarte dulcică. Aşa că am plecat la ~~Grentuh~~ Grenta Green să ne căsătorim. Te rog să-i spui mamei că sunt fericită şi că o să-i scriu cât de repede posibel. Şi te rog să nu vii după noi. Sunt încântită să fiu cu dragul meu domn Adams în sfârşit.

Cu multă ~~afecti~~ afectare,

Kitty

P.S. Spune-i Excelenţei Sale că am împrumutit sania din cauza zăpezii. O s-o aducem ~~emedit~~ emediat înapoi după ce ne căsătorim.

Se părea că Heywood citise peste umărul ei, pentru că îndată ce termină, şopti:

– Acum înţeleg de ce trebuia să-i scrii tu scrisorile.

– Şi putem fi siguri că „dragostea" ei n-a scris-o pentru că domnul Adams e un avocat foarte bine educat. Pe Cass o cuprinse disperarea. Ah, mătuşa Virginia o să fie furioasă pe mine!

– De ce? Nu e vina ta şi o să-i explic asta. Dacă e a cuiva, vina e a mea pentru că am luat-o de acasă de unde acest Malet ar fi putut să profite de ea mai uşor.

Chiar atunci intrară şi ceilalţi.

– N-o putem găsi nicăieri, spuse ducesa.

Fără vreun cuvânt, Cass întinse scrisoarea. O citiră şi fură destul de drăguţi să nu comenteze aptitudinile modeste în ale scrisului ale lui Kitty.

– Oricum, cine e acest individ? Sheridan se uită la Cass. Măcar e un bărbat cumsecade?

Cass le explică cine era domnul Adams pentru familia ei.

– De fapt, Kitty a spus ceva despre el în treacăt în seara balului. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-l găseşte atrăgător. Întotdeauna s-a purtat bine cu ea şi întotdeauna ea se interesa de copiii lui. E văduv. Când Gwyn ridică din sprâncene, Cass adăugă: Un văduv tânăr şi chipeş.

– Slavă Domnului! spuse Gwyn. Altfel, m-aş fi dus eu însămi cu sania până în Scoţia s-o salvez.

– Nu puteai, spuse Heywood. Au furat sania, îţi aminteşti? Şi totuşi, cum de au reuşit asta? Ai fi zis că un servitor ar fi observat.

Ducesa afişă o expresie îndurerată.

– Am trimis doi servitori afară să taie bradul şi să-l aducă înăuntru. Probabil Kitty şi iubitul ei au văzut sania pe alee şi au luat-o când lacheii băgau bradul înăuntru.

– Atunci să sperăm că nu vor intra în conflict cu Malet în drumul lor spre Scoţia, spuse Sheridan. Şi cum de acest individ, Adams, a ştiut s-o caute aici?

Heywood îşi frecă falca.

– Îmi imaginez că, după ce vizitiul lui Malet i-a spus stăpânului său că doamnele au plecat cu mine, Malet a dus-o pe doamna Nickman acasă. Odată ajuns acolo, poate că a auzit că mi-am lăsat cartea de vizită şi a aflat că sunt în Anglia, hotărât s-o protejez pe Kitty de el. Acest domn Adams probabil că s-a oferit şi el s-o caute. Poate că s-a oferit să vină aici în vreme ce Malet a luat-o spre Gretna Green? Atenţie, eu doar fac presupuneri.

– Nu contează deloc cum a aflat, doar că a aflat, spuse ducesa. Trebuie făcut ceva în legătură cu fuga asta în ascuns.

– Dacă plecăm acum, poate că-i prindem din urmă, spuse Sheridan.

– Mă îndoiesc, spuse Heywood. În afară de asta, s-ar putea hotărî să plece în Scoţia cu un vas. Ţărmul nu-i

departe de aici. Nu știu dacă vom putea ajunge acolo înainte ca ei să se îmbarce. Sau, odată ce ajungem, să-i găsim în Grimsby sau Boston sau în orice alt port unde ar fi ajuns.

– Nu merge nimeni după ei, spuse Cass. Dacă se iubesc, asta e suficient.

Ducesa se arătă șocată.

– Dar, draga mea, dacă el e vânător de zestre...

– Nu e. Îl cunosc foarte bine pe domnul Adams. Tatăl lui a fost avocatul mătușii mele și al unchiului meu înainte ca tânărul domn Adams să preia afacerea. În primii doi ani de când lucra pentru familia Nickman, se bâlbâia de fiecare dată când Kitty intra în cameră. Acum că stau să mă gândesc, chiar și pe atunci era clar îndrăgostit de ea. E mai mare cam cu zece ani decât ea, suficient să fie un bărbat așezat, care să-i ofere o viață respectabilă, dar nu atât de în vârstă încât să nu-l găsească atrăgător.

Gwyn se uită fix la ea.

– Ești sigură că nu îi urmărește banii.

– Nu sunt *sigură*, dar nu cred. Are și el banii lui. Afacerea tatălui său e bine cunoscută și a preluat conducerea admirabil.

Heywood se uită în jur.

– Atunci, presupun că trebuie să acceptăm realitatea. Cass știe mai bine ce ar dori Kitty.

Ceilalți încuviințară, dând din cap.

– Mulțumesc, spuse Cass. Cel puțin va fi protejată față de domnul Malet. Ceea ce, presupun, înseamnă că e vremea să plec acasă.

– Prostii, spuse ducesa. E aproape de înserat și mult prea periculos pentru tine să călătorești, chiar dacă Heywood și Sheridan te însoțesc. Poți foarte bine să rămâi aici mâine și poimâine. Doar nu vrei să călătorești de Crăciun. Toate hanurile vor fi închise.

– Da, ar trebui să rămâi aici, spuse Heywood pe o voce joasă ce îi pătrunse până în inimă.

– Foarte bine.

Dar avea o voce gâtuită. Nu era deloc sigură că făcea ce era bine. Poate că se expunea astfel unei dureri şi mai mari.

Cu toate astea, o făcu să cugete. Poate că ar trebui să-i spună lui Heywood despre averea ei. Kitty renunţase la tot pentru a fi cu omul iubit. Nu exista nici o garanţie că mătuşa Virginia o să fie de acord retroactiv cu alegerea ei şi, dacă nu era, poate că celor doi nu li se va da nimic - nici zestre, nici moştenire. Cu toate astea, Kitty riscase.

Deocamdată, Cass îşi proteja atuurile, cerându-i lui Heywood să renunţe la orice speranţă, pentru a fi cu ea. Era cinstit? *Ea* nu renunţa la nimic. Poate că ar trebui să ia exemplul lui Kitty şi să meargă după bărbatul pe care îl iubea.

Îl iubea?

Da, îl iubea pe Heywood. Îi iubea caracterul protector şi bunătatea. Iubea că el îi aprecia inteligenţa. Iubea că el devenise atras de ea prin intermediul scrisorilor.

Aşteptând să fie gata de a renunţa la viitorul lui pentru ea, nu era ea oare prea pretenţioasă? Poate. Era probabil la fel de incorect, aşa cum era să te aştepţi ca domnul Adams să-şi pună cenuşă în cap pentru că voia o femeie care întâmplător avea avere.

Ei bine, gata. O să facă tot posibilul să-l câştige pe Heywood. Şi dacă asta însemna să-i spună totul? Atunci, o să facă şi asta. Pentru că, chiar dacă îi voia averea, tot ea va fi măritată cu el, şi nu altcineva.

Îl voia pe Heywood. Şi cu asta, basta.

Era aproape de miezul nopţii când Heywood urcă scările intenţionând să meargă la culcare. Sperase să fie la un moment dat singur cu Cass, dar nu se întâmplase. În primul rând, fusese decorarea bradului. Cass părea foarte îndrăgostită de obicei şi se dedicase acestuia cu mult entuziasm. Nevrând să piardă nici un minut cu ea, rămăsese să privească, deşi ar fi putut pleca.

În mod normal, apoi s-ar fi deschis cadourile, dar cu jumătate din familie ce încă nu sosise, mama decisese că o să-şi deschidă cadourile în dimineaţa de Crăciun. Asta îi convenea de minune. Încă n-avusese ocazia să discute cu Cass între patru ochi, ceea ce îl făcea să cugete dacă să-i dea un inel sau ceva mai puţin semnificativ. Aproape că era înclinat să creadă că mama, sora vitregă şi fratele lui conspiraseră să-i ţină despărţiţi, dar asta părea a fi ceva foarte premeditat chiar şi pentru familia lui.

Ceilalţi fraţi care trebuiau să vină de la Londra trimiseseră vorbă printr-un lacheu că vor ajunge la Armitage Hall în timp util pentru cina de Crăciun de a doua zi, dar nu puteau promite ceva mai sigur, pentru că pe drumuri încă nu se putea merge repede.

Însă, spre surpriza lui, când trecu prin faţa camerei lui Thorn, o văzu pe Cass stând în mijlocul camerei uitându-se în gol. Focul fusese făcut, probabil de către o servitoare care nu auzise că Thorn mai întârzia, dar nu ardea nici o lumânare. Cu toate astea, putea vedea că ea avea doar o cămaşă de noapte şi un halat.

Să-l ajute Cel de Sus. Cum să îndure aşa o ispită?

– Ce faci? întrebă el din uşă, nevrând s-o sperie.

Ea se întoarse spre el cu o expresie dezorientată.

– Nu ştiu. Am încercat să dorm, dar n-am putut să mi-o scot pe Kitty din minte. Aşa că am venit aici în speranţa să găsesc altă scrisoare de la ea. Sau ceva ce să explice de ce s-a strecurat aşa, fără măcar să-mi spună.

Ah, da, Heywood uitase că Kitty dormise în camera lui Thorn. Mama plănuise s-o mute în acea zi, dar fuga ei rezolvase treaba.

Cass îi aruncă un zâmbet trist.

– Cred că abia acum am înţeles cu adevărat că a fugit cu domnul Adams.

El intră în cameră. Cass avea nevoie de cineva care s-o asculte. Cu siguranţă că el putea fi acea persoană, indiferent cât de subţiri erau cămaşa de noapte şi halatul. Indiferent cât de superb îi era acum părul care îi ieşea

de sub boneta de noapte şi îi cădea pe umeri ca spuma într-un bol de *syllabub*.

– Mă îndoiesc că nu ţi-a spus intenţionat. Probabil că Adams nu i-a dat prea multe ocazii. Au văzut că eram ocupaţi şi au profitat pentru a fugi.

Ea scuturã din cap.

– Nu înţelegi. Eu şi Kitty ne spunem una alteia totul. Cu toate astea, atunci când a luat cea mai importantă decizie din viaţa ei, nu mi s-a confesat.

– Verişoara ta nu îmi pare genul care să gândească deciziile. Doar acţionează pripit.

– Asta e tipic pentru ea. Cass îşi bagă o buclă rebelă sub bonetă. Dar cum de n-am ghicit deloc că domnul Adams era... îndrăgostit de ea? Sau că ea era îndrăgostită de el? Poate că dacă aş fi...

– Ai fi împiedicat-o să fugă?

– Bănuiesc că da, înainte. Dar dacă îl iubeşte...

– Ăsta e singurul tău criteriu, nu-i aşa?

Cass se uită la el.

– Da. Deşi ştiu că nu-i şi al tău.

Lui îi scăpă un râs aspru.

– Până să te întâlnesc, aş fi spus că e adevărat.

Ea roşi.

– Ce vrei să spui?

Era acum ori niciodată. Kitty nu era singura persoană căreia îi plăcea să ia câteodată decizii pripite.

Închizând uşa în spatele lui, el se îndreptă spre Cass.

– M-am săturat să mă lupt cu ceea ce simt. M-am săturat să mă prefac că aş putea să mă însor cu o moştenitoare oarecare doar ca să salvez Hawkcrest. Nu pot. N-o s-o fac. Te vreau *pe tine* drept soţie a mea. Nu contează cum îmi afectează asta viitorul.

Ea făcu ochii mari.

– În primul rând, trebuie să-ţi spun...

– Nu. Nici un cuvânt în plus. O luă de mijloc şi o trase lângă el. Am terminat cu vorbitul. Vreau să-ţi arăt ce simt.

– Dar...

El o sărută, probabil mai tare decât ar fi trebuit, sperând totuși că nu. Gândul că o pierde pentru un oarecare motiv era prea mult. De asta, *de asta* avea nevoie. O să-i dovedească faptul că o dorea pe ea, rudă săracă sau nu, și apoi o să spere că orice rezistență pe care ea ar fi avut-o ar dispărea.

Când ea îi răspunse la sărut cu mare pasiune, satisfacția lui fu atât de puternică încât simți că vrea să strige în gura mare. Dar asta însemna să-și desprindă buzele de ale ei, așa că, în schimb, trase de halat și îl dădu jos.

– Ce faci? șopti ea pe gura lui.

– Te fac să fii a mea, presupunând că și tu vrei asta. Se retrase doar atât cât să-i vadă fața cum strălucea la lumina focului și trupul ispititor, frumos conturat de cămașa de noapte. Să-l ajute bunul Dumnezeu dacă spunea nu. S-ar putea să ia foc. Poate că te-am răpit, draga mea, dar nu sunt un ticălos.

Ea îl luă de după gât.

– Știu asta. Și vreau și eu să fiu a ta.

– Acum? Aici? Pentru că, dacă vrei să amâni...

– Fără îndoială că nu. Nu cred că aș putea să mai aștept nici măcar o zi.

– Asta-i tot ce am vrut să aud, mormăi el.

Apoi îi acoperi sânii cu mâinile, desfătându-se la auzul gâfâitului ei. Și când sfârcurile ei delicioase se întăriră în timp ce el își trecu degetele mari peste ele, crezu că o să explodeze atunci, pe loc.

Ea era așa de delicioasă, așa de dornică. Sânii ei se potriveau perfect în mâinile lui, ceea ce îl făcu să vrea s-o arunce pe pat și s-o seducă. Dar voia ca prima ei experiență de a face dragoste – prima dată când erau împreună amândoi – să fie specială. Și asta însemna să ia lucrurile încet.

Putea asta, da? Desigur că nu era într-atât de pierdut, atât de îndrăgostit încât să nu-și poată controla dorința.

Poate că ce trebuia să facă era să-i atâțe *ei* dorința. Ducându-și mâna în josul pântecului ei, o mângâie prin

cămaşa de noapte, bucurându-se când auzi cum i se iuţise respiraţia şi cămaşa de noapte se umezi.

Ah, da, era a lui. *Va fi* a lui. Îi crescu inima la acest gând.

Se părea că avea o inimă şi că ea ştia ce voia. Pe ea. Numai pe ea. Şi să-i ia naiba de bani!

capitolul 8

Cass știa că n-ar fi trebuit să facă asta, în special de vreme ce nu-i spusese încă despre averea ei. Dar acum, că el era aici și voia să se însoare cu ea în ciuda a tot, nu voia să strice momentul acesta. Găsindu-se în brațele lui Heywood, se simțea fericită și auzindu-l cum spune că o voia de soție o făcea să se simtă și mai fericită. Așa încât avea să riște.

Acum că fusese de acord cu nebunia lui, el deveni de nestăpânit, ceea ce ar fi trebuit s-o alarmeze. În loc de asta, o fermecă. Printre sărutări intense și profunde, el îi mângâie sânii prin cămașa de noapte așa de plăcut încât abia dacă mai putea gândi.

- Heywood, șopti ea.

- Da, iubito.

Vorba de alint o impresionă.

- Vreau să te văd și eu dezbrăcat.

- Bine. Zâmbi viclean spre ea. Îmi aduc aminte.

Ea se îmbujoră gândindu-se la toate acele lucruri îndrăznețe pe care le spusese ultima dată când fuseseră împreună, dar asta n-o opri din a dori să le pună în practică. Îl trase de haină și el o dădu jos. Vesta și lavaliera urmară repede, expunându-i o parte din gâtul bronzat înainte de a-și da jos cămașa, dezvăluindu-i mai mult din trup.

Ea înghiți în sec. *Asta* era interesant. Pieptul lui părea a fi sculptat din marmură, cu mușchi ce evident erau formați de viața de soldat. Și avea cârlionți de un blond-închis pe piept! Nu se aștepta la păr acolo, nemaivăzând un bărbat pe jumătate dezbrăcat, în picturi sau altfel.

Își ridică mâna, apoi se opri la jumătatea drumului.

- Pot să te ating?

- Ah, Doamne, da, gemu Heywood.

Trecându-şi mâna pe pieptul lui, simţi cum muşchii i se încordează. Maxilarul i se crispă, iar însuşi gândul că ea îl putea influenţa atât de profund îi provocă un val de căldură nerușinată ce se născu în pântec şi mai jos.

Dar când ea îşi trecu degetele peste sfârcurile lui aşa cum o făcuse şi el pe ale ei, el mormăi:

- Destul, nu mă mai atâţa, femeie. E rândul *tău*.

- Nu e deloc corect, spuse ea încet. Dacă îmi dau jos cămaşa de noapte, o să fiu goală. Şi tu eşti încă în parte îmbrăcat.

- Pot cu uşurinţă să repar asta.

Îşi aruncă pantofii şi ciorapii, apoi îşi desfăcu şi îşi dădu jos pantalonii, rămânând doar în chiloţii vizibil umflaţi. Puse mâna pe nasturi, apoi rânji la ea.

- Să ne dezbrăcăm împreună?

Vederea picioarelor lui aproape goale, atât de vânjoase, păroase şi *masculine*, o copleşise deja, dar dacă ea se dezbrăca şi el se retrăgea deziluzionat, în cazul acesta având în faţa ochilor trupul *lui* ar putea s-o împiedice să se gândească prea mult la asta.

- Da, şopti ea. Împreună.

El îşi desfăcu nasturii lenjeriei; ea îşi desfăcu nasturii cămăşii de noapte. Apoi îşi dădură deodată hainele jos.

Din nefericire, la început ea nu observă cum arăta *el* acolo jos pentru că era concentrată să-i vadă reacţia. Fu extrem de plăcută. O măsură cu o privire ce o făcu să se simtă în flăcări pe fiecare parte atinsă.

- Dumnezeu să mă ajute, Cass, eşti visul soldatului devenit realitate. Cu o pură expresie de admiraţie, îşi duse mâna de la umărul ei spre sâni, spre pântec şi apoi spre cârlionţii dintre picioare. Aşa de catifelată, de delicată... şi cu totul a mea.

Când o cuprinse cu mâna făcându-i inima să bubuie, ea tresări.

- Aşteaptă! strigă ea.

El gemu.

- Iubito, te rog nu mă face să mă opresc.

– Nu asta am vrut să spun. Se dădu înapoi câţiva paşi. Am... am uitat să *te* privesc! Lasă-mă să te văd.

Încruntarea îi dispăru şi zâmbetul îi deveni îndrăzneţ.

– Aşa da, asta e altceva.

„Altceva" era bine zis, asta era clar. Nu arăta deloc ca ea, acolo, jos. Avea o vergea de carne roşie între picioare, o chestie îndrăzneaţă ce ieşea din cuibul de cârlionţi cu o nerușinare scandaloasă.

I se uscă gura. Ce ar trebui să facă cu... cu *chestia* aia?

Dar el nu-i dădu răgaz să se îngrijoreze înainte de a o lua în braţe, sărutând-o intens pe când o împingea înapoi spre pat. Apoi o trânti şi îngenunche în faţa ei.

– O să mă străduiesc să fac treaba asta plăcută pentru tine, Cass, dar va trebui să-mi spui ce îţi place.

– Nu ştiu ce-mi place.

El chicoti.

– Încă nu. Dar o să ştii. Într-adevăr, ar putea dura o viaţă întreagă de practică împreună să ştim multele lucruri care îţi plac. Dar putem începe cu asta.

Culcându-se lângă ea, se aplecă să-i sugă sânul.

– Ahhh, *asta* îmi place, spuse ea. Foarte mult.

– Şi mie îmi place.

Îi supse celălalt sân şi ea crezu că moare de plăcere.

Răsuflarea ei păru că i se oprise în gât şi nu se putu abţine să nu se arcuiască în sus pentru şi mai multe alinturi ale lui. Îndatoritor, el i le dărui, mângâindu-i amândoi sânii pe rând cu gura, limba şi dinţii. Chiar pe când ea se întreba dacă mai putea suporta multe senzaţii excitante ce o traversau, el îşi strecură mâna jos între coapsele ei, s-o mângâie acolo unde o mai mângâiase în treacăt înainte.

Doamne! Era *sublim*. Bărbatul era un magician care îi stârnea dorinţa ca apoi să i-o satisfacă într-o spirală din ce în ce mai înaltă. Îşi strecură un deget în ea, apoi încă unul, în vreme ce cu degetul mare frecă punctul ce ardea de dorinţă pentru el. O tresărire de dorinţă o ridică şi mai sus. Cine şi-ar fi putut imagina că doar nişte degete ar putea oferi aşa un extaz fermecător?

– Ce zici de asta? întrebă el răguşit. *Asta* îţi place?

– Ahh, *da*, şopti ea. Aşa... de... bine.

– Închide ochii. O să-ţi placă şi mai mult.

Când ea făcu ce îi spuse el, descoperi că avea dreptate. *Chiar* îi plăcea mai mult. Până când ceva mai mare decât degetele îşi făcea loc în ea.

Ea îşi deschide brusc ochii.

– Heywood?

Apoi îşi dădu seama ce simţea. Heywood se mişcase să îngenuncheze între picioarele ei şi îşi punea... membrul supărător de mare în ea.

– Chiar e necesar? Voia să revină la partea plăcută.

– Să te fac a mea? Ochii lui alunecară peste ea pe când se opri din mişcare ca se poată uita în ochii ei. Mă tem că da. Dar dacă vrei să mă opresc...

Ea se uită la expresia lui încordată.

– Nu, te rog, nu.

El o sărută pe frunte şi începu să se mişte din nou. La început, fu incomod şi absolut deloc ceea ce se aşteptase. Trupurile lor erau aşa de îngemănate, aşa de intime că simţea că el îi putea vedea până în suflet. Dar cu cât o pătrundea mai adânc, cu atât ea se acomoda mai mult cu el şi curând îşi unduia trupul lipit de el, încercând să găsească... exact ce avea nevoie.

Ca şi cum el ar fi ghicit ce era, îi ridică genunchii, şi ea simţi o mişcare între picioare ce o făcu aproape să leşine. Apoi el întinse mâna şi o pipăi în acelaşi loc ca mai înainte şi mângâierea o trimise într-un nou tărâm al plăcerii.

– Heywood, şopti era. Ah, Doamne, *Heywood*.

– Îţi place, iubito? spuse el gâtuit.

– Foarte... mult.

El făcu ambele lucruri pentru un timp – o mângâia în vreme ce o penetra cu mădularul lui destul de mare. În treacăt, ea îşi dori ca mătuşa ei s-o fi pregătit pentru un act atât de... neobişnuit, dar curând uită tot, cu excepţia

felului în care îl simţea în ea, încântătorul extaz când el o atingea acolo, jos.

– Iubito, spuse el, te simţi... bine?

Ea îşi înăbuşi un râset.

– E puţin spus faţă de... cum... mă simt.

Răspunsul ei păru că îl face să crească în ea.

– Bine, rosti el.

După aceea, fură mult prea ocupaţi să-şi provoace unul altuia plăcere pentru a mai vorbi. El o mângâie pe fiecare părticică unde putea ajunge şi ea se agăţă de umerii lui cum se agaţă un fluture de o floare. El o făcea să se *simtă* ca o floare – frumoasă şi feminină şi ah, aşa de vrednică de dorinţele lui.

El o penetră iar şi iar, stârnindu-i sângele, făcând-o să vrea să urce şi mai sus. Apoi, ca şi cum un fulger venit din ceruri i-ar fi lovit pe amândoi, ea simţi o creştere a excitaţiei căreia el îi răspunse cu o sudalmă aspră.

Curând alunecară în abis, ajungând la culmea extazului. Ea strigă, ceea ce îl stimulă şi pe el, cumva, şi apoi amândoi intrară într-o lume a magnificelor senzaţii fizice.

– Iubirea mea, şopti el când ea ajunse la extaz împreună cu el. Iubirea mea scumpă!

Era cel mai dulce lucru pe care i-l spusese.

– Dragostea mea, îi răspunse ea.

Apoi ajunseră acolo unde doar îndrăgostiţii ajung – acea fericire perfectă a nevoilor îndeplinite şi a dragostei împărtăşite.

Acum nu mai exista cale de întoarcere. Ea era a lui. Şi Dumnezeu s-o salveze dacă asta se dovedea a fi sfârşitul. Pentru că avusese încredere în el, nu se mai putea întoarce la viaţa pe care o dusese înainte.

Heywood aţipi. Când se trezi, îşi dădu seama că ea stătea culcată lângă el, dormind fericită. Oftă. Unirea lor fusese tot ceea ce îşi dorise. Nu putea şi nu va regreta. Cu toate astea, hotărându-se să se căsătorească, trebuiau să se ocupe de Hawkcrest. Va fi nevoit să-l vândă.

Probabil că ea simţi că e privită pentru că îşi deschise ochii să se uite la el cu acea privire senzuală ce-l făcu să vrea s-o posede iar şi iar.

- Crăciun fericit! spuse el.

Ea se cuibări lângă el.

- E deja?

- Într-adevăr e dimineaţa zilei de Crăciun. Adică foarte de dimineaţă. O sărută uşor pe buze. Şi se pare că tu eşti cadoul meu.

- Aşa cum tu eşti al meu. Se uită la el cu un zâmbet şovăielnic. Ceea ce am făcut noi... ştii tu, înainte de a adormi... e mereu aşa?

- Nu pentru mine. Se aşeză într-o parte, cu faţa spre ea. Dar, pe de altă parte, n-am simţit nimic pentru femeile cu care am... fost.

- Nu-mi pot imagina să faci aşa ceva de intim doar pentru plăcere.

- Nici eu nu pot... *acum*. Cu siguranţă că nici nu se compară cu ceea ce amândoi am împărtăşit.

Ochii ei se întunecară.

- Dar bănuiesc că tu „ai fost" cu multe femei înaintea mea.

El tresări.

- Nu aşa de multe pe cât ai crede.

- Cel puţin presupun că una din ele a avut o relaţie cu domnul Malet şi de asta îl disprefuieşti aşa de mult.

- De fapt, nu ăsta e motivul. Presupuse că venise timpul să-i spună. Altfel, va face tot felul de presupuneri incorecte. Îl disprefuiesc - eu şi Douglas, amândoi îl disprefuim - pentru ceea ce i-a făcut unei femei chiar mai tânără decât Kitty.

Ea făcu ochii mari.

- Cum o chema?

- Valeria. Era fata orfană a unuia din soldaţii englezi şi a soţiei sale portugheze. Şi eu, şi Douglas duceam dorul familiilor noastre, aşa că ne purtam cu ea de parcă ar fi fost sora noastră mai mică. N-avea fraţi şi era puţin

cam băieţoasă, aşa că ne urma pretutindeni în tabără, aşa cum ar fi făcut-o o mezină a noastră.

Absent, răsuci pe deget o buclă a lui Cass.

– Când a împlinit cincisprezece ani, a devenit secretoasă. Am presupus că se transformase în femeie şi că se plictisise de compania noastră. Vocea i se înăspri. Dar nu era deloc aşa.

– Se ţinea după Malet, spuse Cass.

– Exact. Se îndrăgostise de el. Şi ca un ticălos ce era, a profitat de ea. Nimeni n-a ştiut de... aventura lor, dacă aşa se poate numi o unire dintre o fată şi un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea. Se pare că el insistase ca ea să păstreze secretul şi ea se conformase.

– Şi tu cum ai aflat? întrebă Cass.

– După ce s-a distrat cu ea, s-a lepădat de ea, aşa cum îi era obiceiul. I-a frânt inima. Ea a zăcut, refuzând să mănânce sau să bea, refuzând să spună care era problema. Când în cele din urmă ne-a spus, era pe patul de moarte şi nu s-a mai putut face nimic pentru ea. L-am înfruntat, dar ne-a râs în faţă. *A râs*. A spus că eram furioşi pentru că n-am avut-o noi întâi.

– Nu-i de mirare că îl urăşti.

Heywood era bucuros că ea înţelesese.

– Credeam că Douglas o să-l omoare atunci pe loc. Dar l-am oprit, ştiind că îşi va distruge viaţa proprie. Existau căi mai bune de a o răzbuna. Aşa că m-am dus la comandant şi i-am spus toată povestea. Cu mine şi cu Douglas ca martori – şi cu reputaţia proastă a lui Malet –, generalul era pregătit să-l lase la vatră pe Malet.

– Ce netrebnic! Acum sunt bucuroasă că ai avut inspiraţia să ne iei pe mine şi pe Kitty de acolo. Mă cutremur gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Kitty dacă n-ai fi fost tu acolo.

– Şi eu. O sărută uşor pe buze. Şi, pe deasupra, nu te-aş fi cunoscut.

Ea înghiţi în sec.

– Așa că nu te supără prea tare că ai renunțat la o avere pentru mine.

– Tu vei fi cea care va suferi, sublinie el. Va trebui să vindem Hawkcrest în pierdere, apoi să hotărâm dacă vrei să trăiești din...

Ea îl opri, punându-i un deget pe buze.

– Gata. Destul de ciudat, arăta vinovată. Ai fost cinstit cu mine și acum trebuie să-ți spun ceva. Am vrut să-ți spun și mai înainte, dar nu m-ai lăsat și îmi plăcea ce făceam așa că... Trase adânc aer în piept. Kitty nu e singura cu avere. Și eu am.

Heywood își îngustă privirea.

– Ce vrei să zici?

– Am... am o moștenire aproape egală cu cea a lui Kitty. Tata mi-a lăsat o zestre mare.

– Douglas n-a zis niciodată nimic despre așa ceva, replică el, neputând să-și ascundă suspiciunea din voce.

– Eu l-am rugat să nu spună. La fel le-am rugat pe Kitty și pe mătușa mea.

El se întoarse pe spate, cu ochii ațintiți în tavan. Nu putea crede așa ceva!

– Și de ce n-ai putut cel puțin să-*mi spui* ceva despre asta?

Ea îi puse o mână pe piept.

– Pentru că n-am vrut ca tu... n-am vrut ca vreun bărbat să mă aleagă pentru avere.

– Deși știai că e important pentru mine. I se stârni furia, otrava rea ce-i strică bucuria. Deși ți-ai dat seama că, dacă nu mă însor cu o femeie bogată, mi-aș pierde propria moștenire.

– Ți-aș fi spus până la urmă. Doar... am vrut să fiu sigură că ții la *mine*, nu la zestrea mea. Nu cred că e absurd.

– Firește că nu crezi, spuse el cu amărăciune. Tu ai tras sforile noastre, bieți muritori.

Ea se albi la față.

– Ce vrei să spui?

El se uită din nou la ea, luptându-se să nu-i vadă expresia şocată şi îndurerată.

– De exemplu, ai păstrat secretul lui Kitty despre faptul că nu ea scria scrisorile.

– Ce are asta de-a face cu restul? Am făcut-o pentru că ea m-a rugat. Pentru că neştiinţa ei la scris o stânjeneşte.

Asta putea înţelege, deşi pe moment nu voia.

– Te-ai asigurat să nu ştiu că ai putea să-mi salvezi moşia.

– Ţi-am spus de ce. Şi mai era încă un motiv. Voiam ca Kitty să fie aranjată înainte de a anunţa că am o zestre substanţială. Ştiam că va fi nevoie de toată atenţia mea, să mă asigur că nu se va mărita şi ea cu un vânător de avere.

– Ca mine, mormăi el.

– N-am spus asta. Dar da, când mi-ai spus că aveai nevoie de o avere, m-am gândit că ai vrea să te însori cu *ea* pentru asta. După cum vezi, asta m-a făcut să am rezerve în a-mi dezvălui adevărata situaţie. După aceea, ai spus că nu te puteai însura cu ea, că n-o să te însori cu ea atâta vreme cât asta însemna să fii lângă mine, şi totul s-a schimbat.

– Exact. Şi în clipa aia, ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

– Serios? De ce? Te aşteptai să accept să-mi faci curte, temându-mă că e doar din pricina nevoii de bani?

Logica afirmaţiilor ei îl înfurie în mod pervers.

– M-am aşteptat să fii sinceră cu mine. M-am aşteptat că, dacă ţineai la mine, nu m-ai fi lăsat să cred că pierdeam totul însurându-mă cu tine.

– Am încercat! Aseară, am zis că voiam să-ţi spun ceva şi tu ai spus că n-are importanţă.

El respiră greu. Avea dreptate. Ea *încercase* să-i spună. Aşa că nu trebuia să se plângă. Dar o parte din el era încă furioasă. Ştiuse că el era îngrijorat în legătură

cu viitorul lor. Cu venitul lor. Ar fi putut să-i înlăture temerile în orice moment.

Şi cu toate astea, n-o făcuse.

– N-are importanţă. Nimic din toate astea n-are importanţă. O să mă comport aşa cum trebuie, independent de ceea ce tu crezi sau gândeşti despre mine.

– Heywood, te rog...

– Nu, n-o să ascult. Se dădu jos din pat cu faţa posomorâtă. Nu eşti femeia care am crezut că eşti. Nu vreau o soţie care mă vede ca pe un... ticălos vânător de avere. Păstrează-ţi zestrea. Mă pot descurca foarte bine şi fără ea.

Heywood se aştepta ca ea să se roage. Să exprime o remuşcare corespunzătoare pentru că ascunsese adevărul de el. Apoi ar fi luat-o în braţe, i-ar fi spus c-o iubeşte şi i-ar fi acceptat cu eleganţă banii. Şi totul ar fi fost bine.

Dar nu luase în considerare mândria lui Cass. Se ridică din pat şi spuse, ca şi cum n-ar fi stat acolo goală puşcă:

– Înţeleg. Mulţumesc că mi-ai explicat clar ce simţi pentru mine.

Apoi se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi halat şi plecă.

El rămase acolo, nesigur de ceea ce se întâmplase. Cass plecase, deşi el o sedusese.

Cass îl refuzase.

Prea bine. Dacă voia ca lucrurile să fie în felul acesta, lui îi convenea. Lasă-l supună pe un alt nefericit testului ei sau ce i-o mai da prin cap. N-o să accepte să fie manevrat. Nu, cu siguranţă. Nu *el*.

Ieşi din cameră, intenţionând să se ducă spre camera lui şi să doarmă. Dar printr-o stranie aliniere a astrelor, dădu de mama lui. La naiba!

– Te-ai trezit foarte devreme, spuse ducesa.

– Nu pot dormi când viaţa mea e în haos.

– Vrei să spui când femeia pe care o iubeşti e îndurerată şi tulburată.

El se încordă.

– Despre ce vorbeşti?

Mama lui se uită fix la el.

– Știi foarte bine. S-a întâmplat s-o zăresc pe Cass, acea fată care te adoră, urcând scările spre camera ei și arătând foarte supărată. Poți afirma sincer că n-a fost cu tine?

Lua-i-ar naiba pe toți! Cum de mama lui știa întotdeauna tot ce se petrecea în casă?

– Nu e treaba ta.

– Aha. Deci vrei să mă excluzi din chestiunea asta așa cum ai exclus-o și pe *ea*.

– N-am... nu era... La naiba cu mama lui pentru că știa cum îi merge mintea. Simțind nevoia să se disculpe, spuse: Are avere. Știai? Tot timpul ăsta...

– Înțeleg, spuse mama lui. Ești mânios pentru că nu ți-a spus.

– Da! Am dreptul să fiu mânios.

Mama lui îl privi intens.

– De ce? Pentru că, dacă te însori cu ea, o să capeți tot ce ai vrut și ce ai avut nevoie? Despre care ea nu s-a grăbit să-ți dezvăluie?

Așa după cum punea ea problema, el părea a fi egoist.

– Ar fi trebuit să-mi spună mai devreme.

Mama dădu din cap.

– Da, ar fi trebuit. Dar nu era sigură de tine. Kitty mi-a spus că în Bath, pe când era mai tânără, Cass a fost curtată de un individ, un domn pe care îl plăcea... până când, fără să vrea, l-a auzit spunându-le prietenilor lui că o voia doar pentru avere. Așa că nu poți s-o învinovățești pentru că a fost temătoare. La urma urmei, când ai întâlnit-o prima dată, erai înclinat să te însori cu Kitty.

Heywood se uită la mama lui, distrus de dezvăluirea ei. Acum, fiecare cuvânt spus lui Cass părea crud.

– A fost doar pentru că... Vreau să zic, chiar am crezut...

– Fiule, eu nu-ți spun ce ar trebui să faci. Dar cred că ar trebui să vezi problema din punctul *ei* de vedere.

E îngrijorată de vânătorii de avere şi pe bună dreptate. Deci cum poţi s-o învinovăţeşti pentru asta?

El ura când mama lui avea dreptate.

- Nu sunt vânător de avere.

- Îmi închipui că ai lămurit perfect problema atunci când ai respins-o pe femeia pe care o iubeşti.

El tresări. Într-adevăr. Aşa că avea de ales. Ori putea rezolva problemele dintre ei, ori va trebui să-şi imagineze ce avea să facă fără ea în viaţa lui.

Ultima variantă suna foarte neatrăgător. Aşa că venise timpul să se gândească la cum să îndrepte lucrurile.

capitolul 9

Cass abia se abţinuse să nu izbucnească în lacrimi pe când fugea din dormitorul lui Kitty – nu, al lui Thorn. Heywood îi dăduse o lovitură groaznică şi o zdruncinase.

Mizase pe dragoste şi pierduse. Voise să fie supărată pe *el* pentru asta, dar cum să poată? Adevărul era că nu avusese încredere în caracterul lui. Nu crezuse în sentimentele lui faţă de ea. Şi acum stricase totul.

Cu inima îndurerată merse spre dormitorul ei de împrumut, intenţionând să încerce să doarmă, dar era imposibil. Stătea acolo culcată, refăcând în minte discuţia lor, întrebându-se ce altceva ar fi putut spune ca să prevină ca mândria lui de bărbat să fie atinsă.

În mod normal, i s-ar fi confesat lui Kitty despre toate aceste sentimente. Dar Kitty plecase şi nu mai se putea face nimic. Acum soarele apăruse la orizont şi părea lipsit de sens să stea în pat gândindu-se la ceea ce ar fi putut spune sau face.

Aşa că se sculă, chemă camerista şi apoi o lăsă pe fată s-o ajute la îmbrăcat într-o rochie frumoasă de un verde-închis ce, spera ea, o făcea să arate drăguţ. Era dimineaţa de Crăciun, la urma urmei. Ar trebui măcar să *pretindă* că e veselă.

Se îndreptă spre parter, nefiind mirată să vadă că nimeni altcineva nu se trezise. Uitându-se pe fereastră, observă că o mare parte din zăpadă se topise. Mai erau doar petice ici şi colo. I-ar prinde bine o plimbare. Aşa că găsi o pelerină în dulap şi ieşi în grădina pe care o văzuse de la fereastră.

Vremea nu mai era aşa de friguroasă cum fusese, şi erau câteva flori ce supravieţuiseră zăpezii – trandafiri de Crăciun, de exemplu. Pe când colinda prin grădină, auzi cum se apropie o trăsură. N-o băgă în seamă. Fără

îndoială că erau niște prieteni din oraș ai familiei, care veniseră să vadă dacă totul era bine cu ducesa și familia ei după viscol. Așa încât Cass continuă să rătăcească, încercând să nu se gândească la Heywood în vreme ce se uita la ce crescuse și ce pierise în zăpadă.

După un timp, o voce o țintui locului.

– Măi să fie, văd că nu suferi prea tare de pe urma răpirii de către ticălos.

Domnul Malet? Stomacul i se strânse. Doamne, Dumnezeule, le găsise! Sau mai degrabă, o găsise pe *ea*.

Străduindu-se să pară calmă, se uită la el.

– Nu sufăr deloc, ca să fiu sinceră. Familia Wolfe a fost foarte bună cu noi.

Stând la intrarea în grădină, Malet arăta la fel de spilcuit și mârșav ca de obicei.

– Și unde e frumoasa dumitale verișoară?

– Undeva unde nu mai poți ajunge la ea, domnule. Și-a găsit un soț care, de fapt, o vrea pentru ea însăși și nu pentru avere.

El renunță să se mai prefacă a fi politicos.

– Ar fi trebuit să știu că blestematul ăla o să se însoare cu ea ca să se răzbune pe mine. Dar colonelul o să regrete, jur, pentru că...

– Nu colonelul, de fapt. A fost domnul Adams. Zâmbi. A fugit cu el ieri. Mă tem că ai ajuns prea târziu.

Asta păru că-l miră.

– Așadar, *el* era cel cu care vorbise la bal. Nu m-am uitat la el, așa că am presupus că era colonelul, odată ce am auzit că a luat-o pe domnișoara Nickman. Individul ăla, Adams, mi-a spus că o să vină aici s-o găsească pentru mine pe domnișoara Nickman în vreme ce eu mergeam spre Gretna Green. Al naibii intrigant! Asta primesc pentru că m-am încrezut într-un avocat.

– Un avocat cu mai mult caracter într-un singur deget decât ai dumneata în tot corpul.

Asta îl înfurie în mod clar, pentru că îl văzu cum își strânge mâna în pumn.

– O să-ţi doreşti să fi plecat şi tu cu avocatul ăla odată ce o să termin cu tine, domnişoară Isles. Ştiu precis cine a făcut-o să se întoarcă împotriva mea.

Lui Cass i se opri inima în piept.

– Nu-mi pot imagina ce vrei să spui.

El se apropie.

– Nu te preface că eşti proastă. Eşti o muieruşcă isteaţă şi vicleană care ştie cum să întoarcă situaţia în avantajul ei. Şi de aia intenţionez să te fac târfa mea. Cel puţin atâta îmi datorezi pentru că mi-ai stricat planurile.

– Ce? Îi îngheţă sângele în vene. Ţi-ai pierdut minţile.

Se întoarse să plece spre casă.

Dar el o prinse de mână cu o strânsoare de fier.

– Când *tu* o să dispari, toată lumea o să presupună că şi tu ai fugit cu un bărbat, deşi nimeni nu va ghici că eu *sunt* făptaşul. Începu s-o târască spre intrarea în grădină. O să te pun într-o locuinţă respectabilă din Londra unde să te pot vizita după cum am chef... adică odată ce o să te învăţ respectul cuvenit.

– E ridicol! şuieră ea luptându-se cu el.

Unde *era* toată lumea?

Îl lovi şi el o scăpă din mână cu un geamăt de durere. Rotindu-se să se îndepărteze de el, fugi către uşa casei.

– *Căţea!* strigă el. O să te fac să plăteşti pentru asta!

Dintr-odată, Heywood apăru în faţa ei. Împingând-o în spatele lui, se aruncă asupra lui Malet cu un urlet.

Pe când cei doi bărbaţi se rostogoleau prin grădină, ea ezită în uşă întrebându-se dacă să ceară ajutor. Dar curând deveni clar că Heywood n-avea nevoie.

Îl ţintuise pe Malet la pământ şi îi căra pumni.

– Asta e pentru Valeria, urlă el dându-i un pumn în faţă. Asta e pentru Kitty.

Îl lovi din nou pe bărbat. Apoi se ridică şi îl ridică şi pe ameţitul domn Malet odată cu el.

– Şi asta e pentru că *ai îndrăznit* să o atingi pe logodnica mea.

Îi dădu ticălosului o a treia lovitură, iar Malet căzu la picioarele lui.

Logodnică? Vorbea serios?

Heywood îl lovi cu piciorul pe Malet.

- Ridică-te, laşule! Data viitoare o să te gândeşti de două ori când o să te mai iei de femeia mea. Scuipă pe pământ. Dacă mai vii aici vreodată, ticălos ce eşti, mai bine să-ţi aduci o armată cu tine pentru că jur că o să te omor.

O nouă voce se auzi dinspre intrarea în grădină.

- Chiar a adus o armată cu el, frate. Din fericire, n-au avut nici o şansă în faţa mea şi a lui Joshua. Aveam nevoie de mişcare după ce am fost închis într-o trăsură toată dimineaţa, şi Joshua avea nevoie de cineva asupra căruia să-şi descarce nervii.

Cass se uită la doi dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată - cu excepţia lui Heywood, bineînţeles. Unul avea păr negru şi ondulat şi nişte stranii ochi albaştri-verzui, în vreme ce celălalt era brunet cu păr lung şi negru şi ochi căprui. Doar după ce ultimul se apropie, băgă de seamă că avea ceva la picior şi folosea un baston.

Dar se părea că acesta era singurul său defect, pentru că împingea în faţa lui un ticălos urât, la fel cum făcea şi primul bărbat. Amândoi ticăloşii erau morţi de frică.

- Luaţi-vă stăpânul şi ştergeţi-o de aici! le spuse Heywood slugilor lui Malet.

Mormăind, cei doi îl luară de câte un braţ şi îl scoaseră pe Malet din grădină.

Cass alergă spre Heywood.

- Eşti bine?

Îşi scoase batista şi îi şterse sângele de pe buza crăpată.

Heywood se uită în jos spre ea cu ochi iubitori.

- Ar trebui să te întreb eu asta.

- Nu, interveni cel cu ochii albaştri-verzui. Ar trebui să întrebi ce a apucat-o să accepte să se mărite cu un nemernic ca tine.

Luând-o de talie, Heywood o trase lângă el.

- Cass, el e fratele meu vitreg mai mare, ducele de Greycourt şi celălalt este vărul meu, Joshua Wolfe,

care locuieşte pe moşie. Grey şi Joshua, ea e domnişoara Cassandra Isles, logodnica mea. Dacă mă vrea.

– Vrei să spui că încă n-ai *cerut-o*? spuse Grey.

– Nu în felul în care ar fi trebuit, recunoscu Heywood.

– Asta nu mă miră, spuse Joshua. Familia ta are prostul obicei de a-şi băga nasul în cererile voastre în căsătorie.

– Ah, dar până şi cererile cu piedici funcţionează până la urmă, spuse Grey. Întreab-o pe soţia mea.

Heywood mormăi.

– Presupun că voi doi o să mă chinuiţi cu căsătoria mea.

– Eu nu, spuse Grey. Beatrice ar avea ceva de zis despre asta dacă aşa ar fi cazul.

– Chiar aşa, îi răspunse o voce de femeie. Din fericire, eşti destul de inteligent.

Femeia care intră în grădină era izbitor de înaltă şi avea un pistol.

– Au plecat cu toţii.

Grey se încruntă.

– Ţi-am spus să stai în trăsură.

– Am stat. Până când am văzut că v-a scăpat un individ care încerca să se strecoare în pădure. Ridică din umeri. Aşa că i-am spus să urce în trăsura stăpânului lui. Şi se pare că pistolul meu l-a convins că aşa ar trebui să facă.

– I-ai dat lui Beatrice un pistol încărcat? se răsti Joshua la Grey. Ai înnebunit?

– Nu-s chiar aşa de nebun, răspunse Grey.

– Dar el nu ştia că pistolul nu era încărcat, îi întrerupse femeia. Nici ceilalţi trei care ieşeau arătând clar răvăşiţi. Femeia zâmbi spre Cass şi întinse mâna fără pistol. Bună dimineaţa. Sunt soţia lui Grey, Beatrice. Sunt şi sora lui Joshua şi înainte de a întreba, eu şi Grey nu suntem deloc rude decât prin căsătorie.

Ceea ce făcea ca femeia înarmată cu pistol să fie ducesa de Greycourt. Sfinte Doamne!

– Mă bucur să vă cunosc. Eu... eu sunt... logodnica lui Heywood?

– Domnişoara Cassandra Isles, îi spuse Grey soţiei lui, în vreme ce îi lua pistolul din mână. Pe care încă n-a cerut-o de soţie.

– Dar pe care vrea de fapt s-o considerăm drept logodnica lui, spuse Joshua. Personal, eu nu sunt convins. În primul rând, e mult prea drăguţă pentru Heywood. În al doilea rând...

– Dacă voi toţi aţi intra, se răsti Heywood la ei, sunt sigur că mama are câte ceva de făcut pentru voi legat de brad şi de numeroasele lui ornamente şi nimicuri, şi orice mai are de aranjat pentru azi.

Beatrice se lumină la faţă, uitându-se la soţul ei.

– Ai avut dreptate! *Există* un brad împodobit!

– Ţi-am spus eu. Am avut câte unul în fiecare an când eram copil.

– Şi îl puteţi vedea chiar înăuntru, spuse Heywood făcându-le semn rudelor sale să plece de acolo. Hai, luaţi-o din loc acum. Înspre brad.

– Nu fără tine, spuse Grey cu o privire maliţioasă. De ce nu vii cu noi?

– Şi uită-te ce a făcut mama ta cu grădina, Grey, spuse Beatrice. A reuşit să obţină nişte trandafiri de iarnă.

– Văd şi eu, răspunse Grey. E foarte...

– Plecaţi din grădină, toţi! strigă Heywood. Acum!

Beatrice clipi.

– Haide! Nu trebuie să fii nepoliticos.

– Se pare că trebuie, mormăi în barbă Heywood.

Rudele lui trebuie că îşi dăduseră seama că îi puseseră răbdarea la încercare, pentru că, râzând şi uitându-se de câteva ori înapoi, intrară în cele din urmă în casă.

– Credeam că nu mai pleacă, spuse Heywood iritat.

– Cu siguranţă că ai o familie mult mai pitorească decât mine, spuse Cass.

El se uită neîncrezător la ea.

– Serios? Verişoara ta a fugit cu un avocat şi mătuşa ta nu poate părăsi masa de whist. Aşa că aş zice că familia ta s-ar potrivi foarte bine cu a mea.

Ei i se puse un nod în gât.

– Asta... asta vrei? Pentru că aseară...

– Aseară am fost un prost, iubito. Îi luă faţa în mâini. Am permis mândriei să mă împiedice să recunosc imensul dar pe care mi l-ai oferit. Dar când l-am văzut pe Malet încercând să te răpească, s-a cristalizat ceea ce deja ştiam – că n-aş putea suporta lipsa ta.

– Ah, Heywood, nici eu.

– Şi odată ce am auzit despre tipul din Bath şi cât de idiot s-a purtat...

Ea se îmbujoră.

– Cine ţi-a spus despre asta? Nu, stai, ştiu cine. A fost Kitty, nu-i aşa? Pe cuvânt, verişoara mea e incapabilă să păstreze un secret.

– Ah, dar ştie când să păstreze unul atunci când e în avantajul oamenilor pe care îi iubeşte. La urma urmei, a păstrat secretul despre cine îi scria toate scrisorile. Despre persoana cu care voia *într-adevăr* să se mărite. Despre faptul că tu erai o moştenitoare. Fără aceste manevre, tu şi cu mine poate că nu ne-am fi întâlnit niciodată. Cu siguranţă că nu v-aş fi luat niciodată pe amândouă de acolo şi tu nu m-ai fi acceptat niciodată drept peţitor pentru că ştiam despre averea ta.

– Fără aceste manevre, poate că te pregăteai să te însori cu Kitty în loc de mine.

– Îndoielnic. Chicoti. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care am auzit scrisorile tale citite cu glas tare. Fiecare cuvânt m-a făcut să ard de nerăbdare s-o cunosc pe femeia care le-a scris. Niciodată nu m-aş fi oprit la Kitty când ştiam în sinea mea că nu ea era femeia aceea. Pentru că, odată ce am găsit acea femeie, am fost pierdut definitiv. Era doar o chestiune de timp înainte de a-mi veni în fire.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă de bijuterii.

– Ştiu că ar trebui să aştept până la a cincea zi de Crăciun pentru cadoul ăsta, dar nu mai am deloc răbdare. Deschise cutiuţa şi dezvălui patru inele subţiri de aur iar în centrul lor un inel mai lat cu un minunat rubin montat înăuntru. În prima zi de Crăciun, iubita mea, îmi vei face onoarea de a accepta să fii soţia mea?

– Da, spuse ea, cu lacrimile şiroind pe obraji pe când el îi puse cele cinci inele de aur pe deget. Ah, da, iubirea vieţii mele.

Se ridică să-l sărute şi el o trase aproape pentru un sărut mult mai intens, atât de intens încât abia după un timp se despărţiră.

Ea se uită înapoi spre hol şi oftă.

– Bănuiesc că ar trebui să intrăm şi să ne uităm la bradul la care am muncit cu atâta trudă.

– Ah, spuse el, am putea merge cu sania până la Hawkcrest să vedem dacă vreo două pături pe podea şi un foc un cămin ar putea fi mai potrivite pentru acea demonstraţie intimă după care ai tânjit prima dată când am fost acolo.

– N-avem sanie, îi aminti ea.

– Ah, aşa-i. Aşadar, va trebui pur şi simplu să ne strecurăm sus pe scări spre dormitorul tău. Sau al meu.

Ea începu să zâmbească.

– Şi apoi?

– O să avem doar noi doi un mic Crăciun fericit.

– Acum? întrebă ea.

– Acum.

epilog

Martie 1809

Ziua nunții lor era exact la șase luni de când murise tatăl lui Heywood. Mama lui Heywood dorise acea dată pentru că până atunci avea să fi trecut cel puțin jumătate din perioada de doliu pentru ea, și restul familiei urma să iasă cu totul din acea perioadă. Fusese silită să nu fie prezentă la nunta lui Grey cu Beatrice din cauza regulilor societății și afirmase că nu intenționa să lipsească și de la nunta lui Heywood.

Acum, el era aici la ospățul de nuntă cu noua sa soție alături. Îi zâmbi. Fața frumoasă a lui Cass era plină de uimire față de magia pe care mama lui împreună cu restul familiei o făcuseră la Hawkcrest doar pentru ceremonia lor. Sufrageria fusese proaspăt zugrăvită și podelele reparate. Înlocuiseră până și candelabrul cu unul mult mai fin, prevăzut cu lumânări de ceară scumpe.

- E magnific, nu crezi? spuse Cass.

- Da. Îi privi trăsăturile frumoase. Magnific.

Ea îl surprinse că se uită la ea și roși.

- Mi-a fost dor de tine. Mă gândeam că nu reușești să ajungi acasă.

După Crăciun, el se întorsese la regimentul lui să aranjeze să-i ia locul cineva ca să se poată retrage de la Husari. Apoi îi fusese foarte greu să se întoarcă acasă din cauza războiului care făcea ravagii pe continent.

- Ah, iubito, spuse el cu inima în gât. Aș fi fost aici chiar dacă ar fi trebuit să traversez Canalul dând la vâsle.

Kitty se apropie cu fața toată numai un zâmbet.

- Cine vâslește pe canal?

- Nimeni, sper.

Heywood întinse mâna bărbatului care o însoţea pe Kitty.

– Dumneata trebuie să fii lăudatul domn Adams.

– Nu ştiu cât de lăudat sunt, spuse bărbatul scuturând mâna lui Heywood, dar da, eu sunt acel domn.

Kitty îl luă de braţ.

– Soţul meu e modest. Deschide o nouă firmă în Londra şi deja a atras douăzeci de clienţi.

– E un început bun, spuse Heywood. O să te prezint lui Grey. El are întotdeauna nevoie de un avocat bun.

– Eu sunt mai interesată de celelalte talente ale dumitale, spuse Cass cu ochii lucind. Cele care te-au ajutat s-o duci pe Kitty la Gretna Green înainte ca noi să ne fi dat seama că erai aici. Şi de fapt, cum de ne-ai găsit?

El roşi puternic.

– Mărturisesc că a trebuit să fiu ipocrit.

– Asta înseamnă că a trebuit să mintă, spuse Kitty, evident încântată că ştia cuvântul. A trebuit să fie ipocrit şi ca să mă vadă la bal, având în vedere că mama îi spusese totul despre cum *ştia* ea că Malet mă va cere de soţie în acea seară.

– Ştiind-o pe mătuşa Virginia, spuse Cass, ăsta era felul ei de a-l avertiza pe domnul Adams.

– Exact, spuse Adams. Aşa încât m-am strecurat în sala de bal s-o avertizez pe Kitty în legătură cu Malet pentru că n-aveam încredere în el şi ea îmi spusese că atâta vreme cât eu refuzam s-o cer de soţie, va face cum va pofti.

– *Asta* era prietena cu care vorbiseşi şi care te-a supărat aşa? întrebă Cass.

– Da. Şi *tot* nu m-a cerut. Credea că aş putea să găsesc pe cineva mai bun, râse Kitty. Îţi poţi închipui?

– Meriţi ceva mai bun, spuse Adams indulgent, cu ochii strălucind de iubire uitându-se la ea.

Heywood cunoştea prea bine sentimentul. Încă nu putea crede că găsise o soţie atât de extraordinară cum era Cass. Îi acoperi mâna cu a lui.

Ea îi zâmbi, înainte de a își îndrepta din nou privirea spre Adams.

– Asta nu lămurește cum ne-ai găsit atât de repede în Lincolnshire, domnule.

– Ah, da, ajung și la asta. Vedeți, când Kitty s-a năpustit afară, am observat că Malet se strecura ieșind din încăpere. Se părea că auzise ce vorbiserăm. Și când Kitty a dispărut, am presupus că el a luat-o. Așa că m-am asigurat că merg acasă la mătușa dumitale, și când Malet a apărut acolo cu mătușa și deja aflaseră de la valetul lui Malet că dumneata și Kitty fuseserăți luate de Lord Heywood... Mă rog, închipuiți-vă ușurarea mea să aflu că era vorba de Excelența Sa. Știam că Lord Heywood era un gentleman și, în afară de asta, te luase și pe dumneata care o păzeai.

– Am încercat, spuse Cass. Dar cum...

– Lord Heywood își lăsase cartea de vizită acasă la voi cu adresa lui, dar Malet era convins că voi trei ați plecat spre Gretna Green, așa că voia să meargă într-acolo. Eu speram că Excelența Sa doar avea grijă de ea, așa că m-am gândit că s-ar fi putut să veniți aici. Din păcate, am fost încetinit din cauza zăpezii, dar...

– A cerut să mă vadă, a spus că e avocatul meu, interveni Kitty, evident prea nerăbdătoare pentru a-l lăsa să termine, și servitorul s-a dus să mă aducă. Dar atunci, dragul meu m-a văzut în salon și sania era nepăzită afară, și...

– Am luat-o și am fugit, conchise domnul Adams.

Heywood clipi.

– Ce mai poveste!

– Este, nu-i așa? spuse Kitty, apoi se uită prin cameră și îngheță. Ah, nu, ne-a văzut mama și nu mai pot suporta încă o predică. Hai, dragul meu, să bem niște șampanie.

Adams se lăsă bucuros dus de acolo.

– E ca povestea aia despre „ființele naive"[1], spuse Cass râzând. Kitty reușește întotdeauna să cadă în picioare.

– Nu chiar, spuse Heywood. V-a avut pe tine și pe mama ei, iar acum îl are pe Adams. Să sperăm că îi e recunoscătoare.

– Sunt sigură că da. La fel cum eu îți sunt ție.

Cass se uită radios spre el și lui îi stătu inima în loc.

– Și eu ție. Pentru că niciodată n-aș fi fost atât de umil încât să-ți spun că nu eram destul de bun pentru tine. Chiar dacă e adevărat.

– De fapt, așa e, spuse ea încet. Când el clipi surprins spre ea, ea izbucni în râs. Te necăjesc. Ar trebui să mă cunoști mai bine de-acum.

– Crede-mă, o să-mi ia ani întregi să te cunosc destul de bine. Se aplecă să-i șoptească: Și chiar mi-ar plăcea să încep de pe acum, sus în noul nostru dormitor reamenajat.

– Nu, deloc, domnule. Nu ne vom strecura. Odată ce o să te am pentru mine, vreau să mă bucur și să nu îmi fac griji ca o să ne surprindă mama, sora sau frații tăi. Când el mormăi, ea adăugă: Dar crede-mă, odată ce toată lumea va pleca, o să am grijă să merite așteptarea.

Pe când el simțea că i se ridică sângele în cap, împreună cu o altă parte a trupului, își dădu seama că ea n-o să fie niciodată naivă și sfioasă ca verișoara ei.

Slavă Domnului!

[1] O poveste tradițională pentru copii despre două ființe nevinovate care mor într-o pădure. Prin extensie, expresia a intrat în limbajul uzual referindu-se la persoane nevinovate sau naive care mereu intră în situații potențial periculoase. (n.tr.)

O RĂPIRE DE CRĂCIUN

Madeline Hunter

capitolul 1

La cincizeci de kilometri de Carlisle, ninsoarea uşoară se transformă în ploaie. Pentru Adam Prescott, baron de Thornhill, era un final potrivit pentru o călătorie oribilă.

În timp ce poştalionul se înclină într-o curbă şi încetini până opri de tot în curtea hanului, mantia lui atârna grea de la umezeală şi un abur persistent ieşea de sub borul pălăriei spre nas. Îşi spuse că şi asta era mai bine decât să fie în poştalion cu domnul Liddle, care mirosea urât şi ale cărui haine elegante nu mascau lipsa igienei. Lui Adam îi părea rău de cele două doamne vârstnice dinăuntru, care nu se puteau refugia în aer liber, sus pe poştalion. Una din ele se uitase lung când el făcuse asta la prima oprire după ce ieşiseră din Londra.

Acum coborâse să-şi dezmorţească picioarele, în timp ce se schimbau caii poştalionului pentru ultima parte a călătoriei. Ceilalţi călători se grăbiră să urce pentru a se încălzi, dar el n-avea nevoie de companie. Mai degrabă se plimbă prin curte timp de câteva minute, apoi se refugie sub streşinile hanului şi se uită cum burniţa persistentă făcea mici băltoace în noroi.

Încă cincizeci de kilometri şi se va afla într-o altă trăsură, de data asta cu un încălzitor, o cuvertură de blană şi cu o pernă de catifea sub fund în loc de o scândură. Nimeni nu-l va mai înghesui şi, slavă Domnului, nimeni n-o să mai miroasă urât. După o călătorie plăcută prin peisajul rural, va fi bine-venit în familia vărului său pentru o săptămână de lux nelimitat pe cheltuiala altuia.

Şi după asta, o întreagă viaţă de confort, dacă planul lui Nigel va funcţiona.

Cu o astfel de perspectivă ce-l aştepta la capătul călătoriei, nici măcar n-ar fi trebuit să bage de seamă ploaia,

mirosurile sau şezutul dureros. Ar fi trebuit să viseze la averea ce-i era la îndemână.

Aşadar, de ce nu era aşa?

Începu să se gândească la răspunsul nefericit la această întrebare când un zgomot îi distrase atenţia. De după colţul hanului se auzeau zgomotele unei încăierări. Din ce se auzea, părea că în bătaie erau implicaţi nişte beţivi. Făcu un pas în direcţia opusă; apoi o voce îl opri brusc pe loc.

- Ia mâna de pe mine, ticălosule, şuieră încet o femeie, înainte de a scoate un scurt ţipăt.

Orice intenţie de a se retrage dispăru. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre capătul hanului, apoi o coti pe după han.

Şi se găsi în faţa ţevii unui pistol. Se uită fix, încremenit în loc.

Un tânăr blond, cu o pălărie ţărănească, lată, pe cap, ţinea ridicat pistolul uitându-se la el. Nu că Adam l-ar fi observat prea mult, având în vedere că pistolul era atât de aproape de faţa lui. Nici nu observă că femeiuşca dispăruse în spatele hanului, deşi îşi dădu seama că fusese victima unei capcane.

- Vii pe aici acum, spuse bărbatul dându-se în spate. Am spus pe aici. Vrei să mă vezi trăgând?

Adam făcu un pas lent înainte.

- Eram doar preocupat de cât de mare şi negru pare a fi capătul ăsta al unui pistol atunci când îţi este vârât sub nas.

- Încă puţin.

Bărbatul mai făcu doi paşi înapoi.

Adam înaintă, întrebându-se dacă bărbatul chiar ar trage sau dacă măcar se pricepea dacă ar fi tras. Poate că ar putea pur şi simplu să se întoarcă şi să fugă pe după clădire. Imediata vecinătate a ţevii îl făcu să respingă acea idee pripită. Chiar şi cel mai nepriceput ţintaş şi-ar găsi probabil ţinta aşa de aproape.

- Trebuie să-ţi spun că am foarte puţini bani la mine.

Ochii albaştri din spatele pistolului se mişcară puţin sus şi jos.

– Un gentleman ca tine ar trebui să aibă destui.

– Aşa s-ar zice, da? Deşi, serios, ce înseamnă destul? Te întreb pe tine, e vreodată destul? Mă rog, n-are a face. Problema mea este că în acest moment, azi, n-am destul, orice ar însemna asta pentru tine. Ţi-a ales greşit omul. Acum, domnul Liddle, când o să apară, e probabil plin de bişţari. E genul care întotdeauna va fi aşa. Ar trebui să te avertizez că miroase, aşa că n-ai vrea să insişti să te urmeze îndeaproape. Cu toate astea...

Chiar atunci cornul sună când vizitiul avertiză pasagerii despre iminenta plecare.

Adam îşi înclină capul să vadă dincolo de pistol.

– Trebuie să plec acum. Ce-ai zice să uităm toate astea? Du-te să jefuieşti pe altcineva şi eu o să-mi văd de drum.

– Nu pleci nicăieri.

De după colţ se auziră zgomote de voci şi paşi îndreptându-se spre poştalion. Adam se bătu peste haină, deschise un nasture şi băgă mâna după portmoneu. Făcând asta, dădu de pergamentul împăturit, vârât în redingotă.

– Îţi dau ce am, dar chiar trebuie să mă întorc imediat la poştalion.

– Nu-ţi vreau banii.

– Atunci, ce? Pălăria? E una foarte bună. E a ta.

Şi-o scoase şi i-o întinse.

– Nu-mi e de trebuinţă.

Probabil că nu. Şi totuşi, odată poate că purtase. Modul de exprimare al ticălosului ăstuia nu avea tonul şi limbajul la care te-ai aştepta de la un hoţ cu pistol. La un anumit moment, omul acesta avusese parte de o educaţie.

– Dacă nici pălărie, nici portofel, atunci ce vrei?

La asta, nu veni nici un răspuns. Stăteau acolo fără să vorbească, în vreme ce tropăiturile de după colţ încetară a se mai auzi şi vocile tăcură. Încă erau faţă în faţă în tăcere

când copitele cailor începură să se facă auzite pe caldarâm şi poştalionul se îndepărtă.

Cu bagajul lui Adam încă legat la spate.

Se auziră alte roţi, de data asta din spatele hanului. Apăru o căruţă cu o femeie purtând o pălărie mare, cu boruri late şi o pelerină groasă de culoarea granatului şi ţinând de hăţuri. Le dădu drumul din mână apoi se urcă în spate.

- Urcă!

Bărbatul flutură pistolul în direcţia ei.

- Mă răpeşti?

- Am spus să urci.

Adam ocoli căruţa şi se urcă. Calul stătea nemişcat. Un cal foarte bun, după toate aparenţele. De un maroniu-închis, cu trup bine definit. Avea poate şase ani. Prea bun pentru a trage la căruţa aceea.

Pe părţile laterale ale căruţei erau aşezaţi câţiva baloţi de fân. Femeia îi făcu semn să se aşeze. Apoi luă pistolul de la bărbatul care se urcă pe capră şi luă hăţurile. Ea se aşeză pe un alt balot, în faţa lui Adam, strângând cu putere pistolul în mână.

- Ştiu cum să-l folosesc, spuse ea.

Vocea ei îi atrase atenţia. Joasă, guturală, melodioasă, era vocea unei femei mature, dar încă tinere. El se uită spre ea printre picăturile de ploaie, provenite de pe pălăria lui şi de pe boneta ei. Văzu o faţă la fel de tânără pe cât îi sunase vocea. Nu era o fată, dar nici nu era de vârstă mijlocie. Poate douăzeci şi cinci sau ceva pe-acolo, aprecie el.

Părul ei, puţin vizibil, fiind acoperit de bonetă, arăta a fi negru şi ochii erau de un atrăgător căprui-închis. Tenul părea proaspăt şi frumos, extrem de deschis la culoare într-un fel pozitiv, adică nu bolnăvicios de palid.

Căruţa începu să se mişte. El aşteptă să vadă dacă nu cumva era cineva în curte. În caz că s-ar fi aflat, intenţiona să ceară ajutor şi să riste ca pistolul să se descarce. Ea spusese

că știe cum să-l folosească, dar în realitate foarte puține femei știau.

Din nefericire, ploaia gonise pe toată lumea la adăpost, chiar și pe rândașii și servitorii de la han. El putu vedea niște fețe la ferestrele hanului pe când o luară în josul drumului.

– Nu știu despre ce este vorba, spuse el, destul de tare pentru a fi auzit și de către bărbat. Oricum ar fi, comiteți un delict.

Nu se auzi nici un răspuns.

– Dacă sperați să primiți o răscumpărare, n-o să meargă. Nu va plăti nimeni. O să fiți împovărați cu întreținerea mea în mod inutil.

Nimic.

– O să fiu dat dispărut. Bagajul meu e încă în poștalion. Când va ajunge și bunurile mele vor fi încă acolo, dar fără mine, vor începe să mă caute.

Măcar asta o făcu pe femeie să clipească.

– Vor decide că ai alunecat și ai căzut în râul din spatele hanului și ploaia ți-a cărat corpul la vale.

– Ai o imaginație bogată. Nu vor crede absolut deloc așa ceva.

– E cea mai logică explicație și, fiind comozi, vor accepta. Vor trece săptămâni până când vor bănui că e posibil să se fi întâmplat altceva. Între timp, apropiindu-se Crăciunul, nimeni nu-și va petrece timpul căutând un străin.

– Nu sunt cu totul străin de locurile astea.

– Știm cine ești.

„Serios?"

– Dacă știți cine sunt, atunci mai știți și că vă riscați capetele cu această acțiune nechibzuită. Sunt nobil, și Ministerul de Interne se va implica dacă dispar. Și vărul meu e nobil și n-o să vă privească cu ochi buni, odată ce veți fi descoperiți.

– Cunoaștem puterea marchizului de Haverdale. Cum ne va privi n-o să mai aibă importanță odată ce va afla despre asta.

Aşadar, până la urmă va afla. Cel puţin nu aveau de gând să-l împuşte şi să-l îngroape într-un mormânt puţin adânc. Nu dusese cea mai bună dintre vieţi, dar nici măcar el nu merita aşa ceva.

Ploaia se înteţi. Adam renunţă să încerce a se împotrivi consecinţelor. Se relaxă pe baloţii de paie şi lăsă vremea să se dezlănţuie. Începu să facă presupuneri despre ce schemă smintită născociseră cei doi.

– Să nu se ude, Caro, spuse tânărul peste umăr.

Femeia îşi trase pelerina peste pistol şi îşi băgă mâinile dedesubt. Adam observă cât de roşii şi muncite erau.

– Amândoi o să sfârşiţi în ştreang. Ce trist! E un mod dezgustător de a muri. Aţi văzut vreodată? În loc de asta, o să-i rog să vă deporteze, dar vărul meu o să insiste să vă spânzure şi de obicei un marchiz obţine ce vrea.

Bărbatul se uită peste umăr.

– Vorbeşti prea mult. Păzeşte-l cu atenţie. Încearcă să-ţi distragă atenţia.

– N-o să reuşească. Tu uită-te la drum. Ploaia face ca unele porţiuni să fie greu practicabile.

– Nu încerc să-i distrag atenţia. Doar fac să treacă timpul conversând.

– Prea multă conversaţie, mormăi bărbatul. E de mirare cum toate doamnele alea te suportă.

Deci ştiau câte ceva despre el.

– Acolo de unde vin eu, conversaţiile sunt bine-venite. Sunt considerat inteligent, ba chiar spiritual.

– Face parte din şarmul tău, nu-i aşa? Femeia îi aruncă un zâmbet slab odată cu întrebarea. Prin părţile astea, nu vorbim decât atunci când avem ceva de zis.

Nefăcând nici o conversaţie, avea să fie o călătorie lungă. Ieşiră de pe drumul principal şi o luară pe un drum cu mult mai prost. Căruţa se clătina în toate direcţiile printre făgaşe.

El apucă să se întindă pe baloţi, gândindu-se că o aţipeală i-ar salva o oră de tăcere. Făcând asta, băgă de seamă că pistolul nu mai era aţintit direct asupra lui,

ci mai degrabă spre podeaua căruței. Văzu degetele care îl țineau când pelerina alunecă într-o parte.

- N-ai mănuși? întrebă el.

- Nu unele potrivite pentru așa ceva.

Nu unele din piele, așadar. Tricotate. Se ridică și își scoase mănușile. Recent cumpărate, dar încă neplătite, mănușile îl atrăseseră cu moliciunea lor la fel ca pielea catifelată a unei femei. I le întinse.

Femeia ezită. Se uită spre spatele bărbatului, apoi luă mănușile.

Trebui să pună pistolul în poală pentru a trage mănușa pe mâna stângă. Era prea mare, dar pielea fină de viței făcea să n-o împiedice prea tare. Cu toate acestea, nu putu să-și bage mâna dreaptă în mănușă.

Adam se aplecă, îi luă mâna într-a lui și îi trase mănușa. Profită de ocazie să împingă mănușa mai jos pe degete pentru a se potrivi mai bine.

Ea îl privi cu ochi mari. Se uită încă o dată la complicele ei, apoi din nou își coborî privirea la ceea ce făcuse el.

Adam luă pistolul și i-l puse înapoi în mână. Ea roși, dovedindu-se că într-adevăr el îi distrăsese atenția, dar nu prin vorbe. Apucă hotărâtă pistolul, în vreme ce el îi potrivi mai bine mănușa pe mâna stângă.

El o privi în ochii întunecați, atât de contrastanți cu pielea albă. Era o femeie frumoasă, cu o față ce și peste treizeci de ani avea să fie încă atractivă, atunci când frumoasele mondene ale zilei își vor fi pierdut de mult frumusețea.

Când zâmbea, expresia ei nu mai era severă. El o privi pe sub umbra bonetei pe când ceva îi sâcâia memoria.

- Cum te cheamă? întrebă el.

- Caroline.

- N-ar trebui să vorbesc cu tine cu o asemenea familiaritate.

- Aș prefera să nu-mi vorbești deloc.

- Atunci, o să-ți pun o întrebare atâta vreme cât mai ești atentă la mine. Ne-am cunoscut vreodată?

Ea doar se uită la el.

Căruța se opri brusc.

- Ce faci? Caro, ai înnebunit? Știm că e un ticălos și un desfrânat.

Ea și Adam își întoarseră capul spre bărbatul care se uita la ei peste umăr. Nu la fețele lor. Privirea lui încruntată rămăsese îndreptată mai jos, acolo unde Adam încă ținea o mână înmănușată într-a lui.

Caroline își smuci mână. Adam se întinse la loc pe baloți și zâmbi scuzându-se. Căruța o porni din nou la drum.

Și chiar atunci, în acel moment, ploaia se transformă în ninsoare.

capitolul 2

Caroline regretă că o certase pe sora ei, Amelia. Bineînţeles că bărbatul acesta îi sucise minţile. Prinsă între chipul şi şarmul lui, o femeie trebuia să fie moartă pentru a nu fi tulburată.

Faptul că însăşi Caroline le căzuse pradă pentru scurt timp putea fi pus pe seama naturii, nu a caracterului ei. Presupusese că el nu va încerca nimic avându-l pe Jason la doar câţiva paşi distanţă. Mai presupusese că nu va socoti că ea merita să îndrăznească. Nu contase pe faptul că el era un bărbat care flirta şi avea îndrăzneală doar de amuzament şi poate pentru a obţine un avantaj într-o situaţie ca asta.

Asta era problema cu planurile concepute cu grijă. Erau bazate pe presupuneri. Trebuiau să fie. Se convinsese pe ea însăşi că toate astea se vor desfăşura aşa după cum avea ea nevoie să se desfăşoare, şi deja nu mergea chiar aşa.

Voia tare mult să fi preluat ea frâiele, în loc de Jason. Putea să se descurce la fel de bine cu căruţa asta. Aşa n-ar fi trebuit să se uite la ostaticul lor. Acum nu mai putea evita pentru că trebuia să ţină pistolul aţintit asupra lui ca el să nu sară din căruţă şi să fugă înspre copaci.

Acum, el se lungise să tragă un pui de somn, după toate aparenţele, cu pălăria trasă pe frunte, dar încă putea vedea cât de chipeş era. Dacă luai doar ochii de un albastru clar şi ţi-ar fi captat atenţia. În ei se citea amuzamentul, chiar şi în faţa unui pistol. Rezultatul se vedea în cele mai fine riduri din colţurile ochilor pe care acum le putea observa. Cât priveşte restul feţei, trăsăturile lui regulate şi pielea aproape perfectă îl făceau să pară ca şi cum ieşise dintr-o pictură unde artistul înfrumuseţase

realitatea, înlăturând defectele cu care natura îl înzestrase în mod inevitabil.

Cu toate astea, acum, cu ochii închişi şi faţa relaxată, părea mai dur decât atunci când o privea şi îi zâmbea. Mai vârstnic. Poate chiar mai istovit.

Fireşte că era un desfrânat. Cu faţa asta, la ce te-ai fi aşteptat? Probabil că femeile stăteau la coadă când el intra într-un salon şi doar că nu se rugau să fie seduse.

Îşi dădu seama că tocmai găsise un motiv să-l ierte pentru comportarea lui oribilă. Totul datorită unei singure şi scurte atingeri printr-o mănuşă. Halal protector al familiei mai era şi ea! Trebuia să fie cu ochii în patru, să nu permită felului de a fi şi înfăţişării lui s-o determine să pună la îndoială planul de a o salva pe Amelia.

El deschise ochii, se uită înspre cer şi apoi se ridică în capul oaselor. Îşi scoase pălăria şi dădu jos zăpada, apoi îşi curăţă mantia.

– Mai mergem mult?

Ea scutură din cap.

– Probabil că arma aia a devenit grea. Poţi s-o laşi jos pentru o vreme. N-o să sar pe tine să ţi-o iau.

Aşa zicea el.

– Îţi dau cuvântul meu de gentleman. Vezi? O să-mi ţin aşa mâinile deasupra capului. Flutură din mâini, apoi şi le încleştă la ceafă. Şi o să-mi încrucişez picioarele, aşa că orice mişcare va lua timp.

Îşi adună picioarele, punând o cizmă peste cealaltă.

Părea aşa de caraghios că zâmbi fără să vrea.

– Nu ţi-am mulţumit deloc pentru mănuşi. N-a fost în interesul dumitale să faci asta. Dacă mi-ar fi amorţit mâinile, n-aş fi putut să te împuşc.

– Oricum, n-aş fi ştiut dacă erau destul de amorţite. La ce noroc am avut azi, aş fi riscat doar să mă fi împuşcat pe drum.

– N-ar fi fost necesar să te omor. Ar fi fost de-ajuns o rană la mână sau la un picior pentru a te opri.

El se uită la pistol, apoi în ochii ei.

– Ţinteşti aşa de bine încât să nu sfârşesc prin a fi omorât din greşeală?

– Sunt atât de bună.

– Te cred pe cuvânt. Se uită înspre Jason, apoi se aplecă şi vorbi încet: Vrei să-mi spui de ce s-a decis să mă răpească? A fost doar ghinionul meu să mă adăpostesc sub streşinile alea sau există un motiv?

Doamne, Dumnezeule, faţa lui era acum aproape. Strălucitoare în lumina acestei zile posomorâte. Simţi cum i se îngreunează limba, dar reuşi să vorbească:

– Nu el a decis să te răpească, ci eu.

– Serios? Pari a fi destul de înţeleaptă, dar situaţia e absurdă. Şi dacă nu stăteam afară în ploaie sub streşini?

– Dacă nu te-ai fi adăpostit, am fi găsit un alt mod s-o facem. Aveam mai multe planuri.

Unul din ele era ca ea să fi intrat în han, să flirteze cu el şi să-l ademenească afară pentru ceva rapid – mă rog, ce făceau oamenii când erau ademeniţi afară. Purta chiar şi o rochie care să fi ajutat în acest sens, ascunsă acum de pelerină.

Bine că se dusese sub streşini. N-avea prea multă încredere în acea alternativă anume. Avea puţină experienţă în flirt şi nici o dovadă că funcţionase atunci când încercase.

– De ce? Aşa cum am mai spus, nimeni n-o să plătească răscumpărarea.

– Marchizul n-o să vrea să fie cunoscut drept omul care şi-a lăsat vărul în voia sorţii pentru că a fost prea zgârcit să plătească o răscumpărare.

N-o să fie nici o răscumpărare, dar deocamdată, lasă-l să creadă că o să fie.

Jason ieşi cu căruţa de pe drum şi intră pe poteca ce ducea spre Crestview Park. Lord Thornhill se întoarse să se uite la noua direcţie.

– Mergem spre casa de acolo?

– Da.

– Cum se numeşte?

Ea nu răspunse. Cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine.

– O să ţi le usuc şi o să perii şi pălăria.

Bărbatul în vârstă, cu păr roşu şi o constituţie robustă îi luă hainele de parcă ar fi fost valet. Nu era numai valet, ci o jumătate din perechea de servitori care îl salutase pe Adam când intrase în casa joasă de piatră cu cele două rânduri de ferestre şi anexe întortocheate. Nu-i scăpă faptul că lipsa unei mantii însemna că o fugă ar fi devenit cu mult mai inconfortabilă.

Omul plecă şchiopătând pentru a-şi ajuta piciorul drept.

Tânărul nu-l urmă pe Adam înăuntru. În schimb, Caroline merse după el, cu pistolul în mână.

– Încălzeşte-te aici, spuse cealaltă jumătate a perechii, o bătrână scundă şi rotofeie cu o bonetă mare şi albă şi în faţă cu un şorţ.

Îl conduse într-un salon spaţios şi spre un foc ce ardea cu putere. Camera avea mobilă din lemn masiv, în bună stare, cu două fotolii tapiţate în roşu aşezate în faţa şemineului. Pe o masă de scris simplă aşezată într-un colţ se găsea un registru gros. Spaţiul părea confortabil, dar departe de a fi luxos, ca şi cum de mulţi ani nimic nou n-ar mai fi fost adăugat acolo.

Cel puţin nu se zgârciseră la lemne. Se aşeză mai bine să se usuce şi să se şi încălzească. Bătrâna zâmbi satisfăcută văzându-i expresia de fericire simţind căldura.

– Pot să ştiu care e numele dumitale ca să-ţi pot mulţumi aşa cum se cuvine pentru că ai pregătit focul ăsta?

Faţa femeii se posomorî. Se uită la Caroline, apoi spuse:

– Smith, doamna Smith. Cel care v-a luat pălăria e domnul Smith.

– Vreau să ştii că domnul şi doamna Smith nu sunt în nici un fel implicaţi în prezenţa dumitale aici.

– E bine de ştiut, dar nu le e de nici un folos. Când vărul meu o să pornească după gâtlejuri de spânzurat, n-o să-i pese de nuanţe.

Doamna Smith se făcu albă ca varul. Luă pelerina şi se grăbi să iasă.

– Nu era nevoie de asta, spuse Caroline.

– Trebuia să ştie adevărul. Se află aici. Eu sunt aici. Sunt prizonier. Ea ajută la reţinerea mea. Asta e tot ce va conta.

Ea îşi dezlegă boneta şi o aruncă deoparte. Ochii ei negri aruncau văpăi.

– Poţi s-o înspăimânţi cât vrei şi tot nu va fi neloială. Ea şi soţul ei sunt aici de mulţi ani şi sunt ca şi... Mă asculţi măcar?

– Firește.

Nu prea. Fără bonetă şi cu focul arzând puternic, o putea vedea clar. I se confirmau observaţiile iniţiale privind ochii negri, la fel şi părul, pielea albă, o faţă frumoasă ce avea să fie şi mai remarcabilă odată cu vârsta. Doar că acum acei ochi erau plini de supărare şi capul i se mişcă doar pentru a rămâne într-o postură corectă, şi prezenţa ei îl încălzi la fel de mult ca şi flăcările din spate.

– În cazul ăsta, să mă auzi când îţi spun să nu mai încerci asta. Dacă o faci, n-o să mănânci prea bine aici.

– Desigur că nu mă ameninţi cu pâine şi apă?

– N-o să te omoare. De fapt, s-ar putea să-ţi facă bine să mai pierzi nişte kilograme.

– Poftim?

– Nu spun că eşti gras, doar că te-ai mai rotunjit puţin, aşa cum fac bărbaţii după ce trec de prima tinereţe şi încep să se mai înmoaie pe la vârsta mijlocie.

– *Poftim?*

Rotunjit? Vârsta mijlocie? Abia avea douăzeci şi şapte de ani şi cântărea doar cu ceva mai mult de două kilograme peste ce avusese când fusese la universitate.

– Te-am insultat? Ah, vai de mine! Îmi cer scuze! Nu suna ca şi cum îi părea câtuşi de puţin rău. Acum trebuie să vii cu mine să-ţi arăt camera dumitale.

Se îndreptă spre intrare şi-l strigă pe domnul Smith. Bărbatul apăru după câteva minute. Cu un gest ostentativ, Caroline îl pofti pe Adam să-l urmeze pe domnul Smith pe scări în sus. Ea îi urmă pe amândoi.

Urcară cu greu până la mansardă şi merseră spre o cameră destinată unui servitor. Duşumele negeluite şi un tavan de lemn în pantă contrastau cu pereţii daţi cu var alb. O fereastră joasă întrerupea streaşina oferind o vedere spre peisajul rural.

– O să stai aici, spuse Caroline. O să ţi se aducă de mâncare, precum şi apă pentru spălat şi altele. E suficient lemn pentru foc, după cum poţi vedea.

Auzind acestea, domnul Smith îngenunche să facă focul.

Adam se plimbă prin camera spartană.

– Ce să fac aici? Bagajul mi s-a pierdut. N-am haine, nici brici, nici cărţi, n-am nimic.

Ea se întoarse să plece cu domnul Smith.

– O să găsesc haine şi cărţi şi o să ţi le trimit. Cât despre cum să-ţi petreci timpul, poate că nişte momente de reflecţie şi pocăinţă ar fi bune pentru suflet.

Uşa se închise. Se auzi un sunet. Aşteptă câteva minute, apoi încercă uşa. Aceasta se deschise doar câţiva centimetri, destul pentru a putea vedea că fusese blocată. Plănuiseră asta de câtva timp dacă făcuseră în aşa fel încât să se asigure că nu va putea pleca.

Se plimbă din nou prin camera mică. Era atât de puţin spaţiu încât mişcarea nu-i putea potoli agitaţia. Era o blestemată de închisoare. Încercă patul. Cel puţin salteaua avea destulă umplutură pentru a amortiza frânghiile care o susţineau. Se ridică şi controlă micul dulap. N-avea nimic în afară de o oală de noapte.

Îi displăcea detenţia de orice fel ar fi fost. Va deveni rapid enervant. Deja simţea cum furia îi dădea târcoale.

Se aplecă să se uite pe fereastră. Nici un copac – nu că s-ar fi putut strecura uşor. Jos, un zid de piatră separa terenul de temelia casei şi câteva trepte ce bănuia că duceau la bucătărie. Dacă sărea sau încerca să se lase uşor

în jos, ar fi căzut trei etaje, nu două. Doar un idiot ar putea risca.

Se aruncă pe pat. Ea sugerase pocăinţă. Trebuie că ştia mai multe despre el. Cât despre pocăinţă, îl aştepta suficientă pocăinţă dacă găsea o cale de scăpare din temniţa aceea.

Doar atât era de-ajuns să-i tempereze indignarea crescândă. Într-un anume sens, această aventură ridicolă era doar o amânare – deşi scurtă, aşa cum se aştepta. O mică întârziere înainte de a se lega cu lanţuri de o femeie cu care nu se potrivea în nici un fel şi pe care nici măcar n-o plăcea. Nici averea ei nu l-ar putea recompensa pentru viaţa la care l-ar fi supus.

Merse să se uite din nou pe fereastră. Peisajul deluros îi spunea că se aflau încă în Cumberland şi probabil încă la nord de lacuri. Dacă ar putea fugi, probabil că şi-ar găsi drumul spre Nigel fără întârzieri nejustificate sau necazuri. Mai avea nişte bani la el şi cizmele şi mantia ar trebui să-i ţină de cald. Aproape că regretă că nu-şi recuperase mănuşile.

Pe de altă parte, ar putea sta aici şi reflecta aşa cum îi spusese Caroline. Să-şi revadă viaţa lipsită de griji înainte de a se vinde prin căsătoria cu acea femeie. Îşi putea aminti de iubite mai vechi sau mai noi, de câştiguri importante la masa de joc şi putea să ignore pierderile mai mari, de extravaganţe de care se bucurase în ciuda lipsei banilor pentru a le plăti. Putea să se delecteze cu notorietatea care însemna că până şi ţăranii cum ar fi aceştia din casă ştiau cine era.

De ce nu? Şi dacă ar putea ieşi din camera asta, dealurile de afară şi salonul de jos ofereau nişte distracţii neaşteptate. Nu ştia unde se afla şi numai asta era un interesant mic mister demn de a fi rezolvat.

Hârşâitul îi spuse că se ridicase drugul. Se ridică în timp ce uşa se deschise. Caroline intră şi lăsa o boccea pe pat.

– Nu-s lucruri elegante aşa cum eşti obişnuit. Dar ar trebui să fie în regulă, şi oricum, nu te vede nimeni din

înalta societate. Mai e şi o Biblie acolo şi unul din romanele doamnei Smith, precum şi o revistă sau două. Am mai pus şi câteva ziare. Sunt vechi, dar nu-s din Londra, aşa că ai putea spune că-s destul de noi. Mai sunt şi câteva lucruri de primă necesitate.

El se uită la teancul de haine şi publicaţii.

- Cât ai de gând să mă ţii închis aici?

- Cinci zile dacă vremea se menţine aşa. Mai mult dacă va continua să ningă.

- Aşadar, până la Crăciun.

- Da.

O să regrete că nu participa la festivităţi. Un marchiz ştia cum să organizeze un Crăciun de clasă. Doar uitându-se la emoţia nepoatelor şi nepoţilor lui îi năştea întotdeauna o plăcută nostalgie.

- Nu trebuie să pui drugul şi să mă închizi înăuntru. Dacă n-am încercat să fug din căruţă, n-o s-o fac nici acum. Nici că mi-ar fi de mare folos dacă aş reuşi. Nici măcar nu ştiu unde mă aflu.

Îşi afişă cel mai fermecător zâmbet pentru a o convinge să se răzgândească.

Pentru o clipă, gura i se îndulci şi ochii îi luciră diferit. Apoi se încruntă în vreme ce se uită prin cameră pentru a-şi feri privirea. Se întoarse pe călcâie şi plecă.

El se duse la fereastră. Cincisprezece minute mai târziu, două siluete urcară treptele de jos. În acelaşi timp apăru căruţa.

Cele două siluete îmbrăcate gros şi cu căciuli ca să le apere de frig urcară în căruţă; apoi se îndreptară spre împrejurimile deluroase.

Domnul Smith mâna calul înhămat la căruţă. Tânăra femeie care îl răpise pe Adam urcase în căruţă. Totuşi, se părea că mai lucra aici şi un al treilea bărbat.

Cei trei se îndepărtară devenind din ce în ce mai mici. Pe măsură ce dispăreau, pe culmea celui mai apropiat deal apărură nişte pete. Acestea coborâră spre căruţă.

Adam îşi miji ochii uitându-se la peisajul întunecat şi acoperit de zăpadă. Cai. O mică herghelie galopa

spre căruța încărcată cu fân. Cei doi bărbați începură să arunce baloții de fân la pământ în vreme ce căruța se mișca încet.

El se uită la caii aceia. Își aminti cum Caroline i se păruse cunoscută cumva. Într-o clipă, totul îi reveni în memorie.

Știa unde se afla și probabil și de ce era acolo. Scopul putea fi o recompensă, dar motivul era răzbunarea.

Doamne, Dumnezeule, dar era nebună! Asta se întâmpla când o femeie trăia izolată, fără o companie și fără câțiva prieteni de nădejde. Se topea pur și simplu când un bărbat chipeș îi acorda atenție, chiar dacă o făcea în scopuri necinstite. Trebuia să ocupe locul liber lăsat de tatăl ei, să fie prinsă și puternică, așa cum fusese el - nu să se topească precum ceara încălzită când ochii lordului Thornhill radiaseră puțină căldură.

Caroline aruncă încă un balot, mai tare decât era nevoie, așa de tare că o durură brațele de la efort. Bătrânul Tom băgă de seamă.

- Să nu te rănești, o certă el.

Lăsă frâiele jos și dădu să se ridice.

- Stai acolo. Tu ești cel rănit.

- Ar fi trebuit să rămâi cu mama, mormăi Jason lângă ea, aplecându-se să ia un balot. Nu știu de ce crezi că trebuie să faci muncă de bărbat de vreme ce sunt aici doi bărbați adevărați.

Dacă Jason n-ar fi fost un prieten din copilărie și dacă n-ar fi depins atât de mult de el, l-ar fi pus la locul lui pentru asta. Nu că locul lui mai era clar pentru vreunul din ei doi. Însăși noțiunea de loc suna derizoriu în zilele astea.

- Nu ești fratele meu, Jason, așa că să nu îndrăznești să mă certi. O să fac așa cum cred de cuviință și nu există nici un motiv ca tu și tatăl tău să rămâneți afară pe frigul ăsta de două ori mai mult timp, dându-le voi înșivă de mâncare.

– Dacă va continua să ningă, o să facem asta în fiecare zi încă multă vreme de aici încolo, spuse Tom. Poate că Jason ar trebui să stea aici până când se oprește ninsoarea.

– Câtă vreme Jason e plecat, o să ies eu cu tine, răspunse Caroline. Trebuie să plece. Nu-l putem ține pe Lord Thornhill în cameră pentru vecie.

– De ce nu? mormăi Jason. E mai mult decât merită. Eu l-aș fi lăsat să doarmă în șopron.

– N-aveam cum să-l închidem în șopron.

– Știi ce vreau să spun. Nu era nevoie să-i dăm lemnele alea și o saltea nouă. Nu trebuia să stea atât de confortabil. Și i-ai spus mamei să gătească suficient pentru el, ceea ce mi se pare prea generos.

– Va ceda cu greu cererilor noastre dacă va fi înghețat, dacă va mânca terci și va dormi pe o saltea proastă.

– Are dreptate, fiule, îi aruncă Tom peste umăr, în vreme ce mâna căruța printre caii ce acum îi înconjuraseră.

Jason se aplecă spre baloți.

– Mie să nu-mi cereți să-l servesc, asta-i tot. N-o să-i duc de mâncare și n-o să fac pe valetul lui. Tu să te îngrijești de tot ce-i trebuie, Caroline, de vreme ce crezi că-i atât de înțelept.

Expresia lui îi spuse lui Caroline că tot nu-i plăcea ideea să i se acorde lordului Thornhill vreun confort.

Nu se aștepta la altceva, presupuse ea. Jason luase situația cu Amelia foarte în serios. Refuzase s-o învinovățească pe ea, ceea ce însemna că trebuia să arunce vina asupra altcuiva. Parte asupra lui însuși pentru că n-o păzise mai bine. Cea mai mare parte asupra lordului Thornhill pentru că un gentleman trebuia să se comporte mai bine. Jason și Caroline erau egali când se jucau în copilărie, dar Amelia fusese mezina care avea nevoie de protecție.

– Ajunge, spuse Tom uitându-se să vadă câți baloți mai erau. De jur împrejurul lor, caii mâncau, cu grumazul aplecat. Dacă se face mai frig, iazul de peste deal o să înghețe și va trebui să-l spargem. Se pare că ne așteaptă

câteva zile grele. Cu toate astea, cred că până mâine vor fi în regulă.

Caroline supraveghea mica herghelie prin ninsoarea ce cădea încontinuu. Ochii îi zăboviră asupra unei iepe frumoase, bălțate cenușii, al cărei colorit se asemăna cu peisajul. Având deja trei ani, Guinevere avea sânge de campion și la primăvară trebuia împerecheată cu un armăsar cu pedigri asemănător. Din păcate, cel care ar fi fost bun în regiunea aceea nu era disponibil. Cel puțin, nu la taxa pe care și-o puteau permite.

Încă un motiv să nu-i placă pe Thornhill și pe familia lui. O să se gândească la fiecare punct de pe listă data viitoare când el îi va zâmbi atât de dezarmant.

capitolul 3

Odată cu înserarea, veni și frigul. Adam făcu focul. Căzuse atâta zăpadă, încât dealurile străluceau albe, reflectând lumina ce pălea.

De acum, Nigel știa că lipsește. Va face scandal și va striga sau își va spune că se întâmplase ceva foarte obișnuit? Probabil că urcase într-o cameră de la han cu vreo femeie și pierduse diligența, în vreme ce se desfăta. Dacă așa stăteau lucrurile, va mai trece încă o zi până când se va înțelege efectiv ce însemna bagajul neînsoțit. Chiar și atunci, nu va ghici niciodată cine pusese mâna pe vărul lui.

Dacă avea dreptate în legătură cu locul unde se afla, ar putea merge pe jos, traversând ținutul într-o zi până la moșia vărului său, dacă soarele se arăta destul de mult timp pentru a-i oferi o oarecare orientare.

Se descurcase cât putuse de bine într-o situație grea, dar pe măsură ce afară lumina scădea, începuse să ia în calcul faptul că fusese o greșeală. Poate că ei nu erau infractori obișnuiți, dar asta nu însemna că trebuia să le ușureze viața.

Permise furiei să-l cuprindă. În curând îi va sosi mâncarea. Bănuia că unul din bărbați i-o va aduce sus. Când ușa se va deschide și va apărea tipul acela, având mâinile ocupate cu tava pe care o purta, un brânci îl va doborî la pământ. Odată aflat într-o poziție dezavantajoasă, va fi ușor de învins.

Apoi, cu ușa deschisă, scările libere, fuga spre libertate. Va lua un cal din grajd și va găsi un sat, cel puțin.

Spera ca în drum să-și găsească mantia pe un cuier.

Afară se auziră paşi pe dușumea. Hârşâitul drugului. Se lipi de peretele îndepărtat şi se uită spre uşă, gata să ţâşnească atunci când uşa se va deschide.

Doar că nu un bărbat o deschise. Caroline manevră uşa în vreme ce ţinea tava. Îl observă la perete.

– Ce faci? Te pregăteşti să mă dobori? Puse tava pe pat. Dă-i drumul. Arată ce poţi.

– Vai de mine, dar ce suspicioasă mai eşti!

– Eşti încordat ca o pisică ce se pregăteşte să se năpustească.

Renunţă la ce intenţionase să facă.

– Nu mă aşteptam să vii *dumneata*.

– Evident că nu. Asta-i cina. E foarte bună. O să-i spun bucătăresei că îi mulţumeşti pentru strădanie.

Înaintă şi se uită sub pânza albă.

– E vorba de doamna Smith. Doar că ăsta nu-i numele ei adevărat. Ai fi putut alege ceva mai original.

– O cheamă într-adevăr doamna Smith. Ţi-a spus şi ea, la urma urmei. E uimitor cum de crezi că nu e, deşi ai auzit cu propriile urechi.

– La început când ne-ai prezentat, nu şi-l putea aduce aminte. Cu un nume atât de comun cum e Smith, cred că ar fi greu să-l uite, dacă ar fi fost într-adevăr al ei.

– *Orice* nume ar fi greu de uitat dacă ar fi al ei, nu crezi? Şi nici nu l-a uitat. Ai tulburat-o, asta-i tot.

– Asta spui dumneata. Eu spun că i-ai dat un alt nume într-o încercare de a-i ascunde identitatea. Dacă e să joc un rol în farsa asta pe care o scrii, cel puţin dă dovadă de o oarecare inventivitate. Doamna Pepperstone, de exemplu. Ăsta ar fi un nume bun.

– Spui numai aiureli, şi ăsta e un nume prostesc.

– Şi dumneata eşti pe jumătate nebună, cel puţin.

Ea râse.

– Nu sunt absolut deloc nebună. Arăt aşa?

– Ai *răpit un lord*. Doar cineva nebun sau aproape nebun ar face aşa ceva. Cât despre doamna Smith, un nume nou n-o s-o ajute, aşa cum am spus. E băgată până în gât în toate astea, la fel ca dumneata, şi va atârna

în ştreang lângă dumneata. Îşi înclină capul ca să privească sub bărbia ei. Aşa un gât fermecător. Cât de trist va fi!

- Nu mă sperii.

- Ar trebui. Mută tava pe măsuţa de lângă fereastră şi aşează un scaun lângă ea. Asiguri şi o conversaţie odată cu mâncarea sau trebuie să şi trăiesc în tăcere?

- Nu-i nimic de discutat.

Cu toate astea, nu plecă.

- Cred că sunt foarte multe de discutat. De ce mă aflu aici, ce speri să câştigi, ce te-ar mulţumi aşa încât să pot pleca. Dădu deoparte pânza albă. Dacă nu-i vorba deloc despre mine, ci despre alţi membri ai familiei mele. Multe lucruri.

Rostind ultimele cuvinte, o privi. Ea reacţionă, chiar dacă încercă să n-o facă.

El începu să taie carnea de pasăre din farfurie. Mirosea delicios, dar, pe de altă parte, era foarte flămând.

Caroline stătu acolo cât ai număra până la zece înainte de a vorbi din nou:

- De ce ai crede că asta e despre familia dumitale?

El mesteca încet carnea de fazan. Doamna Smith era o bucătăreasă excelentă.

- Am văzut caii pe care îi hrăneau oamenii.

- Dacă asta este ceva semnificativ pentru dumneata, atunci poate că dumneata eşti cel pe jumătate nebun. Multe ferme din părţile astea au cai.

- Mă gândesc că unele au câţiva cai şi ştiu că unele au herghelii întregi. Douăzeci, treizeci, chiar mai mult. Mi s-a părut ciudat să aveţi şapte acolo în afară de cei din grajd. Mai mult decât aţi avea nevoie pentru munca la fermă şi gospodărie. Se uită înspre ea. Prea puţini pentru o fermă care îi creşte.

Ochii aceia negri îl priveau numai.

- Doar dacă...

El îşi înfipse din nou furculiţa în mâncare, lăsând cuvântul în suspensie.

- Doar dacă ce?

– Doar dacă înainte era o herghelie mult mai mare, dar s-a redus pe neașteptate. De exemplu, a fost vândută. Încă o mușcătură. Sau a suferit de o boală.

El auzi o respirație scurtă, ca un șuierat inversat. Se uită la ea. Acum avea flăcări în ochi. Expresia i se încordase.

– Am știut că te-am mai văzut înainte, spuse el. Ești domnișoara Dunham. Aici e Crestview Park.

– Fără îndoială, crezi că ești foarte deștept.

El lăsă jos furculița și se întoarse spre ea.

– N-a avut de ales. Vărul meu s-a gândit doar cum să protejeze celelalte ferme din ținut.

– I-am fi putut separa pe cei bolnavi. I-am fi putut ține pe toți aici și să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul și să-i ținem pe ceilalți separat. El a avut de ales. *Voia* să-i omoare pe toți.

– E prea dur spus.

– Îl cumpărase pe Galahad și nu mai voia încă un vlăstar ce ar putea să-l înfrunte pe campionul lui. Așa încât a încercat să distrugă linia genealogică.

El și-ar fi dorit să fi putut insista că Nigel nu ar fi făcut niciodată așa ceva, dar Adam văzuse cruzimea vărului său în mai multe dăți decât voia să-și amintească. Mai văzuse și plăcerea lui Nigel să-l aibă pe Galahad. Să câștige cu el și să fie invidiat de toți membrii din Jockey Club. Crestview Park avea o lungă tradiție în creșterea celor mai bune rase de cai din Anglia, încet și cu grijă, până când răpciuga cailor pusese stăpânire pe ei.

– Asta a fost acum mai bine de doi ani. Vă refaceți repede. Cercetă din nou din memorie acele pete de pe dealuri și mărimea lor. Ah, nu i-a luat pe toți, așa-i?

– Nu contează. Chiar dacă ne refacem, nu va fi niciodată la fel. L-a distrus pe tata. Nu numai financiar, ci și moral. A murit anul trecut.

– N-am știut asta.

– Nimeni din cercul dumitale n-ar putea ști, pentru că nu mai vindem cai pursânge.

– Şi acum eu trebuie să plătesc pentru asta? De asta sunt aici?

Dacă femeia asta complotase să se răzbune, ar putea fi chiar mai periculos decât crezuse.

Ea făcu semn spre masă.

– Termină de mâncat. O să revin curând să iau tava. Te rog, scoate-ţi cizmele până când vin ca să le pot lua.

– Cizmele mele?

– Ştii cine sunt. Ştii unde te afli. Probabil crezi că poţi merge pe jos până acasă la vărul dumitale. Dar nu cred că vei ieşi pe vremea asta fără cizme.

– Ştie. Caroline îi informă pe ceilalţi despre cugetările isteţe ale lordului Thornhill în vreme ce luau cina. Masa era mereu la o oră târzie din cauza muncii pe care o necesita ferma şi a mâinii de lucru insuficiente. A văzut herghelia şi a ghicit restul. Nu şi de ce se află aici. Asta n-a nimerit-o. Dar a ghicit unde este, precum şi familia care locuieşte aici.

– Slavă Domnului! spuse doamna Hoover. Cel puţin, nu mai trebuie să pretind că mă cheamă altfel.

– Ba da. Şi tu, Jason – pe tine abia dacă te-a văzut, aşa că nu vreau să te mai vadă încă o dată decât doar dacă nu se poate altfel.

– Eu nici măcar n-o să fiu aici.

– Încă vrei să pleci? spuse doamna Hoover. Desigur că nu, Caro. E zăpadă şi...

– Nu-i mai mult de cincisprezece centimetri, mamă, spuse Jason. Fireşte că plec. O să merg cu un cal şi o să iau încă unul cu mine.

– Un cal! Amelia nu se poate întoarce călare.

– Nu văd de ce nu, spuse bătrânul Tom. E mai sigur decât o căruţă. Şi zdruncină mai puţin. Nu va fi nici pe departe aşa de zgâlţâită. Ia iapa roibă, Jason. E destul de blândă şi sigură pe picioare.

Doamna Hoover se întoarse exasperată spre Caroline.

– Trebuie să aşteptăm să se facă vreme bună.

– Atunci o să ne aşteptăm fie la îngheţ, fie la drumuri şi poteci noroioase, spuse Caroline. Ascultă-ţi bărbatul. Are dreptate. Şi în cazul ăsta, calul o să fie mai sigur.

– Nu-mi place.

Doamna Hoover dădu mai departe platoul cu fazan.

– Am putea s-o lăsăm acolo unde se află, spuse Caroline. Crezi că ar trebui? S-o lăsăm să stea cu mătuşa Elizabeth şi să-l lăsăm pe Lord Thornhill să plece?

Doamna Hoover clătină din cap.

– Să fii atent cu ea, Jason. M-ai auzit?

– O să am grijă. Dacă nu îi e bine călare, o să tocmesc o trăsură. Am ceva bani.

– De unde ai bani? întrebă bătrânul Tom.

– Nu te priveşte.

Caroline termină de mâncat. Bău restul de bere, apoi se ridică s-o ajute pe doamna Hoover să strângă masa.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse Caroline când rămaseră singure în bucătărie. Odată ce Amelia va fi aici, totul se va aranja. E un gentleman, şi există reguli pentru ei în legătură cu lucrurile astea. Îţi aduci aminte cum tata făcea lucruri pe care nu voia să le facă pentru că şi el era gentleman şi onoarea conta mai mult decât banii?

– Nu bani aşteptăm de la el, spuse doamna Hoover. O fi prin naştere gentleman, chiar şi lord, dar umblă vorba despre el prin ţinut încă de când era copil şi venea la unchiul său în vizită. Isprăvi nebuneşti. Nici astea nu le-a depăşit. Scutură capul şi se întoarse spre chiuvetă. Cu toate astea, sper să ai dreptate.

– Fac ceea ce ar fi făcut tatăl meu. Tata nu-i aici, aşa că a rămas în seama mea. Nu-l pot provoca la duel aşa cum ar face un bărbat, dar mă pot asigura că va sta faţă în faţă cu ea şi va accepta să-şi facă datoria. Nu va putea s-o evite în felul ăsta. Nu va putea să ne amâne sau să refuze să ne primească, aşa cum ar putea în Londra sau în casa vărului său.

Doamna Hoover oftă din greu în timp ce ridică un ceainic greu de pe sobă.

- Ascultă, lasă-mă pe mine să spăl azi, spuse Caroline luând un șorț din cui.

- Tu trebuie să urci și să iei tava aia.

- O să spăl eu și tu poți lua tava. Capeți partea cea mai bună a învoielii. Du-i niște apă, așa ca să nu trebuiască s-o luăm mai târziu. Și ia cizmele din cameră.

Doamna Hoover îi aruncă o privire lungă, ridică o găleată cu apă, apoi se îndreptă spre scări.

- Ia doar tava și cizmele și pleacă, spuse Caroline. Să nu-l lași să te atragă într-o discuție. O să încerce să te sperie. Așa că nu te mocăi.

- Asta a încercat cu tine? Te-a făcut să zăbovești ca să te sperie?

- Cam așa ceva. Totuși, nu i-a mers.

Asta era o minciună. Nu voia să vorbească despre ce o înspăimântase și cum rămăsese acolo ca să privească cum lumina apusului îl făcea să fie și mai chipeș, acoperindu-i fața în tonuri argintii așa încât arăta ca o statuie superbă trezită la viață.

Apoi își vârî mâinile în apă. Câteodată, putea fi așa o idioată!

capitolul 4

Adam se trezi dis-de-dimineaţă. Rămase în pat încă mult timp, nevrând să iasă din căldura păturii. Pentru o închisoare, camera avea un pat confortabil.

În cele din urmă, dădu aşternutul deoparte, se duse spre şemineu şi aruncă nişte lemne. Focul dudui. Rămase acolo în vreme ce focul încălzea mica încăpere şi găleata de apă, apoi se duse la fereastră şi se aplecă să se uite în afară. Deja putea spune că soarele va apărea în acea zi, dar gheaţa de pe fereastră arăta că nu va ajuta mult la creşterea temperaturii.

Aprecie că erau peste zece centimetri de zăpadă. În vreme ce aproxima grosimea zăpezii pe zidul de jos, din casă apărură două siluete şi urcară scările, înfofolite şi anonime. Totuşi, una din pălării semăna cu cea purtată de cel care îl răpise. Acea siluetă se îndepărtă şi cealaltă se întoarse în uşa bucătăriei.

Se spălă, se bărbieri şi se îmbrăcă, hotărând că hainele lui vor mai supravieţui încă o zi. Cele aduse lui în ziua precedentă păreau aproape potrivite, deşi cel care le purtase era puţin mai solid. Nu atât de solid ca bătrânul, ci mai aproape de tânărul care îl răpise. Deşi el n-ar fi cumpărat hainele, erau de o calitate mai bună decât se aşteptase, şi cămaşa fusese călcată. Lavalierele nu erau apretate şi ar fi fost acceptabile doar legate în felul cel mai puţin formal. Cu toate acestea, nimeni nu intenţiona să-l facă să arate ca un ţăran.

Terminându-şi pregătirile pentru acea zi, trase scaunul la uşă şi examină zăvorul şi închiderea. Cu o seară în urmă, în lipsă de altă ocupaţie, începuse să încerce drugul de pe cealaltă parte. Mai întâi încercase cu briciul, dar se ciupi destul de repede. Totuşi, unul din ziarele aduse de domnişoara Dunham avea o legătură rigidă

şi era destul de subţire pentru a fi împins prin crăpătura mică. I se păru că atunci când îl împinsese în sus, drugul opusese rezistenţă la început, dar apoi se ridicase puţin. Îl putea oare ridica destul încât să poată da jos una din piedicile improvizate ce îl ţineau de o parte şi de alta a uşii?

Introduse din nou ziarul. Drugul se ridică vreo trei centimetri, dar apoi simţi cum greutatea lui învinse ziarul. Scoase ziarul afară ca nu cumva să se fărâmiţeze şi astfel să fie prins, expunând dovada activităţilor sale.

Fiind chiar lângă uşă, auzi paşi urcând scările. Împinse scaunul înapoi lângă masă şi se aruncă pe el chiar când drugul hârşâi. Uşa se deschise.

Domnişoara Dunham îi adusese micul dejun. Asta îl făcu să se binedispună. Lipsa ei aseară când tava îi fusese luată îl dezamăgise.

Ea părea vioaie, strălucitoare şi pusă pe treabă. Lumina dimineţii îi nuanţa tenul palid în cel mai rece ton de alb. Ochii negri, precum şi părul făceau un contrast puternic şi de neuitat. Purta cea mai simplă rochie de culoare maro din lână, cu un şal alb croşetat legat în jurul umerilor.

Traversă camera şi aproape că aruncă tava pe măsuţă.

- Cu toţii avem treburi de făcut în dimineaţa asta. Poate că vor trece ore până când va veni cineva după asta.

El ridică pânza şi observă mâncarea, dar şi tacâmurile.

- Dacă laşi uşa deschisă, aş fi bucuros s-o aduc jos eu însumi.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi îşi coborî privirea spre el.

- Probabil crezi că sunt foarte proastă.

- Nicidecum. Îţi dau cuvântul meu de gentleman că nu voi fugi.

- Cum ar fi să te pot crede pe cuvânt?

- Nu ţi-am dat nici un motiv să crezi că nu poţi.

– Toată viața dumitale e un motiv pentru care nu pot. Crezi că suntem atât de izolați încât să nu auzim despre bârfele și scandalurile din Londra și din alte părți? Astfel de povești sunt prețioase prin partea locului pentru că le oferă oamenilor subiecte de discuție.

– Ce ai auzit despre mine?

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi pot aminti pe cele recente.

El râse.

– Scandalurile mele sunt atât de groaznice încât te jenezi să le menționezi?

Ea roși.

– Bine. De exemplu, a fost problema aceea pe care ai avut-o cu actrița de care te-ai descotorosit și care avea de gând să se sinucidă.

– N-avea nici o intenție să se sinucidă. În schimb, a luat masa timp de peste o lună de pe urma acestei amenințări.

– Și familia aceea care te-a acuzat de încălcarea contractului și care intenționa să te dea în judecată.

– Ceea ce n-au făcut niciodată pentru că n-am semnat nici un contract și, cu atât mai puțin, nu am promis ceva. Când le-am spus „dați-mă în judecată sau duceți-vă dracului", au dispărut.

Ea își puse mâinile în șolduri și își lăsă pleoapele în jos.

– În ultimele opt luni, numele dumitale a fost legat de cel puțin trei femei, care erau descrise ca fiind amantele dumitale.

Aici îl prinsese.

– Astfel de prietenii sunt altceva decât chestiuni de onoare cum ar fi să-mi țin cuvântul.

– Trei. În opt luni, repetă ea răspicat. O astfel de nestatornicie nu face cinste caracterului dumitale.

– Pot explica asta, dar nici adevărul nu mă pune într-o lumină prea bună. Fiecare din acele doamne a ales să curme legătura când a aflat că anul trecut am luat

decizia de a nu mă mai îndatora din cauza femeilor. Fără bijuterii şi alte cadouri costisitoare, am devenit cu mult mai puţin fermecător în ochii lor.

Ea părea că găseşte asta interesant.

- Aşadar, ai început să-ţi îndrepţi purtările?

El râse.

- N-aş merge aşa de departe să afirm asta. Am decis doar să nu mă mai îndatorez faţă de fiecare negustor de vază din Londra.

- Ceea ce a dus la schimbări ale obiceiurilor dumitale.

- Într-un fel.

Încă mai datora bani peste tot. Doar că nu atât de mulţi.

Ea zâmbi.

- Un fel important. Nu mai poţi fi un crai. Să te aşezi la casa dumitale devine mai atrăgător acum.

Acel zâmbet îi îmblânzea întreaga expresie a feţei. Parcă ar fi auzit nişte mult aşteptate veşti minunate.

- *La casa mea?* Nu cred...

Ea era deja la uşă.

- Ar trebui să mănânci până când nu se răceşte.

Nu veni nimeni să ia tava. Dimineaţa se duse spre amiază. Citi unul din ziare, apoi se uită pe fereastră, cuprins de gânduri. Îşi imagină pregătirile de Crăciun de pe moşia lui Nigel.

Ar fi prima dată de ani buni când Adam nu participa la aceste festivităţi. Tatăl lui aducea familia de fiecare dată, de multe ori înfruntând o vreme mai rea decât ce era afară în această zi. Fusese un mod de a avea mâncare bună şi distracţie pe care familia lor nu şi-o putea permite. Dacă tatăl lui Adam invidiase soarta mai bună a fratelui său mai mare, n-o arătase niciodată. De ce s-o facă? Fiind numit baron cu drepturi depline, tatăl lui Adam ajunsese mai bine decât majoritatea fiilor mezini.

Bineînţeles, anul acesta vor mai fi şi alţii la Nigel, în afară de familie. Fusese invitat domnul Millerson

împreună cu fiica sa, Margaret. Margaret cea frumușică. Simpatica, vesela, răsfățata, cruda Margaret. Fără îndoială că se credea potrivită pentru un duce. Adam se întrebă ce-i promisese tatăl ei de o făcuse să accepte a se mărita cu un baron modest. Probabil că bijuterii. Cu siguranță, o casă în Londra. Un procent din profiturile participației la canal la care căsătoria ei i-ar permite să subscrie cu Nigel? Era o inițiativă uriașă cu canale mari și mici prin tot nordul regiunii Cumberland. Dacă primea ceva din asta, probabil că va merge într-un fond așa încât acel pierde-vară ce-i era soț să nu piardă banii și acțiunile la jocuri de noroc.

Odată o auzise cum o certa pe camerista ei. Cuvintele lui Margaret îi sfâșiaseră inima bietei femei. Abaterea cameristei era minoră, dar critica lui Margaret fusese crudă și severă. El se îndepărtase imaginându-și cum acea limbă i s-ar adresa în fiecare zi și nu pentru a-i face plăcere.

Mișcări afară. La orizont apăru căruța începându-și călătoria spre deal. În ea se vedea azi doar o singură siluetă. Adam se întrebă unde erau celelalte două.

Căruța se opri nu departe de casă. Vizitiul se ridică și se întoarse. Adam își dădu seama că din casă ieșise cineva jos, sub el. Boneta doamnei Smith arăta cine ieșise. Cei doi schimbară câteva vorbe, apoi doamna Smith plecă pe lângă casă.

Chiar înainte ca vizitiul să se întoarcă și să se așeze din nou, își ridică privirea ca și cum se uita înspre fereastra de la care privea Adam. Înainte ca silueta să se întoarcă, sub borul unei pălării bărbătești se văzură pielea albă și ochii negri. Vizitiul nu era nimeni altcineva decât domnișoara Dunham.

De ce să se ducă să hrănească de una singură caii? Probabil că bărbații erau ocupați în altă parte. Dacă doamna Smith nu se întorsese la ușa bucătăriei, casa ar fi putut fi goală acum.

El luă furculița de pe tavă și se duse spre ușă.

Zece minute mai târziu mergea prin casa goală, căutându-şi cizmele.

Caii galopau în josul dealului. Caroline opri căruţa. Guinevere, nefiind una care să se oprească din viteză, îi conducea.

Caroline se urcă în spatele căruţei. O durea tot corpul de la muncă şi de la aventura ei de ieri, dar asta trebuia făcut. Se opri o clipă şi îşi aduse aminte că pe tatăl ei, chiar dacă era nobil, asta nu-l oprise niciodată să ajute la treabă dacă era nevoie. Păstrându-i amintirea în inimă, ridică un balot şi îl rostogoli jos din căruţă.

Reuşise să dea jos încă doi, când simţi o mişcare pe zăpadă în spatele ei, cu o fracţiune de secundă înainte ca un cal cu un călăreţ să galopeze peste întinderea albă. Nu era Jason ce plecase dis-de-dimineaţă. Nici domnul Hoover al cărui picior bolnav îl supărase aseară şi care acum se odihnea în căsuţa pe care o împărţea cu familia lui. Ştia cum călăreau amândoi şi i-ar fi recunoscut de la distanţă chiar dacă ştia deja că nici unul n-ar fi călărit pe acolo în acea zi.

Călăreţul acesta stătea altfel pe cal. Expert. Ştia cine era.

Cum de scăpase din camera încuiată? Inima i se strânse, văzând dovada că reuşise, în ciuda măsurilor ei de precauţie. Acum o să călărească până acasă la vărul lui, o să dea declaraţii sub jurământ în faţa unui magistrat şi o să-i trimită pe toţi la închisoare. Se întrebă dacă până la urmă avea să fie spânzurată. Ideea îi provoca o senzaţie de greaţă în stomac.

Calul şi călăreţul se îndreptau spre copacii din dreapta pajiştii. În câteva clipe aveau să dispară.

Dintr-odată, se răsuci, se întoarse şi galopă direct spre ea, oprindu-se la câţiva metri distanţă.

Lord Thornhill se uită spre căruţă şi spre ea. Avea unul din zâmbetele sale dezarmante.

– Dacă dumneata eşti singurul bărbat azi, probabil că ieri erai al treilea.

Ea se întoarse şi vorbi uitându-se spre unul din baloţi:

– Cum ai ieşit din cameră?

În minte îşi puse aceeaşi întrebare, dar însoţită şi de câteva înjurături.

El descălecă şi îşi duse calul la căruţă, legându-l în spate.

– Dacă îţi spun, o să te asiguri ca a doua oară să nu mai pot face asta.

Ea observă că el îşi găsise cizmele, mantia şi mănuşile. Ce dezastru! Nu numai că evadase, dar dovedise că ea era o incapabilă fără speranţă în a pune în aplicare propriul plan.

– Unde-i bătrânul? întrebă el.

– S-a lovit la picior acum o săptămână şi starea lui s-a înrăutăţit. Trebuie să se odihnească mai mult.

Bătrânul Tom se întorsese s-o ajute înainte să fi fost cazul şi acum plătea preţul.

– Şi tânărul?

– Cu treburi.

Adam urcă în căruţă.

– În cazul ăsta, suntem doar noi. Ţine frâiele şi eu mă ocup de fân.

Ea îşi răsuci un picior pe capră, apoi se opri.

– De ce nu ţi-ai continuat drumul? De-acum ai fi putut fi departe.

El ridică un balot şi îl aruncă spre nişte cai.

– Mi-am adus aminte că ţi-am dat cuvântul că n-o să fug. Din nou, îi aruncă zâmbetul acela. Mai voiam şi să te văd în pantaloni.

Poziţia ei, călare pe capra căruţei, îi arăta cam prea bine formele în pantaloni, îşi dădu ea seama. Îşi trase mai jos haina şi nu se mai mişcă, aşa încât pantalonii să fie ascunşi când stătea jos. În spate se auzi un râset uşor.

Ea urni din loc căruţa şi baloţii zburară.

– Cred că e de-ajuns, spuse el în cele din urmă.

Spre surpriza ei, el se urcă şi se aşeză lângă ea.

– Cum ştii când e de-ajuns? întrebă ea. Ai avut grijă de cai?

– Copil fiind, m-am învârtit pe lângă grajdurile unchiului meu. Acum, mă folosesc de al vărului meu când îl vizitez. Găsesc caii o companie excelentă, adesea mai bună decât cea din salon.

Cât de bine o spusese! Puţini oameni înţelegeau ce voia el să spună, dar Caroline înţelese. Întotdeauna avusese o afinitate pentru caii tatălui ei şi învăţase să îi îngrijească atunci când era doar o copilă. Asta făcuse cu atât mai dureroasă acea zi îngrozitoare şi o tragedie din care nu-şi mai revenise niciodată cu adevărat, atunci când apăruseră bărbaţii cu muschete.

Întoarse căruţa şi se îndreptă spre casă şi anexe. Lord Thornhill nu încercă să-i ia hăţurile, chiar dacă acum avea mănuşile cele bune. Probabil că le găsise acolo unde le lăsase ea, lângă uşă. Pe capră nu era destul loc pentru ea şi pentru Adam, ceea ce însemna că erau înghesuiţi unul lângă celălalt. Ea inhală mirosul săpunului pe care i-l lăsase şi observă cum mănuşile i se potriveau perfect pe mâini, ca şi cum le-ar fi acoperit forţa cu piele lichidă.

– Propun să ajungem la o înţelegere în ce priveşte şederea mea aici, domnişoară Dunham.

– Ascult.

– Acum ştii că pot ieşi. Propun să permiţi asta şi să mă scuteşti de efortul de a ridica din nou drugul.

– Data viitoare poate că nu te vei opri înainte de a dispărea printre copaci.

– O să-ţi dau cuvântul meu de onoare. În vechime, când un cavaler era luat prizonier în luptă şi era reţinut pentru răscumpărare, nu era încarcerat. Dacă îşi dădea cuvântul de onoare, se putea mişca liber în casă şi împrejurimi. Putea să se alăture cavalerilor din gospodărie pentru a lua parte la vânători şi mânca la masa nobililor.

– Noi n-avem aşa o masă. Doar una. Dacă mănânci acolo, o să mănânci cu servitorii.

– Ceea ce te va scuti pe dumneata şi pe servitori de a-mi aduce mâncarea sus, în pod.

Gândindu-se că mare parte din servitori, dacă îi putea numi aşa pe slujitorii ei credincioşi, nu puteau sluji pe nimeni pe moment, propunerea lui prezenta interes.

– Ce se întâmpla dacă unul din cavalerii aceia nu-şi respecta cuvântul?

– Asta se întâmpla foarte rar, pentru că, dacă era aşa, lumea afla că omul n-avea onoare. Spre uimirea ei, degetele învelite în piele îi atinseră uşor bărbia şi îi întoarseră capul până când ea se uită în cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată. Orice ai fi auzit, orice crezi, sunt un gentleman, domnişoară Dunham. Când spun că nu voi fugi, pe onoarea mea că n-o voi face.

Bărbia şi gâtul tremurară sub acea atingere. Nu-şi putea lua ochii din ochii lui. În mintea ei se învolburară confuzia şi şocul pricinuite de lipsa voinţei. Rămase captivată preţ de o jumătate de minut, până când el îi dădu drumul, dar era numai din voinţa lui, nu că ea ar fi cerut asta.

Ea pocni din hăţuri pentru a face calul să se mişte mai repede. Trebuia să se întoarcă acasă pentru a nu mai simţi căldura lui lângă ea ca acum şi aşa va înceta să se uite pe furiş la faţa lui. Oricât de prost se simţea pentru că nu rezistase, înţelese singurul lucru bun reieşit din această întâlnire. Conta să fie un gentleman, odată ce o vedea pe Amelia. Dacă va continua să insiste că era unul, va fi imposibil pentru el să refuze să facă ceea ce era corect, odată ce se ajungea la asta.

Domnişoara Dunham duse căruţa direct în curtea grajdului. Sări jos cu o repeziciune care n-ar fi fost posibilă dacă avea rochie. Haina pe care o avea nu era prea lungă. Părea a fi o haină de băiat, aleasă în aşa fel încât să nu-i fie prea mare. Asta însemna însă că el putea vedea foarte bine cum pantalonii îi cuprindeau picioarele şi şoldurile în vreme ce ea deshăma calul.

Şi el coborî şi se uită în jur. În cealaltă parte a casei, dincolo de grădini, era o căsuţă din al cărei coş ieşea fum. Dincolo de asta, în două ţarcuri se găseau nişte vite. El o urmă în grajd, ducând calul pe care îl călărise.

Era o construcţie mare, avea boxe pentru cel puţin o duzină de cai, toate goale. Calul pe care ea îl ducea acum într-una din boxe nu era roibul de ieri. Acel cal nu se vedea nicăieri.

Caroline ieşi să aducă nutreţ.

– O să fac eu asta. Ceva activitate e bine-venită, spuse el.

Ea rămase tăcută, în vreme ce el luă mânerul găleţii din mâna ei şi peria din cealaltă mână. Le duse în boxă. După ce ezită puţin, ea îl urmă.

– Ai o mică herghelie grozavă aici, spuse el în vreme ce lucra. Iapa aia murgă e superbă.

– Cunoşti bine caii.

– N-aş fi un Prescott dacă nu m-aş pricepe.

– Bănuiesc că nu.

El se uită la ea. Încă avea pălăria masculină ce îi ascunsese identitatea când el se uitase la căruţă cu o zi înainte. Cu calotă joasă şi boruri late, îi acoperea faţa frumoasă cu o umbră, dar strălucirea ochilor nu putea fi adumbrită.

– Chiar şi aşa, poate că mă pricep mai bine decât cea mai mare parte a familiei Prescott, adăugă el. Câteodată îl sfătuiesc pe vărul meu. N-ar solicita asta dacă n-ar crede că părerea mea e mai bună decât a lui. Ceea ce face în silă.

– L-ai sfătuit să-l cumpere pe Galahad?

– N-avea nevoie de mine să-i spun că Galahad era unul din cei mai buni cai pe care Anglia i-a văzut de ani întregi. Ochiul tatălui dumitale a fost de neîntrecut şi răbdarea lui a fost în cele din urmă răsplătită.

Adam credea că e un compliment. Ea nu reacţionă însă aşa.

– Galahad e folosit acum ca armăsar de prăsilă, spuse ea. Taxa e enormă.

– Asta e adevărata valoare a unui campion.

– Murga pe care o admiri are aceeași descendență, dar e dintr-o altă linie.

– E rapidă?

– Nu numai rapidă, dar îi și place.

Parcă discuta despre cai cu un membru al Jockey Club, așa de ușor abordau limbajul de curse. Ea spunea că iapa avea viteză, dar și dorința de a câștiga și puterea de a rămâne în cursă.

– L-am rugat pe vărul dumitale să ne lase să-i împerechem. Iapa cu Galahad. L-am rugat să ne ceară o taxă mai mică sau să ne permită să plătim în câțiva ani.

El continua să perie crupa calului, dar știa ce-i spusese Nigel. Nigel nu era recunoscut pentru generozitatea lui.

– A refuzat?

Ea încuviință, dând din cap.

– După cele întâmplate, am crezut că...

Crezuse că ar fi trebuit să existe destulă vinovăție sau dreptate ca proprietarul lui Galahad să ajute la refacerea fermei care îl crescuse.

Adam ridică balotul și se mută la următoarea boxă și la următorul cal. Fu bucuros când văzu că ea îl urmează.

– A fost greșit din partea lui, spuse el în vreme ce folosea peria. Totuși, dacă crezi că, răpindu-mă pe mine, îl va forța să se răzgândească, dacă te aștepți ca Galahad să vină acasă peste dealul ăla, vei fi dezamăgită.

Ea își întoarse fața către el. În ochi îi apăru o ostilitate jucăușă și un surâs.

– Nu cred că voi fi dezamăgită deloc că te-am răpit.

El o privi în vreme ce mintea lui încerca să râdă de înțelesul afirmației ei încrezătoare. Nu merse prea departe cu aceste cugetări pentru că ea părea atât de frumoasă acolo, în cel mai neconvențional mod. Acei pantaloni, probabil ai unui tânăr, i se potriveau de minune și expuneau forma picioarelor și mare parte din șolduri. Jacheta era tăiată în talie și se umfla mai sus, acolo unde

se încheia peste sâni. În imaginaţia lui, începu să-i scoată jacheta şi apoi şi mai mult.

Expresia ei se schimbă. Se îmblânzi. Ştia la ce se gândea el şi nu fugea.

El nu mai avu nevoie de altă încurajare decât aceea. Îşi urmă firea, ca şi obiceiurile sale de o viaţă. Străbătu distanţa care îi separa, o luă în braţe şi o sărută.

capitolul 5

Ar fi trebuit să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar n-o făcuse. Fusese hipnotizată, uitându-se la el cum îngrijea caii. Mâna lui fără mănuşă arăta aşa de masculin când ţinea peria. Iapa arăta de parcă era în extaz, ca şi cum ştia că de ea se ocupa un bărbat seducător.

Chiar şi aşa, când el se îndreptă spre Caroline cu faţa neclintită şi ochii hotărâţi, ar fi trebuit să ştie ce urma să se întâmple şi să fugă. El nu era pentru ea şi ea nu era pentru el, şi ultimul lucru de care cineva avea nevoie era ca acest lucru să se întâmple.

Cu toate astea, se întâmplase, şi ea se surprinse cu răsuflarea întretăiată de uimire, şoc şi încântare. Era foarte urât din partea ei să simtă încântare. Nu trebuia să-i placă acel sărut. Absolut deloc, din multe motive. Cu toate astea, îi plăcuse prea mult, şi îmbrăţişarea lui o încălzi pe dinăuntru şi pe dinafară. Braţele lui deveniră un adăpost, o enclavă de confort, intimitate şi emoţie.

Sărutul însuşi îi rămase întipărit în inimă. Trecuseră ani. O veşnicie. Amintirile ei despre săruturile copilăriei deveniseră atât de prăfuite de trecerea timpului încât putea foarte bine să fie ca şi neatinsă. Şi nici gura ce o sărutase atunci nu era a unui bărbat. Cu siguranţă, nu a acestui bărbat care sărutase prea des şi ştia prea bine cum s-o facă.

Era lipsită de orice apărare. Nici nu-şi dăduse seama că avea nevoie de vreuna. Aşa că permisese asta prea mult timp, se cufundase într-o fericită zăpăceală ce îi blocase orice intervenţie a conştiinţei.

El o trase şi mai aproape. Mâna lui se lipi de un nasture al jachetei. Bunul-simţ se reafirmă şi văzu ce făcea ea. Indignarea se întâlni cu un zid al tristeţii, dar ea se îndepărtă de el şi se dădu înapoi şovăitor.

Nimic din el nu-şi ceru scuze. Nici un cuvânt rostit şi nici un regret în acei ochi. Din contră, păru că vrea s-o urmeze şi s-o îmbrăţişeze din nou.

Ea se retrase şi mai mult în caz că el încerca asta.

– N-ar fi trebuit să faci asta. Şi tu ştii.

– Nu-mi e prea cunoscută arta jertfirii de sine, în special când vine din partea unei femei fascinante şi frumoase ca tine.

– Nu sunt o femeie care să fie jucăria unui desfrânat. Mă simt insultată că te-ai gândit că aş putea fi.

– A fost o expresie sinceră a unei dorinţe sincere, Caroline, nu căutam o jucărie.

– Cred că a fost o strategie calculată să mă faci în alte feluri să las garda jos şi să îmi ceri să te eliberez. Un bărbat ca tine n-are nevoie de o femeie ca mine. Se îndepărtă. Să nu mai faci asta vreodată, îi aruncă ea furioasă peste umăr. Doamne, Dumnezeule, nu ţi-a fost de ajuns o fată Dunham?

Întrucât Caroline nu-l făcu să se întoarcă în pod sub ameninţarea unui pistol, Adam hotărâse că asta însemna că îi acceptase cuvântul de onoare. Pentru că plecarea ei însemna că voia să fie singură, el hotărî să rămână afară şi să cerceteze în continuare proprietatea.

Se apropie de căsuţa de dincolo de grădină. Din coş se înălţa încă o panglică de fum. Crezu că vede faţa doamnei Smith uitându-se la el de la o fereastră. Poate că bătrâna pereche locuia aici, în loc de casa mare. Era genul de avantaj acordat doar servitorilor căsătoriţi, şi în plus, şi preţuiţi.

Se întoarse pe urmele paşilor săi şi înconjură grajdul. Dincolo de acesta se afla un ţarc încăpător înconjurat de garduri solide. Aici ar intra lejer cincizeci de cai, poate chiar până la şaptezeci.

Trebuie că aici se întâmplase. Îşi imagină spaţiul plin de cai, toţi tropăind şi făcând gălăgie pentru că simţiseră pericolul. Într-o jumătate de oră, toţi erau morţi, împuşcaţi de aproape de oamenii din spatele

gardului. Incapabili să se apere, tropăiseră prin țarc, înnebuniți.

Fusese invitat să participe la acest carnagiu. Ca și cum cineva era dornic să împuște cai pursânge ca aceștia doar așa, ca sport. Prea mulți se oferiră. Li se alătură și Nigel. Pentru a pune capac pagubei, cadavrele fuseseră lăsate în seama familiei Dunham.

Presupusese că domnișoara Caroline îl răpise ca parte a planului de răzbunare pentru acea zi. Totuși, din vorbele spuse de ea în grajd, la plecare, se părea că greșise.

„Nu ți-a fost de ajuns o fată Dunham?" Își sprijini cizma de stinghia cea mai de jos a gardului țarcului și se uită în interior, în vreme ce se gândea la acuzația continută de cuvintele ei. Credea că o sărutase pe sora ei și poate făcuse mai mult decât s-o sărute.

Drace, nici măcar nu-și amintea că avea o soră.

Chiar așa stând lucrurile, își scrută memoria să găsească încă un membru al familiei Dunham. Să evoce fiecare femeie întâlnită la petreceri și serate ar fi durat prea mult, așa că abordă problema din unghiul opus și încercă să-și amintească toate femeile pe care cel puțin le sărutase în ultimii câțiva ani.

Chiar și asta însemna să treacă în revistă un mare număr de fete. Oricât ar fi încercat, nu-și putu imagina pe nimeni cu numele de familie Dunham.

Era posibil să fi folosit alt nume. Mai era posibil ca memoria să-i joace feste pentru că atunci când avusese loc întâlnirea fusese beat. Pretindea frecvent că asta nu se petrecea niciodată, dar problema băutului până în punctul în care orice urmă de amintire i se ștergea era că nu-ți aminteai ce se întâmplase și ce nu, inclusiv propria stare de beție.

Până în momentul în care ajunsese la concluzia că nu putea dovedi că nu sărutase niciodată o altă sora Dunham, vântul se înteți se. Se îndreptă spre casă și intră pe ușa bucătăriei unde își scutură cizmele de zăpadă și își atârnă mantia pe un cuier lângă haina lui Caroline purtată mai devreme. Se duse în bucătărie. Doamna

Hoover nu era acolo, dar ceva cu o aromă delicioasă fierbea într-un ceaun pe vatră. Găsi scările şi urcă.

Plecarea lui fusese grăbită. Acum nu se mai grăbi. În afară de salonul vast, vizită mica bibliotecă şi o cameră ce servea drept cabinet sau birou. O cameră lungă şi îngustă se întindea de-a lungul spatelui casei. În sufragerie putea încăpea un grup mare de oameni.

Era o casă veche şi arătoasă în felul ei. Avea mai multe lambriuri din lemn închis la culoare decât era la modă acum. Şi tapete închise pe pereţi şi câteva podele pardosite cu plăci de gresie în loc de scândură. Estimă că avea cam două sute de ani vechime.

Se aşeză pe un fotoliu tapiţat în bibliotecă, luând o carte despre creşterea cailor pursânge. Fiind un subiect de interes, curând se adânci în lectură. Aşa se face că domnişoara Dunham sosi fără ca el să bage de seamă. Îşi dădu seama de prezenţa ei abia când îi ajunse la nas mirosul săpunului de casă.

Se schimbase într-o rochie albastră cu puţine ornamente.

- Sper că n-ai renunţat la pantaloni din pricina mea. Nu-i nevoie să te formalizezi faţă de un prizonier.

- N-are nimic de-a face cu tine.

- Atunci pentru cine? Din câte îmi dau eu seama, nu mai e nimeni pe-aici.

- Bineînţeles că mai sunt şi alţii aici. Doamna Smith...

- În bucătărie e ceva de mâncare, dar ea nu e. Cred că a plecat la căsuţa ei.

La asta ea nu ripostă. Aşadar, erau singuri aici, aşa cum crezuse el.

- Ar trebui să fii sus în camera ta, spuse ea pe un ton poruncitor.

Poate că da, dacă erau singuri.

- Mă simt mai bine aici.

- Nu hotărăşti tu asta.

- Mi-am dat cuvântul şi o s-o fac din nou dacă vrei. Dacă insişti să stau toată ziua în pod, du-te să-ţi iei

pistolul pentru că nu o să mă întorc acolo decât dacă mă retrag în alt fel.

– Dacă îmi dai motiv, cu siguranţă că o să iau pistolul. Asta ca să ştii.

– A fost doar un sărut, Caroline. N-am de gând să sar pe tine. Dar, pentru că ai adus vorba, îmi cer scuze că m-am lăsat pradă impulsului, deşi păcatul a fost neînsemnat.

– Neînsemnat? A fost foarte, foarte greşit din partea ta şi ştii asta.

– Ştiu că a fost greşit. Nu foarte greşit, ca să nu mai vorbim de foarte, foarte greşit.

– Nu pot crede că insişti pe aşa ceva. În ce-o priveşte pe sora mea...

– Ah, da, sora ta. Cum ziceai că o cheamă?

Ea icni.

– Eşti un om groaznic, incorigibil şi îngâmfat. Se calmă. Eu iau cina la ora şase. Dacă o să cobori la bucătărie la ora şapte, te va aştepta mâncare. După ce mănânci, te întorci în camera ta. Îţi poţi lua singur apă. De vreme ce ţi-ai dat cuvântul şi te poţi mişca liber, nu-i nevoie să te servim noi.

Apoi plecă într-un vârtej de lână albastră şi ochi căprui arzând.

Caroline ieşi din birou la ora şase şi se îndreptă spre bucătărie. Acolo mâncau servitorii de când murise tatăl ei. Părea a fi o complicaţie inutilă să ducă mâncarea până sus, în sufragerie. Fusese mult mai uşor să i se alăture familiei Hoover acolo, jos.

Plină de mirosul tocăniţei de iepure, bucătăria fusese îmbunătăţită aşa încât doamna Hoover să poată găti pentru toţi oamenii de la Crestview Park. La masă puteau şedea cincisprezece oameni şi în vremurile bune veneau să mănânce acolo, spălaţi şi obosiţi, servitorii de la grajduri şi de pe moşie. Unii rămâneau cu mult după ce erau plătiţi, în mare parte pentru mâncare. În cele

din urmă totuşi, realităţile financiare făcuseră ca şi cei mai loiali servitori să-şi găsească alte slujbe.

Doar familia Hoover rămăsese. „Nu ştim nimic altceva", spusese domnul Hoover. „Oricum, nu poţi face totul de una singură." Şi aşa se întâmplase că ea îşi găsise în ei o nouă familie şi cu toţii împărţeau aceeaşi sărăcie.

Cel puţin Amelia fusese scutită de cele mai rele privaţiuni. Caroline găsea întotdeauna o cale să-i cumpere rochii noi şi timp de şase luni păstrase o trăsură doar ca Amelia să-şi poată vizita prietenii fără a sosi în căruţă. Mătuşa şi unchiul lor se alăturaseră planului şi o invitaseră pe Amelia să stea cu ei în Carlisle răsfăţând-o şi oferindu-i un crâmpei din viaţa pe care ar fi trebuit s-o aibă.

Caroline se uită în ceaunul pe care doamna Hoover îl lăsase să fiarbă. Scoase cu polonicul nişte tocană, apoi îşi duse farfuria la masă. Găsi o pâine coaptă de dimineaţă şi o puse pe un platou lângă farfurie. Scoase nişte bere din butoiaş şi apoi se aşeză să mănânce.

Se întrebă dacă doamna Hoover făcuse planuri pentru masa de Crăciun. Crăciunul trecut abia dacă fusese sărbătorit, venind aşa de curând după moartea tatălui ei. De data asta, ar trebui să facă mai mult, altfel îşi vor pierde cu toţii abilitatea de a trăi bucuria anotimpului. Bineînţeles, bucuria va depinde de cum se vor aranja lucrurile cu Lord Thornhill şi Amelia. Pe moment, optimismul lui Caroline legat de asta scăzuse considerabil.

Nici nu luase două îmbucături, că auzi zgomot de cizme pe scări. Îşi înghiţi o înjurătură, scrâşnind din dinţi. Îi spusese clar ora şapte şi era abia şase şi zece.

Lord Thornhill intră în bucătărie ca şi cum era un salon, arătând răvăşitor de chipeş şi pe deasupra şi fermecător. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi găsit un mod de a-i şterge acel uşor amuzament de pe faţa lui arătoasă.

– Am spus ora şapte.

– Îmi era foame şi mirosul de mâncare s-a răspândit în toată casa. Se duse într-acolo şi îşi vâri nasul în oală. Iepure?

Ea oftă.

– Farfuriile sunt în bufetul de acolo. Te poţi servi singur.

Îl ignoră cât putu de bine în vreme ce farfuriile se ciocneau şi polonicul se cufunda în mâncare. Îşi aduse farfuria şi o puse chiar lângă a ei. În vreme ce se duse să caute o furculiţă, ea îi împinse farfuria peste masă.

În spatele ei, paşii se opriră, apoi se reorientară spre noul loc.

– De unde ai luat băutură?

– E bere. Arătă peste umăr spre butoiaş, apoi se răzgândi şi se ridică. Nu te mişca. O să-ţi aduc eu.

Făcu întocmai, asigurându-se să nu fie prea multă. N-avea nevoie ca bărbatul acesta să bea mai mult decât maximum o jumătate de halbă. Dacă îl lăsa să-şi ia singur, cine ştie cât de mult îşi putea lua.

Aduse cana din ceramică şi i-o puse în faţă. Chiar dacă credea că-i prea puţin, nu scoase un cuvânt.

Se întoarse la mâncarea ei şi el la a lui. Ea voise să mănânce separat pentru a nu fi nevoită să vorbească cu el. Mai bine s-o ia naiba decât să-l întreţină acum.

– E foarte bun, spuse el. Doamna Smith e deosebit de pricepută.

– Savurează cât mai poţi. În mod normal, soţul ei vânează pentru noi şi ăsta e rezultatul ultimei acţiuni. Nu va mai putea să facă asta pentru cel puţin o săptămână pentru că s-a rănit la picior. S-a ridicat din pat prea devreme ca să mă ajute, dar i-am spus că trebuie să stea la pat toată săptămâna.

– Şi cum e cu celălalt? Tânărul care te-a ajutat să mă răpeşti? El nu poate merge la vânătoare pentru tine?

Caroline împunse mâncarea cu furculiţa, dorindu-şi să fi refuzat a vorbi cu el.

– Nu acum. Are alte treburi de rezolvat.

Suna de parcă ascundea ceva, chiar şi faţă de ea însăşi.

El fu destul de amabil să nu insiste. Se lăsă din nou tăcerea.

– În legătură cu sora ta, spuse el după alte cinci minute. Când se presupune că aş fi sărutat-o?

Caroline îşi lăsă jos furculiţa destul de tare încât atingerea ei de farfurie să răsune în toată bucătăria.

– *Nu-ţi aminteşti?*

– Nu cred că-mi amintesc, nu. Îşi drese glasul. Mi-am trecut în revistă toate amintirile şi n-am găsit nici o femeie cu numele Dunham printre ele. Avu decenţa măcar să arate îndurerat. Poate că faţa ei... seamănă cu tine?

– Suficient încât să crezi că m-ai văzut şi înainte. Totuşi, părul ei nu e atât de negru şi are ochi albaştri.

– Am crezut că te-am mai văzut şi înainte pentru că de fapt, *te-am mai* văzut. Sunt sigur de asta. La serbările câmpeneşti pe care le organiza unchiul meu şi acum vărul meu. Am venit aici pentru ele şi la câteva erai şi tu acolo.

– Ştiu foarte bine că participai la serbări. Ce îndrăzneală să menţioneze asta! Spre regretul meu, la ultima n-am fost. Nu ţi-ai adus aminte de mine de la serbările câmpeneşti din trecut.

– Ba da. Într-un an, aveai o rochie galbenă şi erai de faţă când tatăl tău l-a predat pe Galahad vărului meu.

În ziua aceea, *avea într-adevăr* o rochie galbenă.

– Sora mea era îmbrăcată în albastru şi stătea chiar lângă mine. Şi pe ea ai ademenit-o cu o amintire a rochiei purtate? I-ai spus cât de neuitat fusese? Ai flatat-o astfel încât să capete încredere în tine?

– Sunt sigur că n-am făcut aşa ceva. Regret să spun, aşa cum deja am mai zis, că nu-mi aduc deloc aminte de ea. Nici măcar de numele ei.

– Amelia, ticălosule! Numele ei e *Amelia*.

El reflectă asupra numelui ca şi cum ea îi vorbise în egipteană.

– Amelia. Amelia. Amelia Dunham. Nu, nimic. Își flutură acel zâmbet blestemat al său. E o greșeală. N-am sărutat-o niciodată.

Ea aproape că-și aruncă farfuria de perete. În loc de asta se stăpâni cât putu mai bine și se ridică, își luă farfuria și cana și le duse la chiuvetă, lăsându-le acolo.

– Te rog să-ți pui lucrurile în chiuvetă înainte de a pleca, spuse trecând pe lângă el.

– Ești mânioasă pentru că nu-mi aduc aminte. Gândește-te la asta, totuși. Poate că nu s-a întâmplat.

Vorbele lui o prinseră la baza scărilor. Ultima fărâmă de răbdare se risipi. Se întoarse spre el.

– Ah, ba s-a întâmplat. Și n-a fost doar un sărut, ticălosule. Ai sedus-o. Ai lăsat-o însărcinată și *nici măcar nu-ți aduci aminte de numele ei.*

Se întoarse pe călcâie și urcă scările, simțind o mică satisfacție la vederea șocului de pe fața lui.

capitolul 6

Un copil? Era posibil?

Adam termină de mâncat fără a băga de seamă ce mânca. Toate gândurile îi erau îndreptate spre acuzaţia lui Caroline.

Avea nevoie de mai multe informaţii. Îşi puse farfuria şi cana în chiuvetă şi plecă s-o caute.

Văzu că uşa biroului era închisă şi presupuse că se refugiase acolo. Încercă uşa şi văzu că era încuiată.

– Caroline, deschide uşa, te rog.

De dincolo de uşă nu se auzi nici un zgomot.

– Domnişoară Dunham, trebuie să discutăm. Nu poţi spune aşa ceva ca apoi să pleci.

Tot nu se auzea nimic. *La naiba!*

– Uite ce e, dacă pot ieşi dintr-o cameră încuiată, pot şi intra într-una. Ori aşa, ori o să aştept până când pleci la culcare şi te voi vedea atunci şi acolo.

– N-ai îndrăzni.

Vocea ei suna înăbuşit, dar aproape, ca şi cum era chiar de partea cealaltă a uşii.

– Stai şi aşteaptă să vezi ce aş îndrăzni. Nu te voi lăsa să dormi până când nu-mi răspunzi la întrebări. Merit atâta lucru.

– Nu meriţi nimic, cu excepţia unei biciuiri. Ai fi primit-o dacă mai trăia tata. Te-ar fi provocat la duel. Tare aş vrea să o fac eu în locul lui.

– Deschide uşa, la naiba!

Nimic. El studie uşa să vadă cât de bine era prinsă în balamale.

– Aşteaptă-mă în bibliotecă! spuse ea. O să discutăm acolo.

El se îndreptă spre bibliotecă şi se linişti preţ de o jumătate de oră până când veni ea.

– Iartă-mă! spuse ea. Aveam de terminat o scrisoare.

Pe naiba! Îl făcuse s-o aştepte doar pentru a dovedi că nu trebuia deloc să vină.

Se aşeză pe un mic scaun de lemn.

– Ai întrebări? spuse ea pe un ton înţepat.

– Multe. În primul rând, ce te face să crezi că ţi-am sedus sora?

– Ea mi-a spus că ai făcut-o.

– Mi-a rostit numele?

– Când dovada condiţiei ei n-a mai putut fi ignorată, a recunoscut faţă de mine că a căzut pradă complimentelor infamului ticălos Lord Thornhill. A fost o veste dezastruoasă, dar n-o învinovăţesc pe ea. Te învinovăţesc pe tine. Ea era o fată nevinovată şi lipsită de experienţă. N-avea cum să ştie că vorbele tale erau minciuni şi intenţiile infame.

– Nu sunt un infam şi nu seduc inocente.

– Eşti aşa de sigur? După o după-amiază de beţie şi altele, n-ai încălcat niciodată ceea ce a rămas din cele câteva reguli pe care pretinzi că le respecţi? Poţi jura?

Era o întrebare a naibii şi ridica din nou problema aducerii aminte a ceea ce nu putea fi ţinut minte.

– Nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu acele reguli.

– Ah, nu *acele reguli*. Vrei să spui, pentru că eşti un gentleman. Chiar şi beat fiind, te-ai fi reţinut dacă *acele reguli* te-ar fi atenţionat. Cu toate astea, firesc că n-o cunoşteai de fapt. Te-ai fi putut convinge singur că nu îţi era interzisă, în special dacă judecata îţi era afectată de băutură.

Se dovedi că era expertă în a-l încolţi.

– Sunt foarte sigur că s-a făcut o greşeală. Poate că altcineva s-a folosit de numele meu.

– Te aştepţi să cred ceva atât de improbabil? Că un alt ticălos şi depravat era acolo şi s-a comportat

abominabil folosindu-se de numele tău? Nu sunt proastă, domnule.

- Unde s-ar fi petrecut această presupusă seducție? Când?

- La sărbătoarea de anul trecut, ca și cum n-ai ști.

- Pentru că n-am fost implicat, nu știu.

Ea se ridică brusc.

- Lord Thornhill, sora mea nu minte. Dacă e să aleg între memoria ei și a ta, cred că putem spune că a ei e mai de încredere. N-a fost sedusă decât o dată și și-ar aminti bărbatul. Tu ai sedus atât de des încât mă îndoiesc că poți numi măcar jumătate din cuceririle tale.

- În afară de aventuri de tinerețe în bordeluri, o pot numi pe fiecare femeie pe care vreodată am... hm, toate cuceririle mele, așa cum te exprimi tu, deși adevărul e că în anumite cazuri, eu am fost cel cucerit.

Era o discuție ciudată dusă cu o femeie, dar nu văzu nici un alt mod de a o evita, dacă ea continua să-l acuze așa cum făcea.

- Atunci se pare ori că tu ești cel care minte, ori că ai avut tu însuși o nouă experiență vara trecută. Acum, seara e pe sfârșite și mâine am treabă. Va trebui să mă scuzi.

Ieși din cameră, lăsându-l departe de a fi satisfăcut cu ceea ce aflase.

O urmă.

- Ai vreun portret de-al ei? O miniatură, de exemplu?

- N-am. Și nici o imagine n-ar fi avantajoasă. Oricum, e foarte frumoasă. Înțeleg cum de ți-ai pierdut capul văzând-o. Începu să urce scările. Nu te scuză, firește, dar e de înțeles.

Umbrele scării o înghițiră. El se uită până când pașii dispărură atunci când se închise o ușă.

Ea îl judecase și îl condamnase în baza mărturiei surorii ei. Dar nici nu putea jura că era nevinovat.

Era un oarecare umor în faptul că fusese răpit pentru a-și face datoria pentru o plăcere de care nici măcar

nu-şi aducea aminte. Era genul de întâmplare diabolică ce-i făcea pe îngeri să râdă. Mai puţin amuzant era că această revelaţie îl împiedica s-o cunoască mai bine pe Caroline. Rămase lângă scări, imaginându-şi-o în camera ei. Ca un nemernic păcătos ce era, îşi imagină cum îşi dă jos rochia şi corsetul şi în cele din urmă ciorapii şi cămăşuţa, dezvăluindu-i, strat după strat, trupul pe care el îl văzuse când purta pantaloni. Imaginea din minte îl excită şi aproape îl convinse să urce la ea, chiar dacă era clar că ar fi fost o greşeală prostească.

Plecă în căutare de alcool în bibliotecă, gândindu-se că, dacă era vinovat că păcătuise cu Amelia, hotărât lucru o sedusese pe sora greşită.

- Pretinde că nu-şi aduce aminte de nimic, spuse Caroline după ce îşi luă micul dejun.

Doamna Hoover stătea lângă cuptor, începând să pregătească cina zilei. Fără nimeni care să vâneze, buna femeie sacrificase un pui pentru mâncarea din acea zi.

- După mine, nu-i ceva despre care ea să fi putut greşi, spuse doamna Hoover. O femeie îşi aduce aminte cel puţin de prima dată.

Caroline se gândi că oricine şi-ar aminti cum a fost prima dată. Cu excepţia unui desfrânat. Îşi imagină cum toate acele nume şi fete dispăreau repede din memoria unui astfel de bărbat. Pretenţia lordului Thornhill de a susţine contrariul nu era prea credibilă în faţa ei.

- Poate să refuze, spuse doamna Hoover. Şi pe urmă?

- Nu ştiu. Mă bazez pe el că îşi acceptă responsabilitatea când va fi confruntat aici cu adevărul, unde n-o poate evita pe Amelia. Poate că sunt prea optimistă.

Dacă aşa stăteau lucrurile, întregul plan putea să se sfârşească foarte rău pentru toţi. Logica lui păruse a fi de necontestat când o pornise pe drumul acesta, dar capcanele păreau că se înmulţesc cu fiecare zi ce trecea.

Afirmaţia lordului Thornhill că ea era pe jumătate nebună doar să încerce asta părea din ce în ce mai corectă.

– Pare a fi un gentleman, cu toate păcatele lui. Puţin cam slab când vine vorba despre femei, asta-i tot. Asta e destul de obişnuit. Eu n-aş pierde încă speranţa.

– Cum îi mai merge lui Tom?

Caroline voia să schimbe subiectul. Îşi petrecuse mare parte din noapte gândindu-se la caracterul lordului Thornhill şi la soarta Ameliei.

– Zice că se poate da jos din pat să te ajute, dar i-am spus că trebuie să-şi mai odihnească piciorul câteva zile.

– Eu am spus o săptămână. Vreau să fie vindecat complet şi nu să-i facă probleme ani în şir. Să nu-l laşi să plece din casă. Dacă o să avem probleme cu mâncarea, o să mă duc eu la vânătoare.

Ştia cum să vâneze. Doar că îi displăcea suficient ca să evite cât putea de mult.

– O să fiu foarte atentă. Îşi şterse mâinile de şorţ. Asta o să se facă singură, la fel ca tocăniţa de ieri. O să fie gata când o să vrei să mănânci de seară. Până atunci, e brânză şi pâine proaspătă, şi ouă, dacă vrei. Atâta poţi pregăti şi tu.

Lipsa talentului la gătit al lui Caroline era de notorietate în casă.

– Da, pot să pregătesc ouă.

– O să las terciul de ovăz să se încălzească aici pe vatră pentru Excelenţa Sa. Am gătit nişte carne de porc sărată ca să-şi păstreze puterea.

– O s-o găsească, sunt sigură. Trebuie să plec în curând. Azi-noapte a fost foarte rece şi trebuie să controlez iazul să mă asigur că n-a îngheţat.

Doamna Hoover îşi aruncă pelerina peste umeri şi luă o găletuşă cu nişte terci şi carne de porc.

– Fii atentă! Nu uita cum zicea Tom să faci dacă trebuie să spargi gheaţa.

– Să nu-i spui că s-ar putea să fac asta. Şi-ar face doar griji.

Încuviinţând din cap, doamna Hoover plecă.

Caroline se întoarse în cameră şi se schimbă în pantaloni şi cămaşă. Îşi trase cizmuliţe, dorindu-şi să aibă din acelea înalte aşa cum purtau bărbaţii. Zăpada va ajunge peste marginea lor şi picioarele i se vor uda cât de curând.

Îşi lua mantia din cuierul de jos şi ieşi. Hrănitul putea să aştepte până după-amiază. Acum voia să se asigure că herghelia avea apă de băut. Puteau mânca zăpadă, dar nu era acelaşi lucru.

Înşeuă un cal şi călări peste pajişte spre deal. Ajunse pe creastă şi privi în vale. Iazul având câţiva acri era la poalele dealului pe cealaltă parte, alimentat parţial de drenaj şi de un mic pârâu.

Imediat ce văzu iazul, ştiu că va rămâne aici pentru câtăva vreme. În ciuda cerului acoperit, lumina strălucea pe suprafaţa lui cenuşie. Se apropie pentru a se convinge că într-adevăr îngheţase.

Descălecă şi luă târnăcopul pe care şi-l legase de şa. Se apropie de margine, îşi depărtă picioarele pentru echilibru, apoi ridică târnăcopul şi lovi gheaţa cu toată puterea.

Metalul ricoşă pe suprafaţă. Gheaţa nici măcar nu se crăpă.

Îşi luă iar avânt. Şi iar. Se opri să-şi recapete răsuflarea. Când făcu asta, Guinevere fugi din herghelia îndepărtată şi veni în galop spre ea.

Ea mângâie gâtul iepei şi o sărută pe nas.

– Nu-ţi face griji, fetiţo! Dacă nu merge, o să aduc apă cu găleata în căruţă, când vă aduc de mâncare.

Timpul care o presa şi cantitatea de muncă necesară o făcură să ia din nou târnăcopul.

Se uită la iaz. I se păru că gheaţa nu era aşa de groasă mai spre mijlocul iazului. Se putea vedea apa cam la doi metri de mal.

Îşi puse cu grijă cizmele pe gheaţa din faţa ei. O ţinea bine. Mai făcu un pas. Apoi încă unul. Neîndrăznind să rişte mai mult, ridică târnăcopul şi se întinse în faţă, în vreme ce lovi gheaţa cu o bufnitură zdravănă.

Vârful pătrunse în gheaţă. Se formară mici crăpături şi apa năvăli pe dinafară. Tocmai se felicita, când apăru o crăpătură mai mare, îndreptându-se direct spre ea.

Se întoarse chiar când simţi cum gheaţa pe care stătea se mişca. Dintr-odată o bucată mare se scufundă şi corpul ei o urmă. Frigul ascuţit o şocă şi apa o trase spre adânc şi înapoi. Reuşi să-şi stăpânească cumva panica şi se zbătu să-şi ţină capul deasupra apei. O cuprinse un sentiment de uşurare când reuşi să-şi scoată faţa deasupra. Disperată, se apucă de o bucată mare de gheaţă din spatele ei ce încă nu cedase.

Tremurând şi epuizată, se agăţă cu toate puterile, ridicându-se puţin în afară. Apoi ţipă chiar dacă ştia că n-o auzea nimeni.

Adam îşi termină micul dejun şi se întoarse sus. La fiecare pas îl întâmpina tăcerea. Nu era nimeni aici, nici chiar domnişoara Dunham.

Era devreme de scos fânul, dar poate că o făcuse. Se îmbrăcă gros cu hainele pe care i le împrumutase şi se duse să-şi înşeueze un cal. Poate că reuşea de una singură. Dar încă o pereche de braţe ar face să fie mai uşor şi n-avea nimic altceva de făcut. Nici nu i-ar fi displăcut o cursă bună.

Coborî dealul, uitându-se după urmele căruţei. Nu era în curtea grajdului, dar poate că era adăpostită în altă parte şi ea n-o folosise până la urmă. Tocmai voia să se îndrepte spre copaci să cerceteze păduricea de acolo, când pe coama dealului apăru un cal. Deschis la culoare şi perfect, era iapa pe care Caroline o numise Guinevere.

Calul se cabră şi bătu aerul. Apoi se întoarse şi se repezi în josul dealului direct spre el, cu toată viteza.

Văzuse mulţi cai alergând la vremea lui, chiar şi pe campionul Galahad, dar nu credea că văzuse un cal să alerge atât de repede.

Se roti în jurul lui de două ori în cercuri largi, apoi alergă din nou spre culmea dealului, ca şi cum l-ar fi provocat la o întrecere. Îşi struni calul să vadă încotro se îndrepta Guinevere. Acolo se găsea un iaz mare de câţiva acri şi lângă el era un alt cal.

Din nou, Guinevere se cabră. El se uită la iaz, căutând pe mal o femeie în pantaloni.

Apoi o văzu. Nu pe mal. Chiar în iaz. Se vedea doar capul ei şi braţele în acea haină de băiat. Îşi simţi inima în gât şi dădu pinteni calului.

Descălecă într-o clipă, alergând spre malul iazului.

- Caroline!

- Ah, slavă Domnului! strigă ea.

Îşi recăpătă răsuflarea când văzu că era conştientă şi vie.

- Nu te mişca. Rămâi exact acolo unde eşti, strigă el.

- Mă tem că gheaţa de care mă ţin va ceda dacă fac ceva. Vocea i se stinse în vreme ce vorbea şi restul urmă şovăitor, strigând: E foarte rece. Ca şi cum sunt îngropată într-o lume îngheţată.

El stătu pe mal cercetând suprafaţa în vreme ce sângele îi bubuia în cap. Mintea îi lucra intens la un plan s-o scoată afară.

- Să nu-i spui lui Tom, zise ea, apoi îşi înăbuşi un mic suspin. O să fie furios că am căzut şi o să dea vina pe el pentru asta.

- Eu o să dau vina pe *tine*. Ce-a fost în capul tău?

Ea mormăi ceva despre faptul că gheaţa nu se spărgea şi că încercase să înainteze puţin.

- N-am fost decât la un pas sau doi departe de mal.

- Ar fi trebuit să vii după mine înainte de a veni aici, spuse el furios că cearta lor fusese probabil motivul pentru care nu venise să-l ia. Ar fi trebuit să-mi ceri ajutorul.

– Dacă ai putea să aştepţi până când mă scoţi din apa asta rece înainte să mă certi, ţi-aş fi recunoscătoare. Îşi trase nasul, apoi adăugă pe o voce jalnică şi şoptită: Serios.

Înfrângerea şi îngrijorarea din vocea ei îi frânseră inima. Îşi încercă greutatea pe apă. Cedă doar atât încât să nu-şi asume riscul. Poate dacă s-ar întinde pe jos...

– Stai pe fundul apei? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Să nu vii aici, că ne putem îneca amândoi.

Nu înecul îl îngrijora pe el.

– De când...

Ea îşi înghiţi încă un suspin.

– Nu ştiu. Pare că de o veşnicie.

El îşi scoase mantia. Se întinse pe pământ cu jumătate din corp peste gheaţă.

– O să arunc capătul ăsta spre tine. Prinde când poţi.

Fu nevoie de trei aruncări până când ea putu apuca de tivul mantiei.

– L-am prins.

– Poţi să-l ţii strâns? O să te trag afară.

Ea îşi aruncă mănuşile tricotate ude, apoi îşi răsuci mâinile în ţesătura mantiei.

– Degetele mi-s îngheţate şi ţepene, dar cred că mă poţi ţine.

– Trebuie. Să nu dai drumul, orice s-ar întâmpla. Chiar dacă gheaţa crapă în faţa ta, ţine-te.

El începu să tragă mantia spre el, încetul cu încetul. În jurul ei, gheaţa se crăpă şi ea se apropie printre sloiurile de gheaţă. El îi putu vedea limpede frica din ochi. Continuă să tragă de mantie. În cele din urmă, corpul ei ieşi din apă şi alunecă spre el.

El o apucă de braţe, apoi de restul trupului şi se împinse înapoi pe pământ, trăgând-o cu el. În cele din urmă, o cuprinse în braţe, aşa udă cum era. Lacrimile

începuseră să-i curgă şi tremura, în vreme ce plângea de uşurare şi de frig.

El se opri puţin să-şi tragă răsuflarea, apoi se ridică în picioare şi o ridică şi pe ea. Guinevere se uita la ei.

- Ţi-a salvat viaţa, spuse el. O înveli pe Caroline în mantie, apoi o luă în braţe. Acum trebuie să te duc lângă foc şi la căldură.

O puse pe şaua calului său, apoi urcă în spatele ei. Apucă hăţurile calului ei şi o luă înapoi, ţinând strâns trupul ei tremurând.

capitolul 7

Aproape că o cără pe scări şi o luă cu totul în braţe odată ce ajunseră sus.

- Care uşă? întrebă el.

Ea arătă spre uşa camerei ei. Ar fi răspuns prin cuvinte, dar dinţii nu-i permiseră, scrâşnind aşa de tare ca să nu scuture tot capul. Niciodată până acum nu fusese atât de bucuroasă să vadă casa sau aşa de recunoscătoare că era în viaţă. Dar încă se simţea de parcă era cufundată în acea apă.

Frig. Atât de frig. Se întrebă dacă se va încălzi vreodată.

El o duse înăuntru, împinse un fotoliu lângă şemineu şi o puse jos. Se aplecă şi aţâţă focul, adăugând lemne până când flăcările se înălţară.

Se ridică şi se întoarse spre ea.

- Poţi sta în picioare?

Ea scutură din cap. Nu voia să se ridice. Voia să se cuibărească în mantia lui, pentru că, dacă o dădea jos, avea să îngheţe.

El o ridică în picioare.

- Trebuie să-ţi dai jos hainele astea. Îţi menţin răceala aproape de corp.

Îi luă mantia.

Ea încercă să-şi desfacă nasturii hainei pe care o purta, dar degetele n-o ascultară. El îi luă mâinile într-ale lui, ţinându-le la adăpostul căldurii ce o făcea să se simtă minunat. Apoi se ocupă el însuşi de nasturi.

- Ar trebui ca eu... n-ar trebui ca tu... murmură ea în vreme ce se uita cum mâinile lui frumoase făceau treaba.

- Taci acum. Nu asaltez femei pe cale să moară îngheţate. Întâmplător, talentul meu de a dezbrăca femei

e considerabil şi nenumăratele mele prilejuri de a vedea corpuri de femeie m-au făcut să devin blazat. Eşti mai în siguranţă cu mine decât cu un doctor.

Frigul părea să fie mai rău şi mai intens, până la oase. Ar fi făcut orice să-l oprească. Îi permise să-i dea jos haina, apoi cămaşa şi pantalonii. Cumva, goliciunea îi fu acoperită de cămaşa de noapte. O înveli apoi într-o pătură pe care o luă de pe pat.

Înlăturarea hainelor ude ajută, dar nu suficient. Ea încă tremura. Şi era încă atât de obosită şi de înfrigurată. Începu să plângă.

El mută fotoliul mai aproape de foc.

– Vino aici! Se aşeză şi îşi întinse mâinile spre ea. O să ajute. Îţi promit.

O puse în poală şi luă în braţe ghemul în care ea se prefăcuse. Se asigură că picioarele îi erau acoperite, apoi îi căută mâinile sub pătură. I le luă pe amândouă în mâna lui dreaptă aşa încât propria-i căldură să le încălzească pe ale ei.

Atunci, ea plânse mai tare, de teamă pentru că scăpase ca prin urechile acului şi din cauza suferinţei legate de frigul îndurat, de uşurare pentru că el o salvase şi de recunoştinţă pentru grija arătată de el acum. El nu spuse nici un cuvânt şi o lăsă să plângă până când emoţiile i se mai potoliră.

Apoi privi doar spre flăcări până când, încetul cu încetul, începu să se încălzească.

Adormi în braţele lui, cu capul rezemat de umăr şi răsuflarea atingându-i urechea. Acum, ar fi putut s-o pună în pat şi s-o acopere cu mai multe pături. Cu puţin noroc, nu va resimţi efectele acestui accident.

O ţinu mai departe în poala lui, suportând căldura focului şi a păturii, asigurându-se că n-avea nevoie de mai multă căldură şi că somnul era natural. Mâinile pe care le cuprinsese într-ale lui nu mai aveau pielea

ca de gheaţă. Ridică puţin pătura să vadă dacă se produsese vreo leziune.

Degete frumoase. Subţiri şi lungi. Nu neapărat delicate. Dovedeau rezultatul lunilor de muncă la fermă. Mănuşile împletite n-o protejau. Când urma să se întoarcă la Londra, avea să cumpere mănuşi din piele şi să i le trimită. Dacă ar fi avut banii necesari, ar fi trimis oameni să facă munca în locul ei.

Odată ce îşi va fi revenit, avea s-o certe straşnic pentru că se aventurase pe gheaţă. Nu era ceva de încercat de unul singur, indiferent ce ar fi văzut că făcea în trecut tatăl ei sau Tom. Când Adam n-o văzuse pe ea prima dată, ci doar calul, când îşi dăduse seama ce încerca Guinevere să-i comunice, sângele îi îngheţase la fel ca apa din iaz. Ar fi fost nedrept ca o astfel de femeie remarcabilă să-şi găsească un sfârşit atât de nedemn.

Ea se mişcă, şi el crezu că se va trezi. În schimb, se cuibări mai aproape. O ţinu strâns lângă el în vreme ce flăcările se domoleau şi amândoi îşi luară şi îşi oferiră căldură.

Caroline deschise ochii şi, uitându-se spre fereastră, văzu fâşii de roz şi portocaliu. Trebuie că răsărise soarele şi acum apunea în toată splendoarea. Privi cum culorile se aprindeau şi se estompau, apoi începu să se gândească de ce se afla în pat în amurg.

Într-o clipă, îşi aminti. Iazul. Gheaţa care ceda şi apa rece ca gheaţa ce o prinsese. Lord Thornhill care o găsise şi o adusese înapoi.

Amintirilor celor mai urâte li se alăturară şi altele. Cum fusese ţinută în şa. Cum fusese dezbrăcată. Cum fusese ţinută în braţe în faţa focului.

Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Probabil că o pusese în pat când adormise. Trebuia să-i mulţumească pentru toate astea. După felul în care îi vorbise câtă vreme fusese aici, se întrebă dacă îşi va găsi cuvintele potrivite.

Se sculă din pat şi se duse spre micul ei dulap. Se uită în oglindă. Doamne, arăta de speriat. Se înfăşură într-un şal lung şi greu de lână, îşi puse nişte papuci şi se duse înspre bucătărie să găsească ceva de mâncare.

Doamna Hoover era aplecată peste ceaun. Când intră Caroline, îşi ridică privirea.

– Trebuie să rămâi în pat până mâine, spuse ea supărată.

– Nu mi-a spus nimeni asta.

– Îţi spun eu acum. Şi Excelenţa Sa mi-a spus mie, aşa că şi el îţi spune.

– Unde e?

– A ieşit cu căruţa. Să dea de mâncare cailor. A plecat cam acum o oră, aşa că se va întoarce curând. Dacă aş fi în locul tău, eu m-aş duce la mine în cameră pe când vine el.

– Îi sunt recunoscătoare, dar adu-ţi, te rog, aminte, chiar dacă e lord, nu este stăpânul nostru sau al conacului.

Doamna Hoover se îndreptă de spate şi îşi flutură polonicul în direcţia lui Caroline.

– Ai fi putut muri. Şi după aia? Ce s-ar fi ales de conac şi de noi, şi de sora ta? Cât de des ţi-a spus Tom să nu rişti niciodată să mergi pe gheaţă, indiferent ce s-ar întâmpla?

– L-am văzut făcând asta.

– Tu nu eşti el. A avut la dispoziţie peste şaizeci de ani să înveţe cum să facă asta aşa cum trebuie. Şi dacă l-ai văzut, nu era singur. Dacă Lord Thornhill nu ar fi fost acolo...

Se întoarse şi îşi ridică şorţul să se şteargă la ochi.

Caroline o îmbrăţişă.

– Cum de ai aflat de toate astea?

– El a venit şi m-a luat. A spus că ai nevoie de lichide fierbinţi, supă şi de-astea. A sugerat ceai, dar n-aveam, nu-i aşa? L-a întrebat pe Tom ce era de făcut cu caii în afară de a le duce fân. Vorbea printre suspine. Poate

că e groaznic cu femeile, dar să nu mai aud nici un cuvânt împotriva lui după asta.

– Ai niște supă deja gata? Mi-ar trebui. Mi-e foame.

Doamna Hoover arătă spre masă și luă un castron de pe raft.

– Supă de găină. Ar trebui să fie destul de fierbinte.

Caroline duse lingura cu lichidul fierbinte la gură. O încălzi până în stomac.

Doamna Hoover se așeză lângă ea.

– Până să vii mă gândeam că ar putea fi un soț bun pentru Amelia, la urma urmei.

În mintea lui Caroline apărură amintiri ale unui sărut care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

– E un desfrânat. O să-i frângă inima.

– Pare că știe câte ceva despre cai. După mine, ar fi de folos aici.

– Nu e fermier sau crescător de cai. E un gentleman din naștere, e nobil și mai mult decât probabil că se va întoarce la Londra cu sau fără Amelia. Nu mi-aș face prea multe speranțe legate de el.

Se adresa mai mult inimii ei decât urechilor doamnei Hoover.

Tentația de a deveni sentimentală față de Lord Thornhill era puternică acum, și Caroline știa că trebuia să i se împotrivească. Cu toate astea, el o salvase și avusese grijă de ea și poate că își făcuse griji pentru ea. Enumerând toate felurile în care el efectiv n-ar fi potrivit decât în condiții extreme nu schimba îngăduința pe care o simțea față de el oricât ar fi vrut să facă asta.

– A vorbit puțin cu Tom când a venit să mă ia. Se părea că știe câte ceva despre creșterea cailor. Nu atât de mult ca tatăl tău, firește.

Puțini oameni știau la fel de multe ca tatăl ei. Și mai puțini aveau talentul său natural pentru asta, ca și cum ar fi putut mirosi un viitor campion chiar de la naștere.

Caroline învățase multe doar stând lângă el, dar nu-i putea reproduce întocmai talentul și instinctele.

Își termină supa și se duse sus să se bage în pat. Poate că doamna Hoover avea dreptate. Poate că Lord Thornhill ar rămâne la Crestview Park să dea o mână de ajutor cu caii. În timp, poate că s-ar putea ocupa el de tot. Poate că l-ar putea convinge pe vărul lui să permită ca Galahad să se împerecheze cu Guinevere.

Ar fi trebuit ca ideea să-i placă și s-o încurajeze. În schimb, i se puse o greutate pe inimă. Se sili să accepte tristețea așa cum era.

Dacă Thornhill urma să joace un rol activ acolo, avea să vadă fața și ochii aceia zilnic - în vreme ce-și clădea o viață și o familie cu sora ei mai mică.

A doua zi de dimineață, Adam coborî în bucătărie să vadă ce lăsase doamna Smith pentru micul dejun. Găsi din nou terci de ovăz, șuncă prăjită și cafea. Nu prea era diversitatea sau abundența de care s-ar fi bucurat acasă la Nigel, dar pentru el era mai satisfăcător.

Dinspre scări se auziră pași pe care el îi recunoștea de-acum. Intră Caroline îmbrăcată în pantaloni gri și cămașă albă. Țesătura îi acoperea sânii care, după părerea lui, nu erau strânși în corset. Își luă niște mâncare și se așeză la masa lungă.

- Ce faci aici, de ce te-ai sculat și te-ai îmbrăcat? Azi ar trebui să te odihnești, domnișoară Dunham.

- Dacă mă mai odihnesc mult o să înnebunesc. Mâncă cu poftă, apoi se uită atentă la el. Văd că hainele aproape ți se potrivesc.

El își coborî privirea spre haine. Le folosise pe cele pe care din nou i le adusese.

- Destul de bine. Însă mulțumesc lui Dumnezeu pentru bretele, pentru că, altminteri, mi-ar cădea pantalonii în vine dacă mă ridic în picioare.

Ea chicoti.

– Asta ar da un nou înţeles afirmaţiei că eşti un gentleman integru[1].

– O să-mi imaginez asta ori de câte ori se va spune aşa ceva despre un gentleman.

– Au fost ai tatălui meu. Era cam de aceeaşi înălţime şi un om activ toată viaţa lui. E o haină mai scurtă decât a ta, pe care poţi s-o foloseşti dacă vrei să mergi călare cu mine. Ies şi, dacă vrei, poţi veni cu mine.

Nerăbdător acum, îşi termină repede cafeaua.

– Unde mergem?

– M-am gândit că ar trebui să văd cum mai e în restul moşiei cu frigul şi zăpada asta.

Puseră şeile pe cei doi cai din grajd, încălecară şi se îndreptară spre deal. Ea arătă spre dreapta.

– Pădurile acelea sunt ale noastre şi sunt bune pentru vânătoare. Păsări şi iepuri în principal, dar câteodată şi o căprioară. O să ocolim pe cealaltă parte şi aşa o să rămânem la soare.

Soarele strălucea cu putere, făcând pământul să sclipească în roz şi albastru. Zăpada înăbuşea orice sunet, chiar şi cel făcut de copitele cailor pe suprafaţa îngheţată. Vântul slab însemna că frigul era suportabil, chiar înviorător.

Călărirră spre capătul de nord al pădurilor şi spre o câmpie relativ întinsă.

– E o ciudăţenie, spuse ea în vreme ce arăta cu mâna întinsă. E ca şi cum pământul s-ar fi ridicat într-o mare movilă. Când aveam herghelia cea mare, caii rămâneau aici vara, dar iarna nu le mai plăcea. Există apă, dar e departe, în partea cealaltă, lângă marginea moşiei. Însă e în josul unei mici râpe, aşa că nu e prea convenabil pentru cai.

– Atunci ce e, un podiş? E fertil?

– Creşte doar iarbă, altceva nu prea. Mă îndoiesc că ar putea fi cultivat, dar ar putea merge pentru oi dacă vrem

[1] Joc de cuvinte în limba engleză, în original: *up standing/upstanding* înseamnă „ridicat în picioare" şi „integru" (n.tr.)

să începem să creştem aşa ceva. Vărul tău a încercat să-l cumpere de la tata, dar nu-mi închipui de ce.

Nigel încercase să cumpere partea asta din moşia Dunham? Avea deja destul şi nici nu arăta a fi o parte profitabilă.

– Poate că s-a gândit să îndrepte greşelile.

– Tata n-a fost deloc de acord, indiferent care ar fi fost motivul. Avocatul lui a făcut din nou oferta după ce a murit tata, dar am refuzat şi eu. Poate că a fost nechibzuit şi sentimental. Banii ar fi putut fi de folos.

Îşi întoarse calul brusc şi îi dădu pinteni. Adam o urmă şi zburară peste câmpii, în jurul dealului, dincolo de iaz şi mai departe. Spre vest putea vedea caii.

– Par a fi destul de bine, spuse el când caii lor încetiniră până când ajunseră să meargă la pas şi intrară printre ei. Uite, ăsta de aici arată bine. Nu l-am observat mai înainte. Tânărul armăsar era aproape negru şi avea poate doi ani. O să-l duci la curse?

– Una sau două curse ar fi bine, să-i stabilesc viteza şi valoarea. Însă taxele... Arătă spre alţi doi cai. Mai important e să împerechez iepele. Guinevere şi acelea două. Trebuie să aducem sânge nou.

– Te contrazic. Dacă concurează ăsta şi câştigă sau iese al doilea, numele Crestview va renaşte. Dacă va concura Guinevere, vei fi faimoasă dintr-odată. Chiar şi împerecherea celorlalţi va deveni mai uşoară pentru că alte ferme te vor căuta.

– Ştiu cum se face, spuse ea cu blândeţe.

– Fireşte. Scuze.

Ea râse.

– Nu te poţi abţine. Eşti bărbat. Chiar şi Jason încearcă să-mi spună câteodată cum să-mi fac treaba şi el nu-i baron.

Adam ajunse lângă ea pe când ieşeau din mijlocul hergheliei.

– Jason? Cine-i?

Ea se întoarse să-l privească.

– Ah, ai dreptate. N-ai ştiut cum îl cheamă. Jason e tânărul care m-a ajutat să te răpesc.

El îşi aduse aminte de impresiile sale despre acest Jason. Păr blond, ochi albaştri, destul de atractiv, mai înalt decât media şi puţin deşirat. Cu vorbire aleasă. Toate astea nu-i trezeau nici un fel de gelozie. Faptul că era un prieten apropiat, destul de apropiat încât s-o ajute să comită o fărădelege, asta îl făcu gelos.

– Unde e acum? Nu l-am văzut încă din acea primă zi.

– S-a dus s-o aducă pe sora mea acasă. Doar nu credeai că am încuiat-o şi pe ea în pod, nu-i aşa?

capitolul 8

– Presupun că în Londra ai un cal.

Caroline mergea cu calul la pas, în vreme ce se apropiau de casă şi de grajd. Vorbi după ce el o ajunse din urmă. De dimineaţă se sculase nu prea rău având în vedere căzătura ei în iaz. N-o prinsese nici febra, nici o altă boală peste noapte, spre uşurarea lui.

– Da, am.

– Unul bun?

– E un armăsar frumos. Îl am de patru ani.

– Cu ochiul tău, mă aştept să fie mai bine decât frumos.

– E mai bun decât aş fi putut spera să am. Din fericire, vărul meu crede că nu se cade ca un Prescott să aibă ceva mai prejos decât excelent. Trebuie menţinută reputaţia familiei.

Ea se uită la el.

– A fost atât de generos încât îi eşti îndatorat?

– Nu financiar.

Mai erau totuşi şi alte feluri de datorii. Alte moduri de a plăti pentru generozitate. De exemplu, Margaret Millerson.

Nigel voia banii Millerson pentru acel proiect de canal, dar cei doi bărbaţi n-aveau de fapt încredere unul în celălalt. Semănau prea mult. Aşa încât o căsătorie între familii ar folosi, ca întotdeauna, drept o legătură de sânge ce dovedea bunele intenţii. Cu o rentă care depindea de Nigel şi alte datorii cum ar fi calul şi legăturile sociale, lui Adam i-ar fi fost greu să refuze.

Pentru două zile nu se mai gândise la Margaret şi era surprins că propunerea de căsătorie îl atrăgea chiar şi mai puţin acum, când de fapt nu-l atrăsese de loc.

– După ce te vei însura cu sora mea, ai vrea să stai aici și să ajuți la reconstrucția moșiei Crestview Park? Vărul tău ar obiecta la ceva?

Ea întrebă așa de calmă, de parcă prima parte ar fi fost de la sine înțeles și doar partea a doua era o necunoscută.

– Să mă însor cu sora ta?

– Bineînțeles. De asta te afli aici. Credeam că știi de-acum.

Îi plăcuse să meargă călare cu ea. Îi plăceau caii. O plăcea pe ea. Acum, aveau o discuție despre viitorul lui care în mod ideal ar fi existat în altă parte, în cel mai bun caz.

Caroline îl adusese aici, îl răpise pentru a forța o căsătorie cu sora ei.

– De ce nu mi-ai scris la Londra, explicând situația și aflai care era reacția mea?

– Ai fi răspuns? Nu puteam conta pe asta. Nici nu puteam să mă bazez pe ideea că ai fi primit-o dacă aș fi adus-o pe ea acolo sau acasă la vărul tău. Foarte probabil că am fi fost refuzate. Acum n-o să ai de ales decât să te vezi cu ea și s-o auzi cum îți rostește numele și cum îți reamintește adevărul. Apoi, ca gentleman, o să faci cele cuvenite.

– Doar dacă într-adevăr sunt bărbatul care a sedus-o pe sora ta, ceva despre care nu îmi amintesc deloc.

– Cred că o să-ți amintești totul când o s-o vezi.

El se gândi la implicații, în vreme ce descălecau și își duceau caii în boxe. El îl lăsă pe al lui și veni s-o ajute să-i dea șaua jos calului ei.

– Când o aduce Jason aici ca s-o cunosc?

– Ai cunoscut-o deja. Oricum, o să ajungă aici cam într-o zi. Ca să te poți însura cu ea.

Caroline crezuse că el înțelesese totul. Așa ar fi trebuit. Ar fi reușit dacă gândurile lui n-ar fi fost din ce în ce mai ocupate cu Caroline.

– Și dacă refuz?

Așeză șaua pe bârna unde îi era locul. Se întoarse spre ea și îi văzu expresia foarte asemănătoare cu cea

cu care ținuse pistolul ațintit asupra lui în prima zi când erau în căruță.

– O să te însori cu ea, spuse ea. Nu voi permite ca sora mea să-și trăiască viața în rușine pentru că ție ți-a lipsit curajul. Granița e la mai puțin de o zi călare și o să mergem în Scoția și o să te însori acolo.

– Și dacă refuz? repetă el nervos.

– Te asigur că o să accepți.

– Sau ce? O să mă însor sub amenințarea sabiei? Sau a unui pistol? Cine o să le țină? Tu?

– N-o să ducem lipsă de voluntari. Poate că acum îmi lipsește curajul, dar altora, nu. Poate crezi că îți sunt îndatorată și o să riști cu mine, dar greșești dacă faci asta cu bărbații.

Ea se referea la Tom și la celălalt, la Jason. Cel care lipsise de acolo încă din prima zi. Dintre cei doi, tânărul ar fi periculos, nu Tom.

– Dacă forțezi asta, să știi că nu va ține. Nu va fi legal, Caroline. Contractele încheiate sub amenințare nu sunt legale.

– O să fie martori care vor zice că ești dispus. Te poți duce la tribunal și poți pretinde că ai fost forțat, dar va trece foarte mult timp până când vei fi audiat și nu cred că vreun judecător te va crede. Presupun că bărbații spun asta tot timpul pentru a scăpa de căsătorie.

Se îndreptă spre intrarea în boxă. El i se puse în cale.

– De ce ți-ar lipsi curajul? Ai avut mai mult decât suficient acum patru zile.

– Pentru că m-ai ajutat. Te cred un prieten. A fost probabil o greșeală să permit asta, dar după ziua trecută... acum ar fi dificil să te împușc.

– Sper și eu.

– Acum, ar trebui să plec. Tu mai trebuie să scoți șaua de pe calul tău.

– Încă nu, spuse el și rămase încremenit. Caroline, tu vrei să mă însor cu sora ta? Cu adevărat? Pentru că, făcând asta, ar fi...

– Ar fi ce?

– Nefiresc. Nu ea e sora pe care o vreau.

Ea se posomorî. Își feri privirea și se luptă vizibil să-și țină firea.

– Îți poartă copilul. N-ai de ales.

– N-am? Își coborî capul. N-am, Caroline?

– N... Nu.

Vocea i se stinse. Se întoarse.

El întinse mâna spre ea și o întoarse cu fața spre el. Îi ridică bărbia ca să-i poată vedea fața sub borul lat al pălăriei bărbătești. Îi dădu pălăria jos și se uită în ochii căprui, plini de lacrimi, ce oglindeau prea multă tristețe. Dumnezeu să-l aibă în pază – se aplecă și îi sărută cu grijă buzele.

– Încă nu-i aici, draga mea. Cel puțin, lasă-mă să te sărut cât mai pot.

– N-ar trebui.

Abia dacă șopti refuzul.

– Nu. Dar...

Îi atinse din nou buzele cu ale lui. Ea nu se împotrivi. Nu se dădu înapoi. El o sărută din nou, intens. O luă în brațe.

Dulci săruturi, atinse de lacrimi sărate. Ea îl îmbrățișă stângaci și îl sărută și ea, dar el îi simți tristețea, înțelegând că n-aveau nici un viitor. Ea credea asta și îl făcu să-și controleze impulsurile. Nu voia ca ea să facă mai mult decât ceea ce acceptase prin acest sărut, chiar dacă el voia cu mult mai mult.

Posibila lipsă de speranță a pasiunii lor avu influență asupra săruturilor și îmbrățișărilor și chiar asupra aerului din jurul lor. El făcea ca fiecare sărut să conteze pentru că putea fi unul din cele doar câteva de care avea să se bucure vreodată. O ridică să o apropie, încât trupurile lor se lipiră unul de celălalt, și îi putu simți sânii și șoldurile lipite de el. O făcu să-și deschidă gura ca să poată adânci sărutul.

– N-o să...

Rosti în şoaptă porunca aceea ce era pe jumătate o întrebare.

– Nu. Pe cuvânt.

Ea îl crezu, deşi n-avea nici un motiv s-o facă. Şi totuşi, poate aici, în ultimele zile, fusese un bărbat în care putea avea încredere. El ştia doar că nu fusese cel care plecase din Londra, nici cel aşteptat acasă la vărul lui. O sărută ca şi cum avea să rămână acolo pentru totdeauna, călărind pe dealuri cu ea, ţesălând-o pe Guinevere pentru prima ei cursă, uitându-se cum se schimbă anotimpurile pe dealul acela.

Imaginile adăugară o amărăciune plăcerii aduse de apropierea lor, pentru că în miezul lor era promisiunea unei emoţii pe care probabil că n-o va avea niciodată, cel puţin nu cu această femeie. Îşi dădu seama cu mirare şi în acelaşi timp şi cu certitudine că n-ar dori asta cu nimeni altcineva.

O mângâie, pe lâna mantiei şi peste ţesătura pantalonilor. Ea se ridică spre el când bărbatul îi atinse rotunjimea posteriorului cu ambele mâini, ţinând-o aproape ca să se lipească de ea. Senzaţia îl făcu să simtă un imbold pentru mai mult. În ciuda promisiunii, începu să se gândească dacă una din boxe avea paie curate, bune de pat.

Familiara nesocotinţă a dorinţei îl surprinse. Făcuse o promisiune şi dacă vreodată se ţinuse de cuvânt, acum era momentul. Îşi îmblânzi săruturile, potolindu-i pe amândoi. Cu toate acestea, ultimul sărut aduse încă unul şi încă unul, pentru că se temea că nu va mai fi vreunul, niciodată.

Cumva, cu o ultimă mângâiere, îşi adună puterile de a se retrage şi a-i da drumul din braţe. Şi ea făcu la fel. Se uitară scurt, intens, unul la celălalt. Apoi el se dădu deoparte şi ea plecă spre casă.

Caroline încercă să nu se uite la Thornhill în timpul cinei. Cel puţin nu erau singuri. Tom şchiopătase

de la casa lor ca doamna Hoover să-i poată hrăni cum se cuvine la o singură masă. Bărbaţii purtară o discuţie animată despre cai, în vreme ce doamna Hoover le servi tocană şi găluşti, precum şi nişte morcovi fierţi, scoşi din grădină luna trecută. Caroline se întrebă dacă Thornhill vorbea aşa de mult pentru a acoperi faptul că ea nu-i vorbea deloc.

Mintea ei era prea ocupată pentru o discuţie la masă. În minte, retrăi ce se întâmplase la grajd şi încercă să se împace cu realitatea ciudată că nu se simţea nici pe departe aşa de vinovată pe cât ar fi trebuit. El o rugase s-o sărute câtă vreme mai putea şi ea îi permisese. Nu făcuseră nimic greşit. Încă.

Putea ea oare să trăiască aici după nuntă? Să-i vadă pe el şi pe Amelia împreună? Să fie sora cea ciudată, care purta pantaloni să ajute cu animalele? Thornhill nu va spune niciodată nimănui că înainte cu o zi sau două de căsătorie sărutase o altă fată Dunham. Nici ea nu va spune niciodată nimănui. Va rămâne o amintire dragă a faptului că se bucurase de puţină fericire înainte de a deveni greşit s-o facă.

Totul suna atât de raţional când le înşira aşa pe toate. Aşa de cinstit. Doar că în inima ei ştia că fusese greşit. Mai ştia şi că nu va putea fi vechea prietenă a soţului şi sora soţiei lui. I s-ar frânge inima de fiecare dată când i-ar vedea împreună.

Poate că va trebui să plece, dacă nu va accepta următoarele zile ca atare. Va trebui să părăsească pământul acesta şi caii. Ar putea merge la mătuşa Elizabeth în Carlisle, bănuia ea, aşa cum Amelia mergea atât de des în vizită. Doar că Amelia fusese o tânără gata de măritiş a cărei frumuseţe compensa lipsa zestrei. Caroline ar fi ruda fată bătrână, fără perspective şi fără bani.

Nu părea a fi o viaţă atrăgătoare, dar o va accepta dacă însemna că Amelia va putea fi fericită în căsătoria

sa. Ar fi greşit, foarte greşit să se amestece în asta, chiar şi prin vechi amintiri.

- Trebuie să recunoşti că e un bărbat chipeş.

Doamna Hoover se aplecă să-i şoptească la ureche lui Caroline în vreme ce bărbaţii continuau să discute.

Caroline se uită spre bărbatul în cauză.

- Da, cred că da.

- Aşa crezi, da? Ca şi cum n-ar băga de seamă orice femeie. Bineînţeles că ştie. Bărbaţii care arată ca el ştiu întotdeauna.

- Da, ştie.

Şi, cu toate acestea, nu-l considera deosebit de vanitos. Îşi cunoştea avantajele, dar şi lipsurile, din ceea ce ea văzuse până acum. Nu era un sfânt, dar cel puţin nu pretindea că slăbiciunile lui erau calităţi.

- Cred că va trece multă vreme până când Jason va ajunge să-l placă. Poate că va şi pleca de aici odată ce vom fi terminat. Chiar mi-a spus asta săptămâna trecută. A spus că nu voia să servească un ticălos mincinos care profită de fete inocente. Sper să-i bagi minţile în cap.

Thornhill continuă să se uite spre cele două care şopteau chiar şi când îl delecta pe Tom cu poveşti despre cursele pe care le văzuse. Probabil că ghicise că se vorbea despre el. Nu credea că-l va putea convinge pe Jason că acesta nu era un ticălos mincinos, chiar dacă acum nu mai era de acord cu această caracterizare.

Poate că va pleca împreună cu Jason. Va lua câţiva cai drept moştenire şi va găsi o mică bucată de pământ de luat în arendă şi va începe acolo cu ajutorul lui Jason. Nu va trebui să renunţe la tot ce ştia sau să fie o rudă aflată în întreţinere.

Bătrânul Tom se luptă să se ridice în picioare. Thornhill sări să-l ajute.

- Ar trebui să merg cu el acasă, spuse doamna Hoover. O să vin înapoi să curăţ.

- Pot să curăţ eu. Ai grijă de Tom.

– Merg şi eu cu voi, spuse Thornhill. Te poţi sprijini pe mine, domnule Smith.

Domnul Hoover se îndreptă de spate. Aruncă spre Caroline o privire lungă, apoi se uită spre baron.

– Mă cheamă Tom Hoover, nu domnul Smith. Soţia mea nu e nici ea Smith, şi nici fiul meu, Jason. Am fost aici încă înaintea cailor care s-au aciuat pe-aici, şi dacă te însori cu domnişoara Amelia te-ai pricopsit şi cu noi.

– Tom... începu Caroline.

– Nu, Caroline, nu. O să spun ce am de spus. Trebuie să ştiu nişte lucruri de la omul ăsta înainte de a-i accepta sprijinul.

– Ce vrei să ştii, domnule Hoover? întrebă Thornhill.

– Caro aici de faţă s-a îngrijit de locul ăsta în ultimul an, şi s-a descurcat foarte bine. A făcut-o şi cu un an înainte, când tatăl ei nu se simţea bine. După ce intri prin căsătorie în familia asta, care îţi sunt intenţiile aici? Ai de gând să ne strămuţi pe toţi?

– Nu poate face asta, Tom, spuse Caroline. Nu vor fi destui bani pentru strămutarea cuiva câţiva ani încă de aici încolo.

– Şi cu ea cum rămâne? Tom îşi înclină capul spre ea, fără a-i băga de seamă comentariul. Te aştepţi să plece şi dumneata să administrezi locul?

– Depinde de testamentul domnului Dunham, spuse Thornhill. Însă, intenţia mea ar fi ca domnişoara Dunham să nu plece niciodată de aici şi să aibă un cuvânt de spus în administrare, cât timp va dori.

Caroline fu uimită de uşurinţa cu care el spusese toate astea, ca şi cum s-ar fi gândit deja şi ar fi hotărât că implicarea ei în administrare e importantă.

Pe faţa lui Tom apăru un zâmbet larg. Se uită rânjind spre soţia lui.

– Ţi-am spus eu că ar trebui să vin în seara asta. Bei o bere cu un bărbat şi s-au limpezit apele. Acum, poţi înceta să-ţi mai faci griji, vezi?

Scuturând din cap, doamna Hoover își puse pelerina și luă un coș pe braț.

– Mie mi se pare că să bei o bere cu un bărbat înseamnă o mulțime de aiureli. Haide acum și uită-te pe unde mergi, ca să nu-ți frângi gâtul dacă o să cazi.

Thornhill își luă mantia de pe cuier, se îmbrăcă și apoi îl însoți pe Tom. Când ieșiră din bucătărie și o luară în sus pe scările de piatră, Caroline văzu cum Thornhill îl luă pe bătrân de mijloc să se asigure că acesta nu va cădea pe scări.

Închise ușa în urma lor, apoi se întoarse la chiuvetă.

Apa se încălzise deja pe vatră și ea turnă în cele două bazine. Spălă repede vasele și paharele, apoi începu să frece ceaunul.

Îl usca lângă foc atunci când ușa se deschise și intră Thornhill. Își atârnă mantia și se mișcă prin bucătărie în vreme ce ea își termină treaba. Casa doar că nu se cutremura cât era de pustie. Aerul deveni apăsător, fiind amândoi conștienți unul de celălalt ca și de faptul că erau singuri aici, acum și așa urmau să fie până dimineața devreme.

– Va trebui să te închid din nou în camera aceea? întrebă ea punând la loc vasele.

– Nu cred.

Dar nu știa sigur, după cum îi sunase vocea. Pentru ea ar fi de folos dacă excitarea n-ar fi continuat să-i circule prin sânge. Îi era greu să se abțină, dar ea știa că trebuie.

– Sunt oameni cumsecade, spuse el. Mă bucur că i-ai avut cu tine în acești ultimi ani.

– Pentru cât de puțin au primit în toată afacerea asta, sunt niște sfinți că au rămas. Trebuie să-ți dai cuvântul că o să ai grijă de ei.

El nici nu răspunse, dar nici nu plecă. Ea îl simți că era încă în spatele ei. Îi simți dorința tânjind după ea.

La ce se gândea el nu se putea întâmpla.

– Acum, ar trebui să te duci sus. Chiar că ar trebui, spuse ea, stând tot cu spatele la el.

Nu se auzi nici un sunet. Apoi încet, zgomot de cizmă care se apropia. Ea își închise ochii și încercă să stăpânească ce simțea când era în apropierea lui. Își imagină mângâieri așa cum trăise în grajd, săruturi fierbinți pe ceafă și brațe înlănțuind-o. Apoi mai mult. Mult mai mult.

Pașii se opriră. Apoi se auziră din nou, mai hotărâți, îndepărtându-se.

capitolul 9

Lord Thornhill dispăruse.

Caroline acceptă adevărul după micul dejun. Nu venise jos să mănânce câtă vreme ea fusese în bucătărie. Se dusese să-l caute după aceea şi în cele din urmă îndrăznise să urce în pod. Hainele pe care ea i le adusese şi pe care el le purtase în ziua precedentă erau pe pat, împăturite cu grijă. Toate lucrurile lui fuseseră luate.

Fugi la grajd. Doar un singur cal o întâmpină. O ispitise, o vrăjise şi profitase, exact aşa cum făcuse şi cu Amelia. Dar nici ea nu se dovedise a fi mai puternică decât sora ei. Se îmblânzise şi se topise, renunţând la raţiune. Nici măcar nu trebuise ca el să încerce prea insistent.

Acum o să fie un Crăciun groaznic, nu unul plin de bucurie. Vor petrece cu toţii ziua aşteptând să vină judecătorul să-i ia şi să-i ducă la închisoare.

Îşi ocupă timpul văzându-şi de treburi. Tom insistă să mâne căruţa când duseseră fân cailor. Ar fi trebuit să refuze, dar avea nevoie de ajutor. Nici el, nici doamna Hoover nu întrebaseră unde era Excelenţa Sa. Toată lumea căzu tacit de acord să nu vorbească despre eşecul planului.

După-amiază, Caroline luă una din muschete din rastelul de arme de lângă bucătărie, încălecă şi se îndreptă spre păduri. Tom nu putea vâna, aşa că cineva trebuia s-o facă şi acel cineva era ea. Ţintea bine şi în scurt timp doborî doi fazani. Îi legă de şa şi se îndreptă spre casă.

Chiar atunci, zgomotul unei alte împuşcături tulbură tăcerea învăluită în zăpadă. Ea se duse în direcţia sunetului şi văzu un braconier ridicându-şi prada

de la pământ. Se apropie să-l avertizeze. Apropiindu-se, recunoscu mantia.

Thornhill ținea în mână un iepure mare.

- Doamna Hoover ar trebui să poată face ceva cu ăsta, cred.

- Unde ai fost? Am crezut că...

El se apropie de calul ei.

- Nu te superi dacă îl leg aici, da? Nu vreau sânge pe mantie. Își ridică privirea spre ea. Ce ai crezut? Că am fugit? Tom știa că o să fiu plecat azi. El mi-a dat muscheta.

- Sper că ai mai mult decât un iepure dacă ai vânat în tot timpul ăsta.

El încălecă la rândul lui.

- Abia acum am început să vânez. Pentru că te-ai descurcat așa de bine, pot să renunț la restul și să merg la căldură.

- Atunci, unde ai fost?

El zâmbi.

- Are importanță? M-am întors, m-am ținut de cuvânt.

Se întoarseră și se îndreptară spre casă. Ea se bine-dispusese odată cu întoarcerea lui. Nu se putea opri să nu zâmbească, avea o lumină în inimă. Își imaginase cum Amelia dădea naștere unui copil fără tată, în vreme ce sora ei stătea în fața unui judecător nemilos. Și își mai imaginase cum n-o să-l mai vadă vreodată pe Thornhill.

- E din nou vreme frumoasă, spuse ea.

- Aș fi preferat să fie vară.

- Se pare că te descurci destul de bine și în frig.

- Îmi plac toate anotimpurile. Dar acum, dacă era vară, n-ai fi purtat mantia asta ce-ți ascunde sânii.

Ea își coborî privirea și roși.

- Și dacă ar fi vară, iarba ar fi înaltă și aerul cald. El opri calul, iar al ei se opri la rândul lui. Te-aș putea duce de cealaltă parte a dealului și te-aș culca și aș găsi nasturii cămășii și ți-aș scoate pantalonii și te-aș vedea așa

cum adesea mi-am imaginat, dar nu rece din cauza unui iaz înghețat.

Ea nu îndrăzni să-l privească. Vocea lui plină, clară și joasă îi intră în sânge. Locul în care se apăsa de șa o furnică până când îi veni să se frece de pielea tare. Nu era corect din partea lui să vorbească așa cu ea. Era scandalos. Însă nu voia ca el să se oprească.

- Ți-aș putea săruta fiece bucățică din tine, Caroline. Gura și gâtul, sânii și abdomenul. Coapsele, lungi și albe. Peste tot. Aș putea să fiu cu tine așa cum mi-am imaginat toată noaptea trecută. În tine.

Ea privea drept înainte, abia respirând. Parcă făcea de fapt, toate lucrurile astea chiar acum, după felul în care se simțea.

- Să nu-mi spui că e greșit, iubito. Ar fi corect în toate felurile. Dacă vreodată în viața noastră ar fi corect, este...

Vocea i se opri brusc. Ea se uită spre el și-l văzu că-și mișcă ochii în depărtare. Își îndreptă și ea privirea într-acolo și văzu ce vedea și el. Doi cai apărură dinspre nord-vest, de pe drumul ce mergea spre Carlisle.

- Cine e? întrebă el.

- Jason. Înghiți greu. Și Amelia.

El trase adânc aer în piept, ca și cum cel mai lung oftat din istorie trebuia să iasă din el. În schimb, o luă înainte cu calul.

- Ea știe că sunt aici? întrebă el.

- Crede că vine acasă de Crăciun. L-am rugat pe Jason să nu-i dea detalii despre vizita ta.

„Vizită, pe naiba."

Se apropiară de casă. Ceilalți călăreți ocoliseră casa spre ușa din față. El opri caii și se întinse să desfacă fazanii și iepurele de pe șa.

- O să duc astea lui Tom să le poată curăța pentru cină. Vin și eu imediat. Să nu-i spui că sunt aici. Să fie o surpriză.

Plecă, în vreme ce ea merse spre casă. O să intre prin bucătărie, bănuia el. Poate că Amelia va folosi intrarea principală, dar Caroline era practică.

Lăsă animalele în fața ușii lui Tom. Bătrânul trebuie că auzise pentru că ieși.

– Ai vânat, după cum se vede. Trebuie să ne ajungă pentru câteva zile.

– Poate că nu. Tocmai ce s-a întors domnișoara Amelia. Caroline o s-o hrănească bine în prima zi înapoi acasă, bănuiesc eu.

Tom făcu o grimasă.

– I-a dat prea mare importanță fetei, chiar așa. Mătușa aia a ei a făcut și mai rău, îmbrăcând fata ca pe o păpușă. Însă nu se mai poate schimba nimic. Mergi s-o vezi și o să mă îngrijesc eu de astea și o să-i spun neveste-mii veștile. Îi aruncă un zâmbet ca de la bărbat la bărbat. A trecut ceva timp, ei? Ești nerăbdător s-o vezi, fără îndoială.

– Habar n-ai.

Nu se grăbi să se ducă spre casă. Ocoli spre fața casei. Descălecă și își legă calul. Luă o legătură de pe șa, apoi mai zăbovi câteva minute în vreme ce admira peisajul acoperit de zăpadă. În cele din urmă intră pe ușa mare și își scoase mantia.

Din salon se auzeau voci. Vocea lui Caroline, joasă, melodioasă și alta mai ascuțită, mai tânără. Ascunse legătura în spatele unei banchete din holul de la intrare și se apropie de ușă.

Caroline purta încă pantalonii. Lângă ea, pe canapea, stătea o versiune mai tânără, mai dulce și mai puțin aspră a ei. Aprecie că Amelia trebuia să aibă cel mult nouăsprezece ani. Era îmbrăcată într-o rochie de un albastru de safir intens, de calitate bună și foarte la modă. Pe un scaun lângă ea era o pelerină purpurie și o bonetă cu o lucrătură complicată.

Privirea i se opri cât ai număra până la cinci pe mâinile ei. Purta mănuși mov. Mănuși de vițel ce-i veneau la perfecție pe mâinile ei delicate.

Părea a fi stăpâna casei, iar Caroline, servitoarea credincioasă. Îi displăcu asta mult mai mult decât ar fi trebuit.

Caroline îl observă în uşă. O atinse pe sora ei pe braţ.

– Uite cine e aici, Amelia. Vezi cine a venit în vizită.

Amelia se uită la el. Sprâncenele i se ridicară nedumerite. Apoi se lungi la faţă şi holbă ochii.

– Ah, ah, vai de mine!

„Chiar că vai de mine."

El înaintă spre cele două. Făcu o plecăciune. Chiar zâmbi. Ea doar se uită la el.

Din apropiere putu vedea umflătura ce-i dovedea sarcina, chiar dacă modelul rochiei o ascundea bine. Se asigură că observase asta într-un fel pe care ea nu-l putu ignora.

Caroline începu o poveste despre sosirea lui ce făcea să pară ca şi cum el venise din proprie voinţă. Nici nu voia s-audă aşa ceva.

– Sora dumitale denaturează adevărul. De fapt, ea şi cu Jason m-au răpit, aşa ca dumneata şi cu mine să ne putem căsători. De asta sunt aici.

Amelia părea gata să leşine. Chiar o luă puţin ameţeala. Dintr-un colţ apăru o siluetă. Jason. Adam nici nu-l văzuse acolo stând într-o parte. Acum Jason se aplecă peste Amelia, îngrijorat. Apoi se uită înspre Adam.

– E o fiinţă delicată şi călătoria a fost lungă. Ar trebui să fii ceva mai grijuliu cu ea şi să nu-i provoci şocuri din astea.

– E în regulă. Nu-i aşa, Amelia? Mulţumesc pentru că ai adus-o acasă, Jason. Domnişoară Dunham, poate că aş putea avea câteva minute între patru ochi cu logodnica mea. Ea şi cu mine avem multe de discutat.

Caroline se ridică.

– Firește. Vino cu mine, Jason! Să-i lăsăm singuri. Poate că o să mă îngrijesc de caii pe care am călărit, în vreme ce tu o să-l ţesali pe al tău.

Jason plecă fără tragere de inimă, aruncând multe priviri crunte peste umăr. Uşa se închise în urma amândurora.

Adam se uită înspre Amelia. La rândul ei, ea se uita la mănuşi.

– Uită-te la mine, te rog!

Încet, ea îşi ridică privirea.

– A existat oricum cea mai mică şansă că acuzaţia ta să fie adevărată. Acum că te văd, ştiu că nu e. Tu şi cu mine n-am mai vorbit niciodată până acum, nici n-am mai fost aşa de apropiaţi. Poate că am participat la aceeaşi serbare, dar n-am avut nimic de-a face unul cu celălalt. Ştiu asta şi ştii şi tu. Aşa că te rog să-mi explici de ce i-ai spus surorii tale că eu sunt tatăl copilului tău.

În cele din urmă, ea clipi. Gene lungi, negre fluturară pe ochii albaştri ca oul de măcăleandru.

– Ei bine, dumneata eşti genul de bărbat care face aşa ceva, nu-i aşa? Şi pentru că eşti nobil şi de obicei în Londra şi nu eşti cunoscut pentru fidelitatea dumitale, nimeni nu se aşteaptă să faci ce trebuie cu mine.

– Ai minţit ca să poţi avea o poveste privind un bărbat pe care nimeni să nu-l acuze pe faţă? De ce să nu-l numeşti pe adevăratul tată?

– Nu puteam face asta. Nimeni nu m-ar crede, şi chiar dacă m-ar crede, nu s-ar putea face nimic. Vezi dumneata, el e însurat.

Ah. Caroline ceruse un nume şi adevăratul nume nu numai că nu era de nici un folos, în plus făcea ca păcatul să fie şi mai mare. Aşadar, „Lord Thornhill" era o minciună care, după mintea Ameliei, n-avea nici o consecinţă. Amelia n-o cunoştea nici pe departe destul de bine pe sora ei.

– Spune-mi numele lui şi o să văd ce pot face ca să mă asigur că cel puţin va exista un aranjament de întreţinere a copilului.

Ea îşi înclină capul.

– Nu cred că se va întâmpla. Nu e genul care să fie impresionat de cei ca dumneata. Faptul că eşti baron nu va avea nici o importanţă.

Bărbatul acela îi sucise minţile cu adevărat dacă o făcuse să creadă aşa ceva. Puţini erau cei care nu se lăsau impresionaţi de un lord.

– Numele lui, Amelia. Trebuie să insist să mi-l spui pentru binele tău, al copilului tău şi al familiei.

Caroline îşi ţinu urechea lipită de gaura cheii, dar nu-i fu de nici un folos. Tot ce auzi fu o discuţie înăbuşită, dar nu şi cuvintele. Cel puţin vorbeau amândoi şi n-o auzi pe Amelia că plânge, aşa că mergea bine.

Thornhill apăruse mai maiestuos ca de obicei când intrase în cameră. Redingota şi vesta fuseseră periate la un moment dat, de către el însuşi, bănuia ea. N-avea nici o idee de unde îşi făcuse rost de lavaliera curată şi apretată. Nu observase nimic de felul acesta când se întorseseră călare.

Atitudinea lui fusese mai puţin blândă faţă de Amelia, dar, pe de altă parte, n-avea cum să fie fericit, având în vedere circumstanţele. Totuşi, în timp, puteau avea o căsnicie fericită. Dacă ideea asta o lăsase pustiită, asta era vina ei pentru că-şi permisese să se gândească la el altfel decât cel hărăzit surorii ei.

Uşa se deschise brusc. Aproape căzu în faţă. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Thornhill cum se uita în jos la ea.

– Ai auzit?

– Am încercat, dar n-am putut desluşi cuvintele. Ar fi trebuit să vorbeşti mai tare.

El zâmbi vag şi se dădu deoparte.

– Sora ta are să-ţi spună ceva.

Nu trebui să facă prea mulţi paşi în încăpere pentru a se întâlni cu Amelia. Supusă şi docilă, ea se apropie de sora ei.

– Am făcut o greşeală, murmură Amelia. Nu e Lord Thornhill. Acum mă duc la mine în cameră să mă odihnesc.

Zicând acestea, Amelia trecu grăbită pe lângă ea. Caroline rămase pe loc, uluită. Thornhill închise ușa.

- Cum...?

- A făcut o greșeală. Las-o așa cum e. Vino să stai lângă mine și să hotărâm ce-i de făcut în continuare.

Caroline se plimbă prin cameră și în mintea ei toate se amestecaseră. Se așeză din nou pe canapea.

- Și cine e? Copilul ăla nu-i un miracol. Un anume bărbat...

- Nu face presiuni să-ți dea un nume. Eu știu cine e și nu va exista o căsătorie. Cel care a sedus-o are deja o soție și o familie.

Caroline simți cum i se frânge inima.

- Până acum, am fost foarte înțelegătoare, dar de data asta o s-o cert zdravăn. Chiar și o fetiță știe să nu permită unui bărbat căsătorit să...

- Caroline, acum va avea nevoie de încă și mai multă blândețe.

Ea oftă din greu.

- Ce-i de făcut? Bănuiesc, în cazul în care condiția ei n-a fost observată în Carlisle, după ce se va naște copilul se va putea întoarce aici ca să încerce să-și facă un drum în viață.

- E puțin probabil că nu s-a observat. Eu am văzut imediat.

- Atunci ce?

El ridică din umeri.

- Să stea aici, acasă la ea, presupun. Nu-i așa de delicată pe cât ai făcut-o tu să creadă.

- *Eu* am făcut-o să creadă?

- Ai răsfățat-o, apoi ai trimis-o la mătușa ta care a răsfățat-o și mai mult. Dă-i niște pantaloni și las-o să îngrijească de cai cu tine. Dacă tu poți, o să poată și ea.

- Ești furios că ai fost răpit și acuzat din greșeală și inutil. Înțeleg. O să-ți dăm unul din cai și poți să pleci. O să ajungi fără probleme la vărul tău până de Crăciun.

El se întoarse și stătu față în față cu ea.

– Cred că mi-ar plăcea să-mi petrec Crăciunul aici. Am fost în sat azi-dimineață și am trimis o scrisoare vărului meu, explicându-i că n-o să particip la festivitățile lui. N-o să-mi ducă lipsa.

Așadar, acolo se dusese. Cu toate astea, încă se putea duce la vărul lui, dacă voia. Doar că nu voia. Implicațiile acestui fapt o sâcâiau. Nu îndrăznea să spere că rămăsese de dragul ei, și totuși...

– Dacă mi-ai fi spus că te duci în sat, te-aș fi rugat să aduci niște lucruri.

Era o prostie ce spusese, dar era tot ce putuse încropi în afară de a-și manifesta ușurarea și recunoștința că îl va mai vedea pentru încă cel puțin câteva zile.

– Cum ar fi sare și făină? Doamna Hoover m-a rugat deja. Am mai adus zahăr și alte câteva alimente.

Ultima căpățână de zahăr fusese folosită cu luni în urmă. Doamna Hoover avea să fie încântată.

Îi făcu o mare bucurie lui Caroline că va rămâne cu ei pentru câteva zile în plus. Dar Amelia...

– Tare aș fi vrut să avem rude în Midlands sau undeva departe, ca Amelia să se poată duce acolo până când se naște copilul. Poate că și-ar putea salva ceva din reputație după asta și ar putea avea o viață.

– Asta e un mod de a te ocupa de treaba asta. Un altul e ca fata să se mărite cu un bărbat care să accepte să crească un copil al altui bărbat.

– Asta ar necesita un aranjament financiar substanțial, presupun.

– Foarte substanțial.

– Așa încât nici asta nu-i o opțiune. Nu că ar exista un astfel de bărbat potrivit. Nu cred că te oferi tu.

– Nu.

Ea dădu să se ridice, dar el o trase înapoi și se aplecă spre ea.

– Acum nu va exista intimitate la etajul unde e camera ta. Presupun că Amelia va dormi și ea acolo. Cu toate

astea, podul e încă regatul meu. Vino la mine diseară și o să găsim o soluție problemei care e Amelia.

Ea se uită în ochii lui și știu că nu doar vor discuta despre problemele de familie dacă va merge la el. Poate că n-o sedusese pe Amelia, dar intenționa foarte serios s-o seducă pe cealaltă soră Dunham.

Nu putea să fie de acord. Nu putea să nu fie de acord. Se ridică; apoi, dintr-un impuls, se aplecă și-l sărută pe buze. O aștepta o polemică purtată cu ea însăși, dar deja bănuia cum se va sfârși.

Adam știa că acel sărut nu fusese o promisiune. Îi dădea un motiv de optimism, așa că pentru următoarele ore fu binedispus.

Puse căpățâna de zahăr în bucătărie drept cadou pentru doamna Hoover. Apoi ieși și se duse spre grajd. Jason termina de țesălat căii.

– Ai nevoie de ajutor să scoți fânul?

– S-a mai încălzit și s-a topit zăpada. O să găsească iarbă pe coasta de sud a dealului. Nu-i nevoie să ducem fân.

Adam îl privi cum lucra. Cailor le plăcea să fie periați și unul îl tot mușca de păr.

– N-am fost eu. Acum i-a spus surorii ei.

Jason se opri. Apoi ridică o copită și o examină.

– Atunci cine?

– Un bărbat însurat. Nu vor mai fi răpiri.

Jason înjură.

– Acum, ce mai viață o să aibă și ea! Am fost la serbarea aia. Ar fi trebuit s-o păzesc mai bine.

– Nu te învinui. Ar putea avea o viață bună dacă un alt bărbat se va însura cu ea. Unul care să țină la ea și care nu-i va reproșa greșeala făcută.

– Dacă îl găsești pe bărbatul ăsta, trimite-l la mine.

Adam se duse spre cal în vreme ce Jason îl ocoli să se uite la cealaltă copită.

- De ce nu tu?

Tăcere. Nu se auzea nici un sunet. Nici o mişcare. Apoi un cap blond se ridică şi se uită peste cal.

- E fiică de nobil. Eu sunt un servitor. Asta suntem cu toţii de fapt. Poate că mâncăm toţi împreună la masă, dar nu ne găsim în acelaşi loc în viaţă.

- Nimeni nu cunoaşte toate locurile mai bine ca mine. Totuşi, te exprimi bine şi nu prea eşti un servitor tipic. Acum, că ferma asta se reface, o să ai mai multe responsabilităţi. Mă aştept ca în cinci ani să fii administrator. Şi ăsta e un servitor, dar de cu totul altă factură. Mai curând un avocat e servitor.

El râse, scuturâ din cap şi se duse din nou la copitele din spate ale calului.

- Cum de eşti educat? întrebă Adam.

- Domnul Dunham m-a pus să iau lecţii cu Caro... cu domnişoara Dunham. Suntem cam de aceeaşi vârstă. Le-a spus părinţilor mei să mă trimită aici dimineţile când profesorul preda lecţiile. N-am fost cel mai bun elev.

- Nici eu.

Capul i se iţi din nou.

- Nu? Păi, uite că avem ceva în comun.

- Mai multe lucruri. Asta şi caii. M-am tot întrebat: m-ai fi împuşcat în acea primă zi?

- Îmi pare rău să spun că probabil te-aş fi împuşcat. Intenţionam, dacă mi-ai fi dat motiv... Îşi ridică din nou privirea. Scuzele mele pentru tot, din moment ce erai nevinovat.

- Jason, mai există vreo femeie pe care s-o fi cunoscut vreodată şi pentru care ai fi fost gata să împuşti un nobil? Ai fi făcut-o pentru Caroline? Pentru fata pe care ai sărutat-o prima dată?

Jason zâmbi strengăreşte.

- Una şi aceeaşi, nu-i aşa? Să nu-i spui că ţi-am spus. Aveam cincisprezece ani şi eram curioşi. N-a fost mare lucru. Nu-mi puteam da seama de ce se făcea atâta caz

de asta, dar ea e ca sora mea, nu-i așa? Acum Amelia – pe ea n-am sărutat-o niciodată. N-aș fi îndrăznit nici când era destul de mare. Dar știu că ar fi fost ceva diferit.

– Dacă ești îndrăgostit de ea, poate că ar trebui să te gândești la ce am spus despre căsătorie. Dacă n-o vezi ca pe o soră, poate că nici ea nu te vede ca pe un frate. Încearcă să discuți posibilitatea cu ea și dă-i timp să se gândească la asta.

Adam așteptă ca Jason să nege că ar fi îndrăgostit. Cum nu se auzi nimic, bătu calul pe crupă și ieși din grajd.

capitolul 10

În acea seară avură parte de un festin cu iepurele şi fazanul şi chiar folosiră sufrageria. Doamna Hoover făcu o prăjitură cu miere, acum că avea destulă făină. Amelia mâncă puţin. Mare parte din timp se uită în farfurie, deşi uneori Caroline văzu cum îl privea supărată pe Thornhill. Şi el băgă de seamă, dar era atât de binedispus, încât părea că nu-i păsa. Demonstra umorul unuia care tocmai scăpase de spânzurătoare.

– Un gentleman s-ar fi însurat oricum cu mine, spuse Amelia în acea seară în vreme ce Caroline îi peria părul. Atunci, aş fi fost o lady şi aş fi trăit în Londra şi aş fi mers la balurile importante. Acum, o să fiu doar o femeie decăzută cu un copil fără tată.

– Bineînţeles că are tată. Ai dat un nume greşit, dar îl ştii pe cel corect. Dacă mi-l spui...

– Nu pot. Thornhill m-a făcut să promit că nu-ţi spun.

– Aşa a făcut? Sunt sora ta. Dacă mie nu-mi poţi spune, atunci cui?

Amelia îşi încleştă gura. Caroline ghici răspunsul. Îi putea spune lui Thornhill, ceea ce şi făcuse. Aşadar, el ştia, dar propria ei soră, nu. Asta era inacceptabil.

După ce o băgă pe Amelia în pat, Caroline se duse spre scări şi se îndreptă spre camerele din pod. Uşa lui Thornhill stătea deschisă. Ea se uită înăuntru şi-l văzu cum băga ceva sub pat. Îşi dăduse jos haina şi îşi suflecase mânecile cămăşii. În vatră se încălzea o găleată cu apă.

Se uită spre uşă şi o văzu.

– De ce nu cred că ai venit aici să mă săruţi?

Ea rămase în pragul uşii şi îşi încrucişă braţele.

– Vreau să știu care-i este numele.

El scutură din cap.

– O să vorbesc cu el, dar tu o să dai de necaz dacă o faci.

– În cazul ăsta, îl știi.

– Probabil că îi știu pe majoritatea bărbaților care au fost la acea serbare și care ar impresiona-o pe Amelia.

– Scopul tău e să mă enervezi.

El se îndreptă direct spre ea.

– Caroline, unicul meu scop azi, singurul care mi-a ocupat gândurile, e să te fac să vii sus în seara asta. Întinse mâna și închise ușa din spatele ei. Se pare că supărarea a fost calea spre succes.

Pânzele indignării se dezumflară pe loc. Ea se uită în jurul temniței lui, gândindu-se că fusese inutil să-l forțeze să locuiască astfel, în special după ce își dăduse cuvântul. Cu toate acestea, nu putea deloc să-l aibă într-o cameră vecină cu a ei. Cine știe ce idei i-ar putea veni?

El o luă de mână și se dădu înapoi, conducând-o mai spre interiorul camerei. Micile riduri din colțurile ochilor se adânciră ușor.

– Te amuz, spuse ea.

– Nu. Mă farmeci. Ești adorabilă și neprețuită.

– Cred, milord, că elocvența ta e rezultatul intențiilor rușinoase.

El se așeză pe acel unic scaun, ținând-o încă de mână.

– Nu prea rușinoase. Stai aici cu mine ca să te pot lua din nou în brațe. O trase mai aproape. Apoi o trase jos și ea se așeză la el în poală. Avem multe lucruri de discutat, Caroline.

– Ce lucruri?

– În principal, despre următoarele câteva zile ale mele aici.

Ultimele lui zile aici, voia el să zică. Își menținu expresia neclintită, dar brațul acela ce o ținea strâns și fața lui așa de aproape mai că o înfrânseră. Adevărul despre Amelia era o sabie cu două tăișuri. Pe de-o parte, era ușurarea lui Caroline care nu trebuia să-l vadă pe bărbatul pe care îl iubea însurându-se cu sora ei. Pe de altă parte, era tristețea că el n-avea nici un motiv să rămână aici.

– M-am gândit la toate, dacă ești de acord cu ideile mele, spuse el. Mâine e ajunul Crăciunului. Doamna Hoover poate începe să-și pregătească prăjitura. Eu și Jason o să mergem la vânătoare pentru masa de Crăciun. Tu și cu Tom și Amelia puteți lua căruța spre păduri și să aduceți niște ramuri de brad.

Ea trebui să zâmbească la meticulozitatea planului.

– O să fie o sărbătoare minunat de împodobită.

– Cred și eu. Asta va fi a doua zi când o să mâncăm și o să bem cu toții și o să ne veselim. După aceea, e ziua liberă a servitorilor. În afară de cazul când în gospodărie vor lipsi apa de spălat, lemnele și mâncarea caldă, cei care nu sunt servitori vor trebui să servească. Asta înseamnă că eu și Amelia îi vom servi pe ceilalți.

– Ameliei n-o să-i placă asta. O să fie de părere ca și eu să servesc.

– Tu ai servit destul, atât moșia asta, cât și pe ea. O s-o facă, crede-mă.

Părea foarte sigur de asta. Ea se întrebă ce se discutase atunci când ea ascultase cu urechea lipită de gaura cheii.

– Apoi, în ziua următoare... începu el, pe urmă se opri.

Ea așteptă restul. „Apoi, în ziua următoare, va trebui să plec."

– În ziua următoare, e rândul meu să te răpesc. O să facem o mică excursie în Scoția, așa cum ai vrut

întotdeauna. Doar că tu şi cu mine ne vom căsători, nu Amelia.

Ea se uită înspre el în tăcere. El îi întoarse privirea, uitându-se drept în ochii ei. Aşteptând. Cercetând.

– Nu-s un mare trofeu, ştiu, spuse el. În afară de titlul meu, am puţine de oferit, cu excepţia unei reputaţii ce te va stânjeni şi a mai multor datorii decât e normal. Cu toate astea, tu mi-ai răpit inima, Caroline, şi mi-ai oferit fericire şi un scop în zilele astea din urmă, mai mult decât aş fi crezut că pot avea. Trebuie cel puţin să încerc să te conving să fii a mea.

O luă de ceafă şi apăsă doar atât cât să-i aducă buzele spre ale lui. Îi arătă la ce fel de convingere se gândise.

Ea ar fi putut răspunde cererii lui chiar atunci. Avea cuvintele în minte. Totuşi, căldura acelui sărut o dezarmă. Cuvintele deveniră inutile. Deranjante. Acceptă felul în care dulceaţa deveni pasiune, apoi aproape disperare. Se bucură de felul în care sângele îi pulsa şi cobora înspre adâncul fiinţei ei.

El îşi atinse nasul de urechea ei, mângâindu-i trupul.

– O să aşteptăm dacă vrei, dar eu...

– Nu vreau să aştept.

Auzise un „mulţumesc" înainte ca săruturile lui să-i acopere gâtul într-o mulţime de ameţitoare feluri? Mintea i se concentră doar pe senzaţiile pe care el i le năştea în corp şi pe dorinţa crescândă ce îi acapară trupul.

Mângâierea lui îi atinse sânul atât de natural că ea aproape dădu din cap, aşa de nemaipomenit de bine era. O tachină cu noi plăceri atât de intense, încât o cuprinse nerăbdarea în locul abandonului fericit. Braţul ce o cuprinsese se mişcă, şi ea simţi cum panglicile rochiei se desfac.

– Stai aici!

O puse în picioare în faţa lui. Focul îi încălzea o parte şi răcoarea din cameră îi atingea cealaltă parte, dar

patima din interiorul ei venea doar de la el şi de la ea şi de la ce făcea el.

El lăsă rochia să alunece până când i se adună la picioare. O întoarse să se ocupe de şnururile corsetului şi le desfăcu dintr-o mişcare. Stătea acolo doar în ciorapi şi cămăşuţă. Ţesătura îi stătea lejer pe sâni, care i se îngreunaseră şi se măriseră şi vârfurile se întăriseră.

El o trase mai aproape, între coapsele lui şi îi dădu jos cămăşuţa până când îi dezgoli sânii. Spre uimirea ei, se aplecă şi linse un sfârc, şi senzaţia simţită o făcu să ameţească. El continuă s-o tachineze cu limba, în vreme ce trăgea cămăşuţa tot mai jos până când fu complet goală.

Abia se mai putea ţine pe picioare. Abia mai putea vedea. El îi linse celălalt sân. Între picioare ceva pulsa, cerând mai multă plăcere, vibrând de dorinţă. El îi luă sânul în gură, dar limba încă se mişca şi o excita. O îmbrăţişă mai jos, spre şolduri şi le mângâie, apoi îi apucă fundul cu mâna. Cealaltă mână i se strecură între picioare şi îi atinse acel loc ce pulsa şi trepida.

O copleşi o plăcere şocantă. Îl luă de umăr ca să nu se prăbuşească de la tot ce i se întâmpla. În minte scânci de dorinţă, poate că lăsă să-i scape ceva şi printre buze. Nu auzea nimic în afară de vocea lui când o duse spre pat. O culcă şi o acoperi, apoi se dezbrăcă.

Avea de dat jos doar cămaşa şi pantalonii, aşa că nu dură mult. Îl zări în lumina aruncată de foc, zvelt şi puternic ca un cal pursânge ce era, cu genealogie sănătoasă, pieptul şi braţele la fel de atrăgătoare ca şi faţa.

Se culcă lângă ea în pat şi o luă în braţe.

– Te amuză ceva? întrebă el, acoperindu-i pe amândoi. Ai un zâmbet poznaş.

– Mă gândesc că a fost înţelept din partea mea să-i spun lui Jason să umple salteaua. El era de părere să dormi doar pe frânghii. Sau pe podea.

– Nu-i un pat prea rău. Mic, dar e destul loc pentru noi doi.

Având în vedere cum stăteau, era destul loc. Se întinse lângă ea și pieptul i se ridică deasupra ei. Își lăsă capul jos s-o sărute și s-o aducă din nou pe drumul pasiunii.

Încet, cu grijă, o excită. Săruturile lui o conduseră spre abandon. O excită pe sâni cu limba și dinții și îi mângâie trupul cu mâini sigure și pricepute. Ea își pierdu timiditatea și apoi mândria, și în cele din urmă se dezlănțui. Gemu de plăcere și se părea că doar asta îl făcea să găsească feluri noi, mai bune, de a o excita. Când mângâierile de pe coapse merseră mai sus, o atinse și se jucă în locul cel mai intim până când dorința nerăbdătoare o făcu să-l apuce cu o înfrigurată nevoie.

El se urcă pe ea, cu grija de a n-o strivi cu greutatea lui. Îi îndoi genunchii, apoi se ridică pe brațele tari și începu să se apese în ea. O umplu încet, dar, cu toate astea, o făcu să-și piardă răsuflarea. Chiar când simți durere, nu ieși din acea uimire a intimității ce-i inunda conștiința.

El se retrase tot atât de grijuliu, apoi intră iar în ea. Și iar. Plăcerea n-o părăsise chiar dacă o durea. Își dădea seama că el se reținea de dragul ei, putea simți cum ținea în frâu puterea ce creștea în el. Senzații înnebunitoare începură să copleșească durerea, și ea se mișcă, legănându-se pentru a-l primi, alăturându-i-se în săruturile intense și arzătoare pe care el i le dădea.

El se împinse mai tare. Pentru ea nu era neplăcut și chiar îl încurajă cu mângâieri și sărutări pentru că îi făcea să fie mai apropiați și alunga restul lumii. Intensa lor pasiune poate că durase câteva minute sau mai multe, nu putea ști. Timpul nu exista, doar o intimitate inundată de senzații.

În cele din urmă, el se lăsă pe ea, răsuflându-i adânc în ureche şi prăbuşindu-se după ce terminase. Ea îşi încolăci picioarele în jurul lui şi la fel şi braţele şi îl strânse aproape de ea. Îşi întoarse capul ca buzele să-i atingă obrazul.

– Da, o să mă mărit cu tine.

capitolul 11

- De unde ai luat asta, Adam?

Caroline se uita în vreme ce Thornhill se suise pe un scaun şi lega o panglică pe tocul de sus al uşii salonului. De ea atârna un glob şi o legătură de vâsc. Adăuga o notă luminoasă unei camere deja decorate cu ramuri de brad la pervazurile ferestrelor şi cinci lumânări groase aşteptând amurgul pentru a fi aprinse.

- O femeie din sat avea globul şi vâscul. Eu am adăugat cealaltă verdeaţă. Mă gândeam să te prind sub ele şi să-ţi fur o sărutare.

- Cred că ai avut destule în ultimele două nopţi.

El verifică panglica.

- N-or să fie niciodată destule, iubito.

Poate că nu. Un sărut nu era numai un sărut la ei. Ea îl surprinsese venind la uşa lui cu o seară în urmă. Încă o durea după prima noapte, dar nu putu să stea despărţită de el. El nu fusese capabil să refuze, deşi se străduise foarte tare să se abţină şi fusese din nou grijuliu.

Sări jos de pe scaun şi o trase lângă el, sărutând-o cu pasiune.

- Cred că azi la cină ar trebui să le spunem. Apoi, putem face asta când şi unde vrem.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui. Se bucură de câteva clipe în braţele lui, înainte să înceapă festivităţile zilei de Crăciun.

Casa era decorată cu buchete de plante veşnic verzi. Jos, doamna Hoover termina de pregătit cina şi tortul, cu Amelia lângă ea. Amelia se plânsese de treburile pe care trebuia să le facă acum, aşa încât Caroline îi dăduse de ales ce să facă. Spre surpriza lui Caroline, alegerea fusese să înveţe să gătească.

Se uită pe fereastra înghețată. Noaptea trecută căzuse zăpadă proaspătă, dar nu prea multă, și acum soarele strălucea deasupra unui strat alb ce acoperea pământul.

– Vine Jason cu un buștean mare, observă ea.

– Spune-i să vină aici cu el să se usuce, zise Thornhill.

Merse să deschidă ușa din față și să-l cheme înăuntru pe Jason. El puse bușteanul cu rădăcina spre foc.

– O să fie în regulă peste câteva ore.

Se opri să se uite prin cameră la crenguțele de brad, bobițe și lumânări. Privirea rămase ațintită multă vreme asupra legăturii de vâsc.

– Rămâi și încălzește-te, spuse Thornhill. Mă duc jos să văd dacă e niște cafea fierbinte.

Puțin derutat, Jason se așeză în fața focului și își scoase mănușile de lucru. Thornhill plecă și se întoarse după puțin timp.

– O să vină imediat.

– O să beau ceva mai târziu. Mai trebuie să mă duc să iau căruța și fânul dacă o să mai ningă din nou.

– Nu, nu, rămâi. Ar trebui să stai câteva minute pe ziua de azi.

Jason ridică din umeri și se duse din nou lângă foc.

Cinci minute mai târziu, Amelia veni cu o tavă. Se opri chiar în pragul ușii.

– Ne-a chemat regele? Altfel, nu văd de ce aduc aperitive sus pe scările alea.

– Stai aici. Le iau eu, spuse Thornhill.

Cu toate astea, nu se mișcă.

Lângă foc, Jason se uită spre Amelia.

Caroline se uita la toți. Jason privea pe deasupra capului Ameliei. Cu o expresie hotărâtă, făcu câțiva pași ce îl aduseră sub vâsc. Luă tava și o puse pe masă. Apoi, nu fură un sărut. În schimb, luă fața Ameliei în mâini și o sărută fără reținere.

Caroline nu putu ignora ce fel de sărut fusese. Şocată, făcu un pas în faţă pentru a-l opri. O mână pe umăr o făcu să rămână pe loc.

Se uită spre Thornhill.

Jason luă din nou tava.

– Cred că o să beau în camera de dimineaţă. Hai, Amelia, vino şi tu să bei ceva. Ai muncit la fel de mult ca mine.

Cu ochii larg deschişi şi uluită de acel sărut, Amelia îl urmă, ieşind din cameră.

Thornhill zâmbi.

– Faci pe peţitorul? întrebă Caroline.

– Se pare că am talent pentru aşa ceva.

– Jason?

– E limpede că e îndrăgostit de ea. Probabil că a fost de ani buni. Mă mir că n-ai văzut.

– Nu se va mărita niciodată cu un servitor.

– Nu e un servitor obişnuit aici. Ea îşi cunoaşte interesul acum. Deja a început să-şi schimbe părerea despre el şi felul în care-l vede. Îi va lua ceva timp, dar cine ştie ce va face?

Caroline se întinse şi îl sărută.

– O să mă rog ca afecţiunea pe care o are deja pentru el să se transforme în iubire. Ar fi un sfârşit minunat pentru nenorocirea ei. Este un cadou de Crăciun pentru mine?

– M-am gândit să fie un cadou pentru Jason şi Amelia.

– Doar şansa unei astfel de perechi îmi mângâie inima, aşa încât e şi cadoul meu. Mulţumesc pentru asta şi pentru tot ce ai mai făcut pentru mine.

– Cred că a fost bine, tu ce zici? întrebă Caroline.

Întrebarea ei sparse tăcerea ce se lăsase după ce o pasiune arzătoare o făcuse să strige în noapte, când terminase. Adam spera să nu vină nimeni alergând în camera ei să vadă ce păţise.

Se îndoia că ea știa ce făcuse. Nici nu credea că acum îi felicita pe amândoi pentru senzualitatea măiestrită a ultimei jumătăți de oră.

Își anunțaseră apropiata căsătorie înainte de cină și asta făcuse ca masa să fie una foarte veselă. După aceea, în salon, în vreme ce bușteanul trosnea în cămin, fuseseră jocuri și cântece, apoi o altă porție de tort de Crăciun.

– Nimeni nu părea a fi prea mirat, adăugă ea. Cu excepția probabil a surorii mele. Cu toate astea, nu era supărată. M-a întrebat însă mai târziu de ce m-aș mărita cu un bărbat așa de pretențios.

– E nemulțumită pentru că am spus că mâine eu și cu ea îi vom servi pe toți ceilalți. Crede că și tu trebuie să faci la fel pentru că, oficial, tu ești proprietară a jumătate din moșie.

– Are dreptate cu asta. Testamentul tatălui meu ne-a lăsat egal la amândouă. Ar trebui să fac pe servitoarea cu tine.

– Am decis că n-o să fie așa. Nu vom mai discuta despre subiectul ăsta.

– Vai de mine, dar chiar ești pretențios. Și poruncitor.

Îi atinse gâtul cu nasul.

Era și una, și alta, când era necesar. Voia ca Amelia s-o servească pe Caroline, măcar o dată chiar dacă era doar în joacă. Amelia nu înțelegea cum trăise și muncise sora ei în vreme ce Amelia jucase rolul de fiică de nobil. Se îndoia că Amelia observase prețul plătit de mâinile lui Caroline.

Gândul îl făcu să pipăie pe jos, lângă pat, până când mâna atinse un pachet sprijinit de perete. Îl luă și îl ridică.

– Am ceva pentru tine.

Puse pachetul pe pieptul său chiar în fața nasului ei.

Ea se ridică.

– Ce este?

– Daruri. Mici şi nu prea bune pentru tine. Cel puţin utile, poate.

Probabil că fusese un noroc faptul că avusese la dispoziţie doar prăvăliile din sat. Dacă ar fi fost în Londra, ar fi fost tentat să cheltuiască sute de lire pe bijuterii şi articole de lux. Sute pe care nu le avea. Pentru cadourile astea mici avea totuşi suficient. Cu timpul, având-o pe Caroline lângă el şi talentul său folosit la cai, poate că va fi mai mult decât îndeajuns.

Ea luă pachetul şi îi pipăi conţinutul prin învelişul de muselină. Pipăi panglica de mătase roşie ce îl lega.

– Doar asta şi ar fi de ajuns.

Fusese o zi cu râs şi bucurie şi o noapte de imposibilă plăcere şi puternice emoţii. Acum, o mânie aprigă ameninţa să strice tot şi el îşi reţinu reacţia. Îşi imagină pe vărul lui şi pe Margaret Millerson azi, trăind ca şi cum luxul de care se bucurau li se cuvenea.

Mai târziu, se gândi el. Nu mult mai târziu, dar nu acum.

Caroline trase de panglică şi desfăcu muselina. Ridică un manşon de blană.

– Ah, vai de mine! Îşi frecă faţa de blană. E superb şi o să-l preţuiesc. Nu-i prea practic pentru călărie, firește, dar...

– E ca să-ţi ţină mâinile calde când mergi cu mine în trăsură.

Fu destul de drăguţă să nu spună că nu avea trăsură.

– Cât despre călărit, mai caută, spuse el.

Ea mai dădu deoparte nişte muselină şi ţipă de încântare. Luă nişte mănuşi din piele de viţel şi imediat şi le puse.

– Se potrivesc perfect. Ca o mănuşă.

– Poţi să prinzi cu ele un bănuţ.

– Mai pot ţine o puşcă şi trage cu ea.

– Şi asta.

– Mai e ceva... Mai dădu nişte muselină deoparte şi iar ţipă. Mănuşi solide, de lucru! Mi-ai dăruit o garderobă completă pentru mâini.

Îi căzu din nou în braţe şi îl sărută.

El o ţinu strâns lângă el.

- Nu mai vreau să te văd vreodată cu mâinile roşii şi aspre, Caroline.

- Mă mir că ai găsit toate astea în sat.

- Majoritatea negustorilor au un sertar special care nu se deschide prea des. Mici obiecte de lux îşi aşteaptă clientul potrivit. Aş fi cumpărat pentru corpul tău o întreagă garderobă, dar trebuie să aştepte până când suntem în oraş.

- Eu n-am nimic pentru tine, şopti ea.

- Tu mi te-ai dăruit pe tine, Caroline. Nu există un dar mai preţios.

Ea se ridică sprijinindu-se de braţe şi se uită la el.

- Poate că am şi eu ceva. Îl mângâie până când îi atinse mădularul. Însă va trebui să-mi spui cum să-l ambalez.

El îi spuse exact cum.

Două dimineţi mai încolo, Caroline se dădu jos din patul lui Adam când el dormea. Anunţul căsătoriei lor fusese primit cu şoc, fericire şi veselie, dar asta nu însemna că puteau dormi împreună în mod deschis.

El nu fusese în camera lui când ea venise la el cu o seară în urmă. Avea încă treabă ca servitor. O zi ca asta doar cu Amelia drept ajutor îl făcuse să muncească până târziu în noapte. Mâncarea rămasă de la Crăciun însemna că nu trebuia să se gătească prea mult, dar vasele trebuiau spălate şi oalele frecate.

Amelia se plânsese când trebuise să dea ajutor, iar Caroline nu, ceea ce i se părea incorect. Şi lui Caroline i se părea la fel şi îi ceruse din nou lui Thornhill s-o lase să servească şi ea. El nici nu voise să audă.

Voise s-o facă pe Amelia să se simtă umilă - ea ştia asta -, poate pentru a o face să fie receptivă la o eventuală cerere în căsătorie din partea lui Jason. În principal

ştia că Amelia va locui la Crestview acum şi dacă un nobil putea ajuta la îngrijirea cailor, Amelia putea ajuta la curăţatul camerelor.

Caroline era în bucătărie cu doamna Hoover, când, şchiopătând, Tom coborî scările de afară şi deschise uşa.

- Se apropie nişte călăreţi pe alee. Vine şi o trăsură.

Se uitară unii la alţii şi ridicară din umeri.

- Nu-mi pot închipui cine să fie, spuse Caroline.

Zicând acestea, urcă să întâmpine pe oricine ar fi venit la uşa lor.

O trăsură şi doi călăreţi se apropiară. Călăreţii purtau livrele. Trăsura uriaşă etala o abundenţă de aramă şi doi lachei în livrea. Pe când se opri în faţa casei, văzu blazonul de pe portieră.

Jason se apropie în spatele ei de pe hol.

- Du-te sus şi trezeşte-l pe Lord Thornhill! spuse ea. Spune-i că a sosit vărul lui.

Un lacheu sări jos din spatele trăsurii, deschise portiera şi lăsă în jos treptele. Apăru un bărbat. Faţa de sub borul pălăriei era o versiune mai plină, mai bătrână şi mai aspră a lui Thornhill. Trupul mai scund arăta mai gras. Caroline scrâşni din dinţi. Omul acesta va fi în curând rudă cu ea, dar încă detesta să-l vadă.

Unul din lachei veni la uşă.

- Marchizul de Haverdale în vizită la Lord Thornhill.

- Te rog, invită-l să intre şi să aştepte lângă şemineu.

- Intenţionează să rămână afară.

- Dacă preferă să rămână în frig, aşa să fie. E bine-venit aici. N-o să-l atace nimeni.

Servitorul arătă şocat de însăşi ideea de atac asupra stăpânului său. Se întoarse la marchiz şi îi transmise mesajul ei.

Marchizul păru a nu se putea hotărî. Umezeala şi frigul avură câştig de cauză în faţa oricărei tendinţe de a rămâne pe loc. Se apropie, făcu o plecăciune şi o urmă în casă.

– Lord Thornhill va veni imediat. Îl conduse în birou. Aici e convenabil? Fotoliul albastru e foarte comod.

El şterse puţin cu mănuşile şezutul fotoliului.

– E în regulă.

– Atunci o să vă las. Am de făcut pregătiri pentru ziua de azi.

Închise uşa la plecare, sperând ca tatăl ei să nu se învârtă în mormânt.

Adam nu se grăbi cu îmbrăcatul şi coborâtul. Aşteptase trăsura. Nu se aşteptase ca Nigel să fie înăuntru.

Caroline stătea în holul de la intrare.

– L-am dus în birou.

– Nu l-am aşteptat, dacă te întrebi despre vizita asta.

– Mă întrebam.

– Nu l-aş invita aici ştiind ce părere ai tu. Acum, ţine familia în bucătărie. Vărul meu poate fi teatral în mânia sa şi nu vreau martori la scenele lui.

– O să fie chiar aşa de furios? N-are motiv să ne urască.

Într-o zi urma să-i spună exact de ce Nigel ar fi mânios. Nu totul, însă. Va trece o vreme ca să decidă ce trebuia ea să ştie.

Intră în birou şi închise uşa. Nigel îşi ridică privirea spre el de acolo de unde stătea pe fotoliul albastru. Pe birou, în faţa lui, se afla o hârtie împăturită. El bătu cu degetul pe ea.

– E culmea să primesc asta. Frumos din partea ta să-mi spui măcar că eşti în viaţă.

– Am trimis vorbă de îndată ce am putut. Ai petrecut un Crăciun frumos ştiind că sunt în siguranţă?

– Destul de bun, deşi domnişoara Millerson a fost răvăşită de grijă auzind veştile.

– A fost pe dracu'! Era indignată că nu m-am târât, dacă era necesar, să mă bucur de privilegiul de a fi în compania ei.

– Haide, am discutat despre asta şi despre beneficiile acestei căsătorii pentru tine. Vino cu mine! Nu-i totul pierdut în această chestiune.

Adam se sprijini cu şoldul de marginea biroului. Scoase un pergament îndoit din redingotă şi îl puse jos.

– Nu va fi nici o căsătorie. Aici e licenţa specială. Ai plătit pentru asta, aşa că mai bine ai lua-o.

Nigel puse mâna pe pergament, apoi îl aruncă în foc. Din nou, bătu cu degetele în scrisoarea trimisă lui de Adam.

– Ce vrei să zici prin ameninţarea din ea? O luă şi citi: „Dacă nu vrei ca familia ta, nobilimea şi tot regatul să ştie despre Amelia Dunham, trimite trăsura acasă la ea, la două zile după Crăciun. O să-ţi explic totul mai târziu". O aruncă pe jos. Cine dracu' e Amelia Dunham?

Adam aruncă şi scrisoarea în foc lângă licenţă.

– Intenţionam să discut cu tine toate astea după ce mă întorceam din Scoţia, dar putem s-o facem şi acum, de vreme ce eşti deja aici.

– Bineînţeles că sunt aici, când propriul meu văr mă ameninţă.

Vocea lui răsuna în spaţiul strâmt pe care îl împărţeau.

– Înghite-ţi furia până când o să auzi ceva insultător şi greşit. Ai sedus-o pe Amelia la sărbătoarea ta câmpenească de vara trecută. O să-ţi facă numele cunoscut public, dacă e nevoie. Era fecioară, şi bănuiala mea e că nu prea şi-a dat seama ce aveai de gând să faci până când a fost prea târziu. Se opri. O să accept că a fost o seducere şi nu ceva mai rău.

– Mă judeci? Tu? Ce glumă bună!

– Cu toate păcatele mele, n-am sedus niciodată o virgină. Nu se face aşa ceva, şi tu ştii asta. Mai rău, ai făcut-o ca un act de răzbunare. Tatăl ei nu ţi-a vândut o parcelă de teren pe care o voiai. Sora ei te-a refuzat din nou. Cât te-ar costa să schimbi direcţia canalului pe care vrei să-l construieşti acolo cu terenul ăsta care-ţi stă în cale?

Fața lui Nigel se înroși.

– Mii. Om nebun! Femeie proastă! Încăpățânați amândoi. Le-am oferit și mai mult decât valora.

– Mă îndoiesc.

– Deci știi de mica mea indiscreție. Puțin îmi pasă.

– Nu cred că gentlemenii din clubul tău vor desconsidera astfel problema. Sunt sigur că soția ta n-o va face. Îți tolerează amantele. Un bastard născut de o fată inocentă pe care ai sedus-o e cu totul altă chestiune.

Nigel se posomorî.

– Fata e însărcinată?

– Da.

Vărul său își reveni.

– Și prețul tăcerii tale e o trăsură care să te ducă în Scoția?

Adam se așeză pe celălalt fotoliu și își întinse picioarele.

– Nu sunt așa de cumsecade încât să mă opresc aici. Vreau mult mai mult de atât. Un aranjament pentru fată, în primul rând. Asta e ceea ce se cuvine să faci. Să spunem suficient într-un fond care să asigure cinci sute pe an?

Nigel își mușcă buza de jos.

– Doar dacă păstrează copilul. Și dacă e băiat, vreau să-l văd din când în când.

– Cred că asta se poate aranja. O să-l vezi, dar el nu te va vedea. Mai e un lucru pe care trebuie să-l faci.

– Nu există nimic ce trebuie să fac, la naiba! Dar haide, să auzim.

– Galahad.

– N-o să ți-l vând pe Galahad. Și nici nu ți-l dau ție sau oricărui altcuiva.

– Nu să-l vinzi. Însă la primăvară o să-l trimiți aici să se împerecheze cu niște iepe, așa încât Crestview să-și poate reconstitui pedigriul și să se dezvolte din nou. E nevoie de serviciile lui doar două luni. Își feri privirea. M-am hotărât să cred că n-ai jucat cu bătaie lungă

ruinându-l deliberat pe Dunham cu acel masacru al cailor lui, aşa încât să poată fi dispus la o vânzare de teren.

Se lăsă tăcerea. Se părea că Nigel încetase să respire, tăcerea devenind apăsătoare. Se uită spre vărul lui şi-l văzu cu ochii în podea. Şi în acel moment acei ochi albaştri se ridicară şi privirile li se întâlniră. Poate că Nigel părea intimidat, dar în ochi avea o licărire nemiloasă.

Într-adevăr jucase acel joc cu bătaie lungă. Adam simţi că i se îngreunează respiraţia. În acel moment, ştiu că pe viitor va avea de-a face cu Nigel doar în cel mai formal mod. Nu va mai fi niciodată prieten cu omul acesta.

– De ce ai vrut blestemata aia de trăsură? Foarte incomod s-o aduc. Ai zis Scoţia.

– Într-o oră sau două, o să plec împreună cu domnişoara Dunham. Caroline Dunham. O să ne căsătorim.

Nigel se ridică brusc în picioare.

– Ce dracu' spui acolo? Nu accept aşa ceva. O să pun capăt alocaţiei pe care o primeşti. Familia asta e un ghimpe în coasta mea şi, dacă intri în ea prin însurătoare, am terminat cu tine.

Începu să se plimbe prin cameră tunând şi fulgerând preţ de câteva minute.

Adam aşteptă.

Văzu exact când raţiunea lui Nigel străpunse norul de ameninţări deşarte din mintea lui, dându-şi seama ce însemna această căsătorie. Nu mai înjură. Doar tăcu şi cugetă. Acea lucire apăru din nou.

– Dacă eşti însurat cu ea, controlezi moşia.

– Nu pentru o vânzare. N-o să am acel drept, fireşte. Dar drept de folosinţă, da, în calitate de soţ, acesta va fi al meu, presupunând că sora ei e de acord cu intenţiile mele.

– Deci pentru un preţ, ai putea permite ca un canal să străbată parcela în chestiune.

– La naiba, bănuiesc că am putea.

Se prefăcu şocat, apoi rânji.

– Vino la mine într-o lună cu propunerea. Ar fi mai bine primită dacă în plus faţă de o plată ne-ai da şi o parte din acea companie.

– Deja am cinci parteneri.

– Aşadar, acum o să ai şase. Se ridică. Trebuie să mă pregătesc pentru această călătorie. Înţeleg că ai un cal cu care să te întorci sau o altă trăsură pe alee.

Lui Nigel nu-i păsa că fusese dat afară. Se ridică valvârtej şi merse spre holul de la intrare. La uşă se opri.

– Fata...

– O să fie bine îngrijită. Şi o să am grijă de copilul tău să fie educat şi crescut aşa cum se cuvine, indiferent dacă Amelia se mărită sau nu.

capitolul 12

Gretna Green nu era cel mai apropiat oraş scoţian faţă de Crestview Park, dar drumurile demonstrau că era cel mai uşor şi mai rapid loc unde se putea ajunge. Două dimineţi mai târziu, cea mai bună trăsură a lui Nigel intră în centrul orăşelului şi pasagerii se dădură jos.

Bătrânul Tom avu nevoie de ajutor din partea lui Thornhill, dar doamna Hoover, emoţionată de evenimentul zilei şi de prima ei călătorie adevărată după ani buni, pur şi simplu sări jos. O trase pe Caroline într-o parte.

– Încă mă gândesc că ar fi trebuit să-i lăsăm singuri. Jason se tot uita lung la ea. Mă tem că-i îndrăgostit lulea.

– Sunt sigură că vor fi bine. Nu puteam să venim toţi, şi Jason e mai folositor acolo decât ar fi fost Tom.

Caroline nu-i spusese nici măcar un cuvânt Ameliei care să insinueze că ar avea griji în ceea ce-l privea pe Jason, dar îl rugase pe Thornhill să vorbească personal cu Jason. El refuzase şi insistase că Jason o să ştie ce-i de făcut. Având în vedere trecutul lui Thornhill, ea se întrebă ce însemna „o să ştie ce-i de făcut".

Bărbatul în cauză se apropie de ele împreună cu Tom.

– Aşadar, găsim nicovala[1]? întrebă Tom zâmbind larg.

– Cred că ne putem descurca mai bine decât atât, spuse Thornhill. Fiecare sat are o biserică. O s-o găsim.

Nu le trebui mult pentru că era doar un orăşel. Thornhill se întoarse urmat de vicar, pe care îl găsise în cârciuma din apropiere.

---

[1] Tradiţia de a se căsători în Gretna Green în fierăria satului lângă nicovală datează din anii 1750. (n.tr.)

– Nu prea sunt multe căsătorii în perioada asta, spuse vicarul. Însă sunt fericit să fiu martor la legămintele voastre.

Intrară în mica biserică, rece, umedă şi întunecoasă în această zi mohorâtă. La fiecare fereastră şi în jurul altarului erau buchete de plante veşnic verzi. Caroline îşi scoase manşonul şi i-l dădu doamnei Hoover. Mână în mână, atingându-se direct pe piele, Caroline şi Lord Thornhill stătură în faţa vicarului să-şi rostească legămintele.

Când totul se termină, Tom şi soţia lui bătură din palme când cei doi se sărutară. Apoi cu toţii ieşiră la aer.

– Am auzit bine că e o cârciumă după colţ? întrebă Tom. Mi se pare că trebuie să sărbătorim cu un whisky bun.

– Voi doi mergeţi acolo, spuse Thornhill. Vom veni şi noi în curând.

Cei doi Hoover plecară braţ la braţ. Doi fulgi de zăpadă plutiră prin faţa ochilor lui Caroline. Apoi alţii şi alţii.

– Zăpadă, spuse ea.

În curtea bisericii, Thornhill îi luă amândouă mâinile în a lui şi se uită direct la ea.

– Sper ca în fiecare an să ningă pe vremea asta pentru a ne aminti de căratul fânului cu căruţa şi de priveliştea de acasă.

– Aştept cu nerăbdare orice fel de viitor vom avea împreună. La Crestview, sper, dar oriunde te duci voi veni şi eu.

– Bineînţeles că o să stăm la Crestview. Şi pot prezice viitorul pentru tine. Crestview va fi în curând la fel de mare aşa cum a fost dintotdeauna şi din nou masa din bucătărie va hrăni cincisprezece ajutoare şi servitori. O să ai cel puţin doi copii, un băiat şi o fată. Amelia va avea un băiat; apoi ea şi cu Jason o să mai aibă încă cinci. Ca administrator, vor locui în căsuţa aceea şi copiii noştri se vor juca împreună. Când cei doi Hoover nu vor mai fi, o să-i îngropăm lângă tatăl tău.

Thornhill credea fiecare cuvânt optimist. Ea simţi cum o arde gâtul auzind cum îl pomeneşte pe tatăl ei.

- N-o să duci dorul Londrei? Acolo era viaţa ta.

El o sărută.

- Londra e şi în viitorul nostru. Acum, ninsoarea se înteţise acoperindu-le veşmintele. O luă de mână şi merseră pe urmele paşilor celor doi Hoover. O să facem lungi vizite ca eu să pot participa la şedinţele de la Parlament şi tu să te poţi distra la teatru şi petreceri şi să ai timp să comanzi o nouă garderobă.

Continuă cu descrierea unei vieţi foarte diferite de ceea ce avusese ea până atunci, în special în ultimii ani. O viaţă imposibilă. Totuşi, permise acestei fantezii s-o ia pe sus şi râse auzind amănuntele aşa cum el continua să i le relateze.

Găsiră taverna şi auziră zgomote vesele venind dinăuntru. El întinse mâna spre clanţa uşii, apoi se opri.

- Am uitat! Ce neglijent sunt! Am vrut să-ţi spun că vărul meu ne-a dat un cadou de nuntă.

- Da? Ce cadou?

- Galahad pentru două luni la primăvară.

Deschise uşa ca şi cum spusese ceva neînsemnat.

Ea nu se putu urni din loc. *Galahad*. Dintr-odată, tot ce prezisese el despre Crestview şi Londra, şi noile haine deveniră posibilităţi reale.

El îi zâmbi.

- Vino înăuntru şi încălzeşte-te, iubito, şi o să-ţi povestesc şi restul.

ÎNTR-O NOAPTE DE IARNĂ

Mary Jo Putney

capitolul 1

Bombay, India
Vara anului 1816

Aici, zorii erau cel mai plăcut moment al zilei. Noaptea răcorise aerul și căldura sălbatică a amiezii era încă departe. Aerul era înmiresmat cu arome necunoscute în Anglia, iar în copaci, păsări vesele își vedeau de treburile lor de dimineață.

Lady Diana Lawrence, cea mai neagră oaie a generației ei din nobila familie Lawrence, se ghemui pe banca de lemn de pe balconul dormitorului ei și admiră ceturile matinale ce pluteau peste câmpul ce se întindea dincolo de casă. Formele tulburi se conturau într-un elefant. Un car tras de boi. O femeie grațioasă, îmbrăcată în sari ce căra o legătură de vreascuri. Ritmurile eterne ale Indiei.

Simți o înțepătură neașteptată de dor pentru ceturile de acasă ce pluteau peste suprafața liniștită a apelor din Broads[1]. Păsări de apă și stuf și pescari cu bărcile lor ce alunecau pe suprafața apelor argintii.

Părăsise Anglia cu mai bine de șapte ani în urmă. Motivul general fusese dorința ei de a vedea lumea; cel specific fusese durerea sfâșietoare a unei povești de dragoste sortite eșecului. În anii ce trecuseră de atunci călătorise în lung și în lat și văzuse multe lucruri ciudate și nemaipomenite.

După câțiva ani de călătorie tot spre est, ajunsese să se oprească în India, dar nu simțise niciodată că va sta aici pentru totdeauna. Poate că era timpul să se ducă

[1] O regiune joasă aflată în estul Angliei, în Norfolk și Suffolk (n.tr.)

acasă, pentru că Anglia însemna acasă şi întotdeauna avea să fie aşa.

Sorbi o gură din ceaiul aromat cu cardamom. Ceaiul era de luat acasă. Îşi întrebă însoţitorul:

- Crezi că îţi va plăcea în Anglia? Nu e aşa de cald, dar îţi garantez că vei continua să mănânci la fel de bine.

El căscă, arătându-şi dinţii ascuţiţi de felină, apoi îşi băgă nasul alb sub coada neagră şi lungă. Panda era pragmatic. Atâta vreme cât era mâncare, era foarte mulţumit.

Acum cerul se luminase destul pentru a citi scrisoarea ce sosise cu o seară în urmă de la nepoata ei preferată, Lady Aurora Lawrence Vance. Era cunoscută sub numele de Roaring Rory[1] în anumite cercuri, aşa cum Diana fusese proclamată „Neînfricata Diana". Sau chiar „Drăcoaica Diana". Încă o dovadă de cât de asemănătoare erau ea şi cu Rory.

Dar viaţa lui Rory luase o turnură neaşteptată spre dragoste, căsătorie şi stabilitate. Nu şi plictiseală - de asta Diana era sigură.

Savurând destul perspectiva lecturii, deschise pachetul din pânză cerată ce protejase scrisoarea în călătoria ei din partea cealaltă a lumii.

Scumpa mea mătuşă Diana!

Am atâtea veşti să-ţi împărtăşesc! (Ah, trebuie să am grijă, căci altfel o să isprăvesc semnele de exclamare înainte să termin scrisoarea!)

Pentru cineva care a fost întotdeauna de părere că perspectiva căsătoriei e extrem de alarmantă, găsesc că realitatea e extrem de încântătoare.

Diana râse, simţind personalitatea lui Rory ca şi cum ar fi fost în cameră. Se întoarse la scrisoare.

[1] *Roaring* înseamnă efervescent, plin de viaţă - personaj preluat din cartea *Fecioara din harem* (n.tr.)

Încă o dată îți mulțumesc pentru invitația de a te vizita în India, pentru că asta a dus la capturarea mea de către corsari în drumul spre casă, ceea ce n-a fost încântător, dar a dus la întâlnirea mea cu Gabriel, ceea ce nu s-ar fi putut întâmpla niciodată dacă aș fi fost mai rațională și mai puțin vrăjită.

Când am scris ultima mea scrisoare, cred că am spus că am închiriat o casă absurd de mare în Londra pentru că era cea mai bună disponibilă. Am mai spus că eram în căutarea unui domeniu modest lângă Londra.

Cu toate astea, în loc să cumpărăm un domeniu al nostru, am decis să transformăm moșia bunicului lui Gabriel, Langbridge, în casa noastră de la țară. E foarte înțelept, pentru că Gabriel va moșteni în cele din urmă proprietatea și vrea să cunoască moșia și oamenii. Petrecând atâția ani pe mare, spune el, va fi nevoie de timp să învețe câte ceva despre agricultură și administrarea moșiei.

Bineînțeles că învață repede și îi place provocarea. Mai presus de toate, îi place să aibă un grajd plin de cai și să poată călări ori de câte ori dorește, ceea ce nu era posibil în viața lui de căpitan de vas. Acum călărim împreună, iar ăsta e cel mai important moment al zilelor noastre. Sau era – nu mai călăresc din motive la care voi ajunge în curând.

Dar adevărata problemă nu e să învețe despre pământ, ci faptul că bunicii lui îmbătrânesc și au nevoie de noi. Bunica lui e o scumpă și am complotat împreună să-i convingem pe bărbați că mutarea a fost o idee bună.

Negocierile au făcut ca acelea de la Congresul de la Viena să pară simple! Anii de înstrăinare după ce amiralul Vance l-a dezmoștenit pe Gabriel au făcut ca situația să fie jenantă, dar Gabriel vrea să recupereze acei ani, și bunicul lui, odinioară cel mai rigid dintre amiralii în retragere, acum tânjește după

compania lui Gabriel și a decis că e gata să accepte și ființa mea rebelă ca parte a pachetului.

Mi-e tare dor de verișoara Constance, dar ne scriem des, Statele Unite fiind mult mai aproape decât India, deși nu chiar așa de aproape. Lucrăm împreună la noi povești.

Îți trimite dragostea ei împreună cu fericitele vești că ea și cu Jason au acum un băiat! Îl cheamă Richard Gabriel Landers, în onoarea tatălui lui Jason și al lui Gabriel. Mă asigură că e cel mai cuminte și mai frumos copil din America de Nord.

Diana se gândi cu nostalgie la cât de bine se distraseră toate trei când Rory și Constance veniseră pentru o lungă vizită, singurii membri ai familiei Lawrence care reușiseră să ajungă în India. Acele luni fuseseră cele mai plăcute pe care le trăise Diana aici. Constance era nelegitimă, fata celui mai neserios frate al Dianei, dar crescuse, fiind acum dulce, bună și înțeleaptă. Era a doua din nepoatele preferate ale Dianei, deși de fapt n-ar fi trebuit să facă deloc comparații. Rory și Constance erau amândouă minunate.

Eu și Constance mai avem încă o carte în lucru! (Vai, iar apar semnele de exclamare!). Spada strălucitoare, *cartea noastră cu pirați, a fost publicată acum și e în mare vogă! Ți-am mulțumit recent pentru că ai trimis primele noastre cărți prietenului tău, editorul din Londra? Ne-a tratat foarte bine sub ochii severi ai tatălui meu care se ocupă de toate contractele și se asigură că nu suntem trase pe sfoară.*

Te-ai gândit vreodată să-ți publici propriile lucrări? Nu romane, eu sunt cea cu sinistra imaginație gotică, ci jurnalele tale de călătorie. Sunt foarte frumoase – ai un ochi atât de pătrunzător și un simț al umorului în legătură cu greutățile călătoriei, dar și căldură față

de oamenii pe care îi cunoşti şi înţelegere faţă de diferenţele şi asemănările dintre noi.

Diana ridică din sprâncene pe când cugeta. Nu se gândise, de fapt, niciodată la asta. Jurnalele ei conţineau gândurile intime, încercările şi reflecţiile ei, dar memoriile de călătorie erau populare şi puţine erau scrise de către doamne independente, ca să nu mai spunem scandaloase. Hotărât lucru, merita să se gândească la asta. Se întoarse la citit.

Probabil că n-ar trebui să întreb, mătuşa mea preferată, dar te-ai gândit să te întorci în Anglia? Tuturor ne e dor de tine, în special mie. Ai putea locui cu noi la Londra – casa e atât de mare că nici n-ar trebui să ne vezi dacă n-ai vrea!

În plus – şi eu devin mai mare, rămânând uşor în urma lui Constance, care e mult mai eficientă decât mine. Nu mai e mult! (E clar, n-am scris de mult prea mult timp! La naiba, au scăpat încă şi alte semne de exclamaţie!)

Gabriel e încântat, dar şi destul de îngrijorat în ciuda asigurărilor mele că femeile Lawrence sunt vestite pentru fertilitatea lor şi pentru că absolut niciodată nu mor la naştere. Aşa cum ştii, am pus cuvântul „tun" în „sănătoasă tun".

Mi-ar plăcea să fii naşa acestei noi micuţe fiinţe, aşa cum ai fost pentru mine. Ai fost cea mai bună *naşă! Globul pământesc pe care mi l-ai dăruit a fost cel mai formidabil cadou pe care l-am primit vreodată şi mi-a inspirat propriile aventuri. Are un loc de onoare în biblioteca noastră.*

Şi, dacă nu te superi, în cazul că am o fată, vreau s-o cheme Diana.

Diana înghiţi cu greu când citi asta, ştiind prea bine cât de mult îi lipsea propria familie. Mare parte din

ei erau oameni agreabili şi acum, având treizeci de ani şi fiind oficial fată bătrână, nu vor încerca s-o mai mărite cu vreun gentleman tiranic şi plicticos. N-ar *îndrăzni!*

Reciti ultimele rânduri ale scrisorii, neputând să-şi înăbuşe durerea la gândul ocaziilor pierdute din propria viaţă. La bine şi la rău, trecutul o făcuse ceea ce era.

Lăsând la o parte regretele, împături hârtia, gândindu-se că nu avea nici un motiv să nu se întoarcă. Avusese parte de o mulţime de privelişti nemaipomenite şi de aventuri, iar povestea de dragoste sortită eşecului nu era decât o vagă amintire, dulce-amară. Foarte probabil că el o uitase – şi dacă îşi amintea de ea, va fi cu mânie.

Pentru un scurt moment dureros îşi aminti expresia chinuită când ea îl părăsise. Tânăr, sincer, atât vulnerabil, cât şi puternic, şi incredibil de chipeş. Deşi ştia că avea dreptate când plecase, se urâse pentru ce făcuse.

Sperase ca el să-şi revină repede. Cu siguranţă că se însurase până acum, poate că avea un copil sau doi. Din păcate, recunoscu că ceea ce dorea cu adevărat pentru el era s-o fi uitat. Asta i-ar fi diminuat persistentul sentiment de vinovăţie.

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea lui Jane Evans, o femeie durdulie şi brunetă ce deţinea casa unde Diana îşi avea apartamentul. Văduva unui sergent britanic, Jane se lupta să-şi întreţină copiii când Diana sosise în India. Mai întâi deveniseră prietene, apoi partenere în afacerile lor de export.

Jane se aşează la celălalt capăt al banchetei şi îl scărpină pe cap pe Panda care stătea între ele. El începu să toarcă, dar nu se osteni să-şi deschidă ochii.

Văzând scrisoarea pe care o avea Diana, Jane întrebă:

– Veşti de acasă?

– Da, de la nepoata mea, Rory. Are atâtea să-mi spună! Aşteaptă un copil. De fapt, probabil că s-o fi şi născut deja.

– Ce bine îmi pare pentru ea! Jane îi aruncă partenerei ei o privire perspicace. Încearcă să te convingă să te întorci în Anglia?

– Cum de ai ghicit? întrebă surprinsă Diana.

– Era evident că duci dorul Angliei şi al familiei tale. Îţi lipseşte în special Lady Aurora. Am văzut cât de apropiate eraţi când a venit aici în vizită. Semănând aşa de bine la faţă şi având părul blond auriu, arătaţi mai mult ca două surori decât ca mătuşă şi nepoată. Jane chicoti. Acum că Rory s-a măritat şi a devenit respectabilă, poate că te gândeşti să faci şi tu la fel?

– Nu! spuse Diana scandalizată. Din nenumărate motive, *nu!* Dar să mă întorc în Anglia şi să-mi văd familia e foarte tentant. E timpul să plec din India. Dacă mă voi îmbarca în curând, ar trebui să ajung acasă de Crăciun.

– Crăciun. Zăpadă. Gheaţă. Ploaie îngheţată. Jane se înfioră teatral. Nu, mulţumesc! India e acum casa mea. Copiii mei s-au născut aici. Dar rădăcinile tale nu s-au prins în pământul indian aşa de adânc precum ale mele.

– Poate. Sunt prea mult un spectator. Diana îi aruncă o privire prietenei ei. Rory sugerează să-mi public însemnările de călătorie.

– Cred că e o idee excelentă! Jane îşi muşcă buza, arătând îngrijorată. Dar cum rămâne cu afacerea noastră de export? N-am acum banii să-ţi cumpăr partea. Va mai dura câţiva ani.

– Am presupus că vom continua, răspunse Diana. Am finanţat afacerea la început, dar tu ai fost cea mai bună în a găsi mătăsuri, parfumuri şi sculpturi ce se vor vinde bine în Anglia. Când voi fi din nou acolo, pot găsi noi pieţe pentru mărfurile noastre. Afacerea ar trebui să se dezvolte chiar mai mult decât până acum.

Jane scoase un oftat de uşurare.

– Îmi place ideea asta. Dar o să-mi lipseşti, Diana! Expresia îi deveni vicleană. Presupun că o să-l laşi pe Panda aici cu noi, mai degrabă decât să-l supui pe bietul animal unei astfel de călătorii lungi.

Diana râse.

– Ține-ți mâinile lacome departe de motanul meu! Tu și copiii va trebui să vă găsiți o pisică. Sau două, sau trei. Dar unde merg eu vine și Panda!

– Mi-era teamă de asta. Jane se întinse și o luă pe Diana de mână. Drum bun, draga mea! Abia aștept să aflu de noile tale aventuri.

Diana strânse mâna prietenei ei.

– Nu-mi imaginez că voi avea parte de cine știe ce aventuri în viitor. Abia aștept să am parte de o viață liniștită, potrivită pentru o bătrână doamnă excentrică.

– Asta s-o crezi tu. Jane zâmbi poznaș. Dar eu știu mai bine!

capitolul 2

Londra
Decembrie 1816

Abandonând buna-cuviinţă specifică unei doamne, Diana se aplecă în faţă în trăsură pentru a se putea uita afară pe fereastră, la străzile Londrei, încă familiare după atâţia ani.

– O să ajungem în curând acasă la Rory, Panda. Abia aştept s-o văd şi să-l cunosc pe cutezătorul ei căpitan de corabie. Sper să fie în oraş. Dacă nu, mai departe spre casa Lawrence, în speranţa că fratele meu şi soţia lui sunt acolo şi n-au plecat încă la reşedinţa de la ţară. Şi dacă nu găsesc pe nimeni din familie, mă duc la un hotel.

„Miau?"

– Bineînţeles că hotelul îţi va permite să stai cu mine, Panda. Sunt excentrica Lady Diana Lawrence, fiică şi soră de conţi. Privirea i se duse spre cuşca mare şi bine căptuşită, unde plictisita faţă în alb-negru a lui Panda putea fi văzută în spatele unei ferestre zăbrelite. Şi o să fii liber să cutreieri din nou. Eşti un călător foarte bun, însă cu cât mai puţin timp petreci în cuşcă, cu atât eşti mai fericit.

– Miorlau! replică el emfatic.

Trăsura se opri în faţa unei case impunătoare. Diana estimă că avea lăţime dublă, de două ori cât cea a unei case londoneze obişnuite. Aşa cum spusese Rory, era loc pentru ea şi Panda, iar ciocănelul era ridicat, aşa că familia era în oraş – da!

Prea emoţionată să aştepte, se dădu repede jos din trăsură şi îl urmă pe însoţitor spre uşa din faţă. Aerul rece

de decembrie era înviorător. Însoţitorul ciocăni solemn, zgomotul ciocănelului răsunând încet înăuntru.

Diana trebui să se controleze ca să nu ţopăie. Chiar dacă Rory era în oraş, putea foarte bine să nu fie acasă.

Dar nu, un majordom impunător deschise uşa, şi Diana putu vedea peste umărul lui că o blondă bine cunoscută alergă către uşă.

- Mătuşă Diana! Am avut un presentiment!

Se aruncă în braţele mătuşii sale.

Râzând şi plângând, Diana o îmbrăţişă la rândul ei.

- Cât mă bucur să te văd!

- A trecut prea mult timp, fu de acord Rory. Egan, te rog, adu bagajele domniei sale înăuntru.

- O clipă, Rory, o să-l aduc eu pe Panda.

- Ah, splendid! Cât mă bucur că l-ai adus! Îl poţi duce în salonul mic de acolo, câtă vreme eu o să-i rog să ne aducă nişte gustări.

Rory o îmbrăţişă încă o dată înainte de a mai porunci câte ceva.

Salonul era încălzit de un foc plăcut. Imediat ce Diana intră, îi dădu drumul pisicii din cuşcă. Panda mărşălui precum un rege întors din exil şi îi aruncă o privire plină de reproş din ochii lui mari şi verzi.

Ea îl scărpină pe cap, gândindu-se ce motan frumos era. Aproape complet negru, avea botul, pieptul şi labele albe ca un gentleman îmbrăcat în haine de gală.

- Îmi pare rău pentru lipsa de confort, dragul meu pisoi, dar acum suntem acasă.

Rory intră în salon urmată de un lacheu ce împingea o servantă plină cu de toate. Văzând motanul, ea se aplecă şi îşi frecă degetele, ademenindu-l.

- Panda, îţi aminteşti de mine? Erai doar un pisic când te-am văzut prima dată în India, dar ia uită-te la tine acum! Ce motan frumos şi mare ai devenit! De fapt, s-ar putea să ai ceva dintr-un elefant printre strămoşi.

El îi întoarse spatele trufaş, aşa că ea luă un pateu cu brânză de pe tavă şi i-l întinse. El veni imediat spre ea

și luă demn bucățica din degetele ei. Aceasta dispăru instantaneu, după care Panda îi arătă politicos că încă o bucățică ar fi bine-venită pentru un motan ce a călătorit jumătate de glob. Rory se execută și îl frecă drăgăstos pe cap pe când punea al treilea pateu pe jos.

– Ăsta-i Panda! Întotdeauna dispus să fie mituit.

Pe când Diana râdea, Panda porni în explorarea camerei și a femeilor așezate pe fotolii lângă foc. Turnând ceai, Rory întrebă:

– Sper ca te-ai întors definitiv acasă, da?

– Cred că da. O să vedem. Diana își bău ceaiul și mâncă micile sendvișuri și pateuri cu brânză pe când își povesteau reciproc noutățile. După ce termină de mâncat, încheind cu două delicioase tarte aromate cu mere, Diana se lăsă pe spate în fotoliu cu un zâmbet fericit.

– Dar lasă-mă să mă uit la tine!

Nepoata ei radia; nu exista vreun alt cuvânt s-o descrie. Evident nu mai era însărcinată, era puțin mai rotofeie, puțin mai moale și avea o expresie de fericire senină.

– Bănuiesc că maternitatea îți prieste?

– Și căsătoria, și maternitatea, fu de acord Rory. Cine ar fi crezut? Gabriel nu e acasă acum, dar trebuie să sosească în curând. Abia aștept să-l cunoști. Sau s-o cunoști pe cea mai nouă Diana.

Neluând în seamă împunsătura de invidie, Diana exclamă:

– O fată! Ah, sper să fie o zurlie ca tine și ca mine!

– Gabriel s-a uitat doar o dată la ea după ce s-a născut și a declarat că va fi. Rory zâmbi larg. Pretinde că încă o neînfricată femeie Lawrence era exact ce voia. Acum doarme, așa că o să aștept să vă fac prezentările.

– O să-i dăruiesc un glob pământesc al ei când va fi destul de mare, promise Diana.

– Acum că ești acasă, putem s-o botezăm și apoi vor urma sărbătorile de Crăciun.

– Un adevărat Crăciun cu vreme rece, spuse nostalgic Diana. Să adun crenguțe de brad și să coc castane și, dacă am noroc, să rămân înzăpezită împreună cu cei dragi mie.

– Să nu uiți de vânturile tăioase, de drumurile desfundate și de statul în casă timp de zile întregi până când te apucă așa o neliniște de-ți vine să urli, spuse nepoata ei sec. În special dacă ești înzăpezită cu persoane care te înnebunesc!

– Mi-ar plăcea să rămân înzăpezită cu tine ca să putem exersa dansul nostru indian. Mi-a lipsit asta când tu și cu Constance ați plecat. Mă întreb, oare cât îmi mai aduc aminte?

Diana se ridică și începu să fredoneze o muzică de dans indian acompaniindu-se pe când își prindea mâinile în față și își îndoia genunchii, făcând primii pași.

Rory se ridică și ea și începu să imite mișcările Dianei.

– Și mie mi-a lipsit dansul. E mai ușor totuși, când porți veșminte indiene în loc de europene.

– Din fericire, amândouă ne-am făcut *salwar* și *kameez*, spuse Diana referindu-se la pantalonii lejeri și la tunica ce înlesneau mișcările. Crescu tempoul melodiei fredonate și încercă să-și amintească mișcările complicate de picioare. Data viitoare le putem purta.

Începură o rutină simplă, mișcându-se prin salon, amintindu-și ritmurile senzuale. După ce traversară camera și reveniră de câteva ori, Diana spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Mă îndoiesc că dansul nostru ar fi aprobat de mulți indieni, dar e așa de distractiv! Îți aduci aminte de momentul în care dansam în fața ministrului rezident britanic și m-am împiedicat de Panda?

– Lui Panda îi place să se bage în picioarele altuia, râse Rory. Și ministrul n-a fost deranjat că ai ajuns să-i cazi în poală!

Râsul ei era molipsitor, și Diana i se alătură, îndoindu-se în lateral de la talie pe când mâinile ei ridicate

băteau aerul ca niște păsări delicate. Rory făcu la fel și adăugă o unduire lentă și provocatoare a șoldurilor.

Pe când Diana îi reluă mișcările, ușa salonului se deschise și în cameră intră un bărbat înalt cu părul castaniu. Deci acesta era căpitanul lui Rory! Încă dansând, Diana îl studie cu interes. Chipeș, îmbrăcat elegant, dar neostentativ, în redingotă albastră și pantaloni cafenii și cu niște ochi cenușii ce arătau putere, inteligență și umor.

Rory se năpusti spre el.

– Uite cine a sosit!

Gabriel o îmbrățișă și o sărută ușor pe frunte.

– Evident că e o Lawrence și, pentru că nu e una din surorile tale, trebuie să fie mătușa Diana de care ți-a fost așa de dor, nu-i așa?

– În persoană, căpitane! Diana făcu o reverență grațioasă. Rory m-a invitat să rămân pentru o vreme aici. Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Firește că nu. Cu Rory încă la brațul lui, Gabriel se apropie și îi întinse mâna. Nu mi-am dat seama că sunteți așa de tânără, Lady Diana. Nici că dumneata și Rory semănați așa de mult. Pentru că aveți aceeași nuanță de păr, semănați chiar mai mult cu ea decât verișoara ei, Constance.

– Spune-mi Diana! Am fost mezina familiei, una din acele greșeli târzii, îi explică Diana, dându-i mâna. Strânsoarea lui era caldă și puternică. Sunt doar cu cinci ani mai mare decât Rory și am fost întotdeauna aliate firești.

– Până când ai părăsit Anglia, spuse cu tristețe Rory. Nimeni altcineva nu mă suporta nici pe jumătate atât de bine. Dar am înțeles dorința ta de a evada din colivia aurită.

– Mă bucur că ai vizitat-o pentru că nu ne-am fi cunoscut, dacă te-ai fi comportat ca o domnișoară cumsecade și plicticoasă. Ochii lui Gabriel deveniră gânditori. Rory, te-ai gândit să profiți de marea sală de bal din

casă? Ce-ai zice de un bal mascat de sfârşit de sezon ca să-i adunăm pe prietenii noştri înainte de a pleca la ţară pentru sărbătorile de Crăciun? Tu şi cu mătuşa ta aţi putea dansa împreună înainte de căderea măştilor de la miezul nopţii.

- Ce idee minunată! exclamă Diana. Dar mă uimeşte că sugerezi aşa ceva. Atâţia bărbaţi urăsc să se costumeze pentru balurile mascate.

Gabriel chicoti.

- Mă gândeam să vin ca un căpitan de corabie. Asta ar fi uşor.

- Tu ar trebui să fii cel puţin un spărgător de blocadă, dragul meu! spuse Rory.

- Când am fost spărgător de blocadă, mă îmbrăcam la fel ca atunci când eram un căpitan legitim de corabie, sublinie el, scuzându-se.

- O să ne gândim noi la ceva, spuse Rory. Poate că un tricorn şi un petic pe ochi ca de pirat? Îmi place să mă îmbrac în haine indiene şi să dansez cu mătuşa mea. O să fie un mod de a te introduce din nou în societate, Diana.

Diana se gândi la bărbatul pe care nu voia să-l întâlnească, dar el prefera să stea la ţară, aşa că era puţin probabil ca drumurile lor să se întâlnească prea curând. Totuşi...

- Aş prefera să mă strecor înapoi în linişte, aşa încât nimeni să nu observe, spuse Diana. Avantajul de a purta văluri.

O felină cu picioare lungi intră pe furiş pe uşa lăsată deschisă de Gabriel. Diana clipi.

- E Spook, motanul corabiei despre care ai scris? Ai dreptate; e destul de ciudat proporţionat. Rânji. Cred că e o pisică norvegiană de gheaţă.

Fu rândul lui Rory să clipească.

- Ce rasă?

– O pisică norvegiană de gheață. Picioarele acelea lungi, culoarea pală vikingă de alb și cenușiu șters, ochii albaștri crucișii. Clar, e din rasa scandinavă.

Gabriel râse.

– Bănuiesc că ai inventat asta pe loc, dar îmi place. E o încadrare mult mai impresionantă decât să fie o corcitură de pe chei.

– Originea ei nu contează, spuse Rory aplecându-se și salutându-l pe motan. Acesta se apropie și își oferi capul pentru scărpinat. Originile lui sunt misterioase și e foarte timid, dar și foarte dulce. O pisică superioară.

Gabriel spuse:

– Indiferent dacă e pisică de chei sau norvegiană de gheață, a fost cel mai bun vânător de șobolani pe care l-am avut vreodată pe corabie. Puse un pateu mic pe o farfurie de ceai și o așeză pe podea. Spook renunță la scărpinatul pe cap în favoarea mâncării. Viața lui e mai ușoară aici, dar are grijă ca bucătăria noastră să fie lipsită de rozătoare.

Panda apăru de după canapea și se opri cu privirea fixată asupra celeilalte feline.

– Motanul tău? remarcă Gabriel. E un tip foarte robust. Solid, nu așa de sprinten ca Spook.

Cu urechile date pe spate, Panda înaintă cu picioare țepene, cu privirea îndreptată asupra presupusei pisici de gheață, ce începu să se arate agitată. Cei trei oameni își ținură respirația, sperând să nu aibă loc vreo explozie blănoasă.

Panda ajunse la rivalul său și urmă o lungă și încordată pauză, înainte să-și atingă blând nasul de cel al celuilalt motan. Spook se relaxă și începu să-i lingă urechile lui Panda. Urmă un oftat general de ușurare.

– A mers bine, observă Diana. Dacă s-ar fi urât, ar fi trebuit să mă mut la hotel.

– Din fericire, nu este necesar. Rory fărâmiță restul de pateuri cu brânză în două farfurii, apoi le puse

la distanță una de alta. Amândoi motanii începură să mănânce liniștiți.

Diana spera că era de bun augur pentru întoarcerea ei acasă.

capitolul 3

Anthony Raines tocmai își lua de pe masa aflată lângă perete ouă și șuncă pentru micul dejun, când sora lui, Athena, zise:

- Familia Vance dă un bal la care ar trebui să te duci. O să primești o carte de vizită.

- O să fie ultima mare petrecere a micului sezon, adăugă cealaltă soră a lui, Julia. Chiar ar trebui să-ți faci apariția, să arăți lumii că mai trăiești.

- Nu! Se îndreptă de spate în toată impresionanta sa înălțime și spuse sobru: Nu vreau s-o aud pe nici una din voi folosind cuvântul „ar trebui" în fața mea! Sunt al cincilea duce de Castleton și capul familiei și n-o să-mi dea mie ordine două femei rebele!

Surorile lui îi zâmbiră, total neintimidate.

- Dar ești cel mai tânăr, sublinie micuța și bruneta lui soră, Julia, cu o inocență înșelătoare. Pentru că am lipsit atâta vreme, am adunat mulți ani de „ar trebui" pe care să-i spun.

Athena râni.

- Având în vedere că eu sunt nelegitimă și nu te-am cunoscut decât atunci când eram femeie în toată firea, am dificultăți în a te vedea drept cap al familiei. De fapt, după ce eu și Will ne-am căsătorit, am căzut de acord ca gospodăria noastră să nu aibă un cap de familie, ci doar doi parteneri egali.

Anthony zâmbi cu tristețe, așezându-se la masă cu farfuria de mâncare și acceptă o ceașcă de ceai fierbinte de la Julia. Deși cei trei aveau trăsături asemănătoare și păr negru cu o nuanță de castaniu, nu se cunoscuseră bine, de aceea el sugerase să ia micul dejun împreună de două ori pe lună, când se găseau cu toții în oraș. Ținea foarte mult la amândoi cumnații lui, dar aceste întâlniri erau

doar pentru cei trei copii ai celui ce fusese îngrozitorul şi cel de-al patrulea duce de Castleton. Nu durase mult până când legătura de sânge să ducă la o relaţie relaxată şi plină de tachinări.

Dar încântătoarele surori mai mari ale lui Anthony aveau o tendinţă regretabilă de a-i spune ce să facă.

– Am ajuns într-un impas. Tu n-o să devii supusă şi ascultătoare la solicitarea mea şi nici eu, ceea ce înseamnă că nu mă voi duce la încă un bal plictisitor.

Amândouă femeile râseră, şi Athena spuse:

– Se pare că supunerea nu face parte din sângele familiei Raines.

– Adevărat, dar tu chiar ar trebui să ieşi mai mult, Anthony, spuse Julia ceva mai serioasă. Te transformi într-un pustnic.

– Iar voi două s-ar părea că vă transformaţi în peţitoare ce vor ca eu să-mi găsesc o soţie ca să asigur succesiunea şi toate prostiile alea, spuse el sec.

– Nu mă interesează dacă vei produce un moştenitor al nobilului titlu Castleton, spuse Julia. Dar căsătoria cu persoana potrivită e un lucru foarte bun şi se pare că-ţi plac foarte mult cei doi copii ai mei. N-ai cum să întâlneşti persoana potrivită dacă eviţi toate evenimentele sociale.

Văzând legătura dintre cele două surori ale lui şi perechile lor, înţelese dorinţa lor de a-l vedea însurat, dar situaţiile lor erau foarte diferite.

– Nici una din voi n-a avut un sezon în Londra. Aţi fost amândouă foarte norocoase să cunoaşteţi perechea potrivită departe de toată această aiureală, în împrejurări ce v-au permis să vă descoperiţi unul pe altul într-un fel foarte pragmatic.

– Nu sunt sigură că aşa aş descrie felul în care Will mi-a făcut curte, spuse Athena amuzată. Dar am ajuns să ne cunoaştem reciproc repede şi bine. Explică-mi tu cum e un sezon londonez.

El se strâmbă.

– Să fii un duce burlac e ca şi cum ai fi o vulpe înconjurată de o haită de ogari băloşi ce vor să te sfâşie în bucăţi. Doar că în cazul meu e vorba de mame cu ochi sfredelitori ce-şi prezintă fiicele ca pe nişte mârţoage bune de călărit. Fecioare insipide încercând disperate să dovedească faptul că ele sunt perfect potrivite să devină ducesa mea. Chicotesc şi îşi flutură foarte mult genele. Cele îndrăzneţe mai apar la mine în pat la vreo petrecere dată la cineva acasă, aşa încât iau întotdeauna cu mine un valet drept martor când mă retrag într-o casă străină. Când sunt sigur că nu există femei ascunse, încui uşa înainte de a mă duce să mă culc.

– Serios? întrebă Julia cu o fascinaţie consternată.

– Serios, confirmă el. Cele mai îndrăzneţe sunt văduvele care încearcă să mă atragă într-un alcov întunecat ca să mă poată... Se opri să găsească nişte cuvinte care să nu fie prea indecente. Ca să mă poată pipăi. Ca şi cum aş găsi atrăgătoare mâna unei străine în pantalonii mei!

Amândouă surorile lui tresăriră.

– Credeam că doar femeile trebuie să îndure maltratarea din partea unor brute arogante, spuse Athena.

– De obicei, dar faptul că sunt duce mă face să fiu o ţintă în mişcare. Se încruntă. Societatea trebuie să se comporte mai civilizat, atât bărbaţii, cât şi femeile.

Julia spuse:

– Ca să fie şi mai rău, eşti şi chipeş, şi în general eşti destul de amabil. Nu-i de mirare că eşti hărţuit de femei lacome şi de mamele lor.

– Şi nu-i de mirare că ai amânat tema dragostei şi a căsătoriei. Athena îşi înclină capul curioasă. Te-ai îndrăgostit vreodată?

El ezită, nefiind sigur cât de mult să spună.

– Odată am avut o pasiune. Chiar am cerut-o de soţie, dar ea m-a refuzat, dovedind astfel că nu toate femeile sunt lacome.

– Poate că nu, dar cred că a fost o proastă, spuse Julia din loialitate.

El ridică din umeri, dorindu-şi să nu fi deschis discuţia.

– A spus că sunt prea tânăr şi avea dreptate. Ce păcat că de atunci nu mai întâlnise nici o altă femeie pe care s-o compare cu ea!

– Înţeleg că nu vrei să fii vânat, dar ăsta e un bun argument pentru a merge la balul lui Vance, spuse Athena serios. E un bal mascat, aşa că te poţi distra în siguranţă, pentru că nu vei fi recunoscut drept pradă. O să poţi pleca înainte de căderea măştilor, dar cine ştie? Poate că vei întâlni pe cineva a cărei companie să-ţi facă plăcere şi vă puteţi vedea faţă în faţă mai târziu.

– Îmi place să dansez, recunoscu Anthony. Şi viaţa fusese destul de plicticoasă în ultima vreme. Foarte bine, m-aţi convins. O să particip în deplină anonimitate.

– Ce costum o să porţi? întrebă Julia.

– O mască şi un domino vor fi de ajuns. Am câteva, undeva pe aici.

– Nu e de ajuns dacă cineva te hărţuieşte, aprecie Julia. Ce zici să te îmbraci ca un călugăr acoperit de metri de robă?

El chicoti.

– Nu mă cred arogant, dar mă îndoiesc că aş putea să mă port cu umilinţă într-un mod convingător.

– Şi cu sandale ar fi rece în anotimpul ăsta, spuse Julia. Ce-ai zice să te costumezi drept corsarul lui Byron[1]? Un „bărbat al singurătăţii şi al misterului". Extrem de palpitant!

– Haide, Julia! Nu-i nici un mister legat de mine; sunt mai degrabă un duce plicticos şi responsabil, protestă el. Nici nu sunt prea singur. Am prieteni şi, aş zice eu, prea multă muncă ce mă ţine ocupat.

– Aşa e, dar o să arăţi foarte bine şi periculos dacă te îmbraci tot în negru, spuse Athena cu o lucire în ochi. Cu o pelerină amplă şi o mască neagră, apoi o eşarfă

[1] *Corsarul* este o poveste în versuri scrisă de Lord Byron, extrem de populară şi influentă în acea perioadă. (n.tr.)

lungă în jurul capului. Asta ar trebui să te deghizeze foarte bine.

– Cu siguranţă, vei atrage femeile. Athena arătă gânditoare. Dacă cineva mă întreabă dacă ştiu identitatea misteriosului bărbat în negru, o să spun că eşti un fiu mai mic dezmoştenit, pe cale de a fi trimis la închisoarea datornicilor. Asta ar trebui să te protejeze.

– Ai putea adăuga o sabie cu teacă pentru a alunga fetele care te-ar putea agresa, sugeră Julia.

– Fără sabie, cu teacă sau fără, spuse el. Săbiile te împiedică la dans. Dar, în rest, costumul nu pare a fi prea inconfortabil. Foarte bine. Corsar o să fiu!

Când surorile lui aplaudară, el se ridică şi făcu o plecăciune teatrală. Găsirea Athenei şi a Juliei fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase de ani buni.

Părea scandalos să creadă că moartea tatălui său fusese cel mai bun lucru.

capitolul 4

Anthony scoase un uşor oftat de plăcere când se apropiară de sala de bal şi auzi muzica de dans ce îi învăluia pe oaspeţi. Era bucuros că Julia şi Athena îl convinseseră să vină. Abia aştepta să danseze, să mănânce şi să bea ceva bun şi binecuvânta anonimatul.

Decât să vină singur şi să bată la ochi, venise cu Athena şi cu soţul ei, Will. Erau îmbrăcaţi ca nişte luptători spanioli de gherilă. Will era extrem de relaxat, dar, văzându-l în costum de luptător muntean, Athena n-ar fi vrut să-l întâlnească pe o alee întunecată. Athena arăta grozav de periculos într-o versiune feminină a costumului cu fustă-pantalon şi, aşa cum Anthony aflase de la ea, îşi câştigase dreptul de a se îmbrăca astfel. Presupuse că pistoalele cu toc de la şold nu erau încărcate.

Gazda lor, căpitanul Vance, ura bun venit oaspeţilor la intrarea în sala de bal. Purta o redingotă de căpitan de corabie, cu fireturi aurii şi pantaloni albi şi, în afară de o mască îngustă, nu făcuse nici o încercare de a se deghiza.

Îi salută cu un zâmbet cald:

- Will, Athena, mă bucur că aţi venit!

- Şi uite-aşa s-a zis cu anonimatul balului mascat, spuse Will cu prefăcut regret.

- Tu şi Athena sunteţi amândoi prea uimitor de înalţi pentru a fi deghizaţi cu uşurinţă, sublinie Vance.

- Am rugat-o pe croitoreasă să-mi facă un costum ca să mă facă să arăt cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă, dar doar a ridicat din umeri disperată, spuse Athena cu tristeţe. E greu să ascunzi o prăjină.

- Dar una superbă, o asigură Will bătând-o pe mâna care îl ţinea de braţ. Lady Aurora se furişează pe aici, pe undeva?

– Chiar așa. Vrea să-i surprindă pe toți mai târziu. Vance se întoarse spre Anthony. Bine ai venit, om în negru! Sper să te distrezi în seara asta.

Probabil că Vance putea ghici identitatea lui Anthony de vreme ce venise împreună cu Athena și Will, dar Anthony făcu o plecăciune adâncă, fluturându-și pelerina în jurul său.

– Sunt un bărbat al singurătății și al misterului, intonă el pe o voce profundă cu accent. Deși sper s-o alin pe prima pentru câteva ore în seara asta.

Vance râse.

– Alin-o, domnule corsar. Deși misterul nu va rezista când vor cădea măștile.

Se întoarse spre ceilalți oaspeți ce întâmplător erau Julia și soțul ei, maiorul Alex Randall. Erau costumați în veșminte bogate din Italia medievală. Recunoscându-și frații, Julia explică:

– Romeo și Julieta.

Pentru că Anthony îl știa pe Randall ca fiind un veteran serios și rezervat, spuse:

– Ești o minunată și sfioasă Julietă, dar Romeo e o alegere surprinzător de romantică pentru un războinic călit în lupte.

Sub masca lui Randall apăru un zâmbet, luând-o de mijloc.

– Costumul se potrivește pentru că Romeo s-a îndrăgostit la prima vedere de Julieta, exact cum m-am îndrăgostit eu de Julia.

Julia își înclină capul cu un zâmbet sfios, pe când Anthony spuse:

– Mă bucur foarte mult că ai rescris piesa cu un sfârșit fericit!

Pe când cei cinci intrau în sala de bal, el își dădu seama că amândouă surorile lui se măritaseră cu soldați ce se dovediseră a fi niște soți admirabili. Poate că asta însemna că ar trebui să le asculte sfaturile matrimoniale, dar nu te puteai aștepta ca mezinii să fie ascultători.

Zâmbind în sinea lui, cercetă sala de bal ce era cam plină, dar încă mai era destul loc pentru dans. Era suficientă lumină de la candelabre pentru a admira costumele celorlalţi oaspeţi, dar nu prea multă pentru a strica starea de spirit romantică. Vastul spaţiu era decorat festiv cu metri întregi de ţesături fluturânde, bogat colorate şi buchete de crenguţe şi bobiţe şi, ca în orice sală de bal bună, existau câteva alcovuri unde perechile să se poată retrage pentru câteva clipe de intimitate.

Muzicanţii cântau de la galeria aflată deasupra unui colţ îndepărtat al sălii de bal. Interesant, perdelele erau drapate în capătul galeriei spre podea, poate ascunzând o surpriză pentru mai târziu.

Circulând în jurul sălii, îşi dădu seama că în aer plutea o interesantă mireasmă exotică. Tămâie? Dar nu una pe care s-o fi cunoscut. Merse pe urmele aromei şi descoperi un vas într-un colţ, vegheat de un servitor mascat ce puse câteva granule pe cărbuni, intensificând mirosul. O idee foarte isteaţă a familiei Vance.

Familiarizându-se cu ambianţa, Anthony se uită în jur căutând o parteneră, pe când muzicanţii atacau primele note ale unui dans popular în lungul sălii, numit Apley House. Ah, femeia aceea robustă, costumată în regina Elizabeth bătea din picior în ritmul muzicii, atitudinea ei arătând că doreşte să danseze.

Se apropie de ea şi, făcând o plecăciune, îşi flutură pelerina în faţa ei.

- Din păcate, nu sunt Sir Walter Raleigh, dar Alteţa Voastră ar binevoi să danseze cu un umil corsar ca mine?

Zâmbind poznaş, îi întinse mâna.

- Ar fi o imensă şi păcătoasă plăcere, domnule corsar!

După voce, ghici că era o femeie de vârstă mijlocie, dar dansa bine, şi amândurora le făcu plăcere.

Pentru următorul dans, găsi o femeie sfioasă, costumată în păstoriță, furișată într-un colț, exact imaginea unei fete nedansate chiar și costumată. O convinse să danseze. Nu era o parteneră așa de talentată precum fusese buna regină Bess, dar îi câștigă încrederea și la sfârșit râdeau împreună.

Înalta societate avea nevoie de mai multe momente ca acestea, unde oamenii să se bucure pur și simplu unul de altul fără a ține cont de rang. Ce bine era să nu fie duce!

Diana își aduse paharul de șampanie sus și îl goli când ea și Rory intrară în dormitorul Dianei.

– Având în vedere cantitatea de șampanie consumată de oaspeții tăi, dansul nostru trebuie să fie bine primit!

– La așa o mare distanță de India, nimeni n-o să știe dacă suntem bune sau nu, spuse Rory veselă, dându-și jos voluminosul domino verde, apoi masca. Dedesubt avea costumul de dans. Pantalonii numiți *salwar* aveau un imprimeu auriu și roșu și erau asemănători unor pantaloni largi, dar strânși pe glezne. Tunica *kameez* era roșie cu inserții aurii brodate și mâneci ce se terminau între umăr și cot.

Costumul Dianei era la fel, și amândouă aveau conduri aurii. Cu masca dată jos, Diana își înfășură un lung șal cu imprimeu auriu numit *dopatta* în jurul capului, feței și umerilor, așa încât doar ochii i se mai vedeau. Apoi își puse din nou dominoul albastru-închis, acoperind costumul.

– Ești gata să încânți sau cel puțin să uimești pe acei membri ai înaltei societăți care mai sunt încă în Londra?

– Chiar sunt, deși aș vrea tare mult să fie și Constance aici! Mișcările de început sunt cel mai bine executate cu trei dansatoare.

– Tot o să-i încântam, promise Diana. Ăsta nu-i dans popular englezesc!

- Şi dacă dăm greş, dispărem sus şi ne schimbăm de costume, aşa încât nimeni să nu ştie cine erau dansatoarele acelea nepricepute, spuse Rory poznaş.

Diana râse.

- E întotdeauna bine să ai o cale de retragere!

Cu dominourile umflându-se în jurul lor, coborâră scările din spate înspre sala de bal, îşi ocupară locurile şi aşteptară să înceapă muzica.

Se apropia miezul nopţii când căpitanul Vance făcu semn muzicanţilor să se oprească din cântat, apoi înaintă în faţa zonei ascunse privirilor sub mica galerie. Pe o voce ce putea fi auzită pe o punte în mijlocul unui uragan din Atlantic, anunţă:

- În seara asta, avem ceva special pentru dumneavoastră. Două dansatoare aşa cum nu aţi mai văzut vreodată. Adunaţi-vă aici şi pregătiţi-vă să fiţi fascinaţi!

Curioşi, oaspeţii se adunară într-un semicerc în jurul zonei ascunse, cei mai scunzi în faţă, cei mai înalţi în spate. Anthony stătea în spate în faţa mijlocului scenei improvizate. O muzică delicată de flaut ce suna ciudat pentru o ureche englezească venea dinspre galerie, încetă la început, dar apoi auzindu-se din ce în ce mai tare. O mică tobă începu să bată alăturându-se curând una mai mare cu o tonalitate mai gravă.

Cortina se dădu deoparte expunând o scenă joasă cu o siluetă nemişcată stând în mijloc. Dumnezeule, era o femeie cu veşminte pline de culori, ce avea patru braţe! Două mâini erau una lângă cealaltă în dreptul inimii femeii şi cealaltă pereche de braţe era ridicată, vârfurile degetelor atingându-se deasupra capului.

Asta era imaginea unei zeiţe indiene, îşi dădu seama Anthony. Văzuse statuete de genul ăsta, de obicei cu şase braţe, dacă îşi aducea bine aminte.

Pentru mult timp, în vreme ce muzica se intensifica, silueta rămase nemişcată. Apoi spectatorii icniră când perechile de braţe începură să se mişte cu o precizie

studiată. Ritmul muzicii se acceleră, şi silueta se despărţi în două femei identice. Fuseseră aşa de bine aliniate, încât doar când se despărţiseră devenise clar că imaginea zeiţei fusese formată din două femei.

Dansatoarele purtau numeroase brăţări de aur şi argint pe încheieturile mâinilor, şi clinchetul lor se alătură flautului şi tobei pentru a invoca ideea unor ţări îndepărtate şi fascinante. Dansul care urmă fu încântător când dansatoarele acoperite de văluri se învârteau şi se lăsau în jos şi făceau încet mişcări erotice din şolduri, rar văzute prin aceste părţi ale lumii.

Câteodată, dansatoarele făceau paşi identici, alteori mişcările lor se reflectau într-o perfectă armonie, pe când ţesătura uşoară a pantalonilor sublinia fiecare mişcare. Erau mlădioase, fascinante şi profund senzuale.

Lui Anthony îi plăcea să danseze şi simţea că era singurul motiv pentru care merita să ia parte la baluri şi sindrofii. Îi mai plăcea şi să privească dansatori talentaţi, iar aceste două femei creau magie.

După câteva minute fermecătoare, muzica încetini şi dansatoarele se înapoiară la poziţia lor de început, femeia din faţă lăsându-şi ochii în jos şi apăsându-şi palmele una de alta în dreptul sânilor, cea din spate fiind vizibilă doar ca două braţe ridicate spre cer cu palmele apăsate una de alta deasupra capului.

Muzica încetă treptat şi dansul se termină.

Se lăsă o lungă tăcere înainte ca spectatorii să izbucnească în ropote de aplauze entuziaste. Râzând, dansatoarele se despărţiră şi făcură o plecăciune împreună, cu mâinile împreunate. Anthony se întrebă unde le găsise diavolul ăla de Vance pe aceste minunate fiinţe când muzicanţii din galerie atacară un vals, ultima modă în materie de dansuri păcătoase.

Rânjind, Vance înaintă şi îşi întinse mâna spre dansatoarea din stânga, ajutând-o să coboare de pe scena joasă. Când ajunse pe podea, îi ridică voalul, dezvăluind faţa lui Lady Aurora Vance.

– Minunat, doamna mea sclipitoare!

Depuse un sărut uşor pe părul soţiei lui înainte de a aluneca în vals cu mâinile împreunate, uitându-se unul în ochii celuilalt.

Dar mai era încă o femeie neinvitată. Anthony străbătu mulţimea spre scena joasă, sperând ca dansatoarea să fie la fel de fermecătoare ca şi dansul ei.

capitolul 5

Râzând şi încălzită de dans, Diana zâmbi pe sub văl când Gabriel o luă pe Rory pe sus. Acum era momentul să se retragă şi să dispară înainte de miezul nopţii.

Atunci, un bărbat înalt, îmbrăcat tot în negru ca un corsar se apropie de scenă şi ridică o mână cu pelerina fluturând în jurul lui ca şi cum ar fi fost însuşi diavolul ce venea să tenteze o fecioară la o dulce depravare. Ochii încadraţi de masca neagră erau de un albastru pătrunzător.

Pe o voce gravă, cu un uşor accent, el întrebă:

- Dansezi cu mine, misterioasă şi exotică doamnă?

Ea îl observase mai devreme, pentru că avea o ţinută foarte frumoasă pentru un bărbat şi dansa foarte bine. Mai observase că îşi alesese o varietate de partenere, câteva din ele, bănuia ea, fiind tinere fete sfioase ce înfloriseră de la atenţia acordată de el. Poate că era un bărbat cumsecade pe sub ameninţătorul costum de bal mascat, dar nu avea importanţă. Ce o interesa era că ştia să danseze.

- Cu plăcere, domnule corsar, şopti ea luându-i mâna şi alunecând uşor spre suprafaţa de dans, brăţările scoţând clinchete pe încheieturi. Pentru că intenţiona să rămână anonimă, nu-şi coborî vălul înfăşurat pe frunte şi partea de jos a feţei.

Acum că se afla în zona de dans, îşi dădu seama că el era mai înalt şi mai lat în spate decât crezuse, ceea ce avu fericitul efect de a o face să-şi simtă delicateţea feminină. Îi plăcea să se simtă aşa după atât de mulţi ani de când îşi purta singură de grijă în împrejurări câteodată dificile.

El o luă de mâini şi o trase în poziţia de vals. Apoi începură să se rotească prin sala de bal. Diana îşi simţise

întotdeauna senzualitatea ori de câte ori dansa cu un bărbat, dar niciodată mai mult ca în seara asta. Bănuia că asta se datora faptului că dansul cu Rory îi înfierbântase deja sângele şi o făcuse să se simtă puţin nesăbuită. Şampania de mai devreme contribuise şi ea.

– Ţi-a plăcut micul nostru spectacol? întrebă Diana.

– Tu şi partenera ta aţi fost superbe, spuse el serios. Mă bucur că aţi ales să ne onoraţi cu măiestria voastră. A fost ca şi cum am fi călătorit în altă ţară.

Ea zâmbi bucuroasă că născuseră astfel de sentimente.

– Dansul a fost plăcerea noastră, deşi nu ceva din care să ne facem un obicei. Lady Aurora s-a gândit că va face balul ei unul memorabil.

– E o noapte de care îmi voi aduce aminte mereu, spuse el încet.

Ea îşi dădu seama că sensibilitatea sexuală se transforma într-o intensă atracţie, şi sentimentul era reciproc. Şi oare nu era ăsta un gând scandalos? El era un străin, siguranţa lui relaxată sugera că era însurat. Chiar dacă nu era, nu avea de gând să renunţe la viaţa ei independentă şi nu era o femeie care să-şi ia iubiţi ocazionali.

Deşi nu era nimic ocazional în ceea ce simţea în seara asta. Pe când valsau, trupurile lor se apropiară mai mult decât era decent. El era numai ardoare virilă şi putere, o invitaţie fără cuvinte la păcat.

Se simţea nesăbuită şi puţin rebelă şi nu protestă când el o duse într-unul din alcovurile întunecate ale sălii de bal.

– Eşti încântătoare, exotica mea doamnă, şopti el. Mă însoţeşti la cină?

El voia mai mult de atât şi la fel şi ea.

– Poate că da. Dar mai întâi...

Îşi trase jos vălul de pe faţă într-o invitaţie nu tocmai subtilă pentru un sărut. O invitaţie pe care el o acceptă. Buzele lor se întâlniră într-un cald şi dulce sărut

de mulţumire pentru plăcerea dansului. Apoi o luă în braţe şi frivolitatea dispăru într-o dorinţă ce o pârjoli până în măduva oaselor. Se lăsă pe el, trupurile lor se uniră când sărutul se adânci. El săruta ca un zeu, se gândi ea ameţită. Nu mai simţise niciodată un astfel de răspuns aprins...

Nu, mai simţise această senzualitate arzătoare înainte! Se dădu înapoi până când spatele i se lipi de perete.

– Anthony? gâfâi ea întinzându-se să-i dea jos masca, dezvăluind faţa cu adâncii ochi albaştri ce îi arseseră inima cu flăcările primei iubiri.

Anthony Raines era poate mai înalt şi cu siguranţă mai lat în umeri decât atunci când se cunoscuseră. Pe atunci, el abia dacă avea nouăsprezece ani, un băiat arătos, fermecător şi singuratic. Acum era un bărbat arătos, în floarea vârstei, fermecător, sigur pe el şi profund masculin.

Cu expresia uluită, îi dădu jos şalul de pe cap, expunându-i faţa şi părul.

– Doamne, Dumnezeule! spuse el pe o voce înăbuşită. Diana!

Ea nu fu în stare să scoată o vorbă pe când stăteau uitându-se unul la altul. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Acum că se întorsese în Londra, era doar o chestiune de timp până când drumurile li s-ar fi întâlnit, dar nu era *pregătită!* Cu siguranţă că nu se aşteptase la valul ăsta de dorinţă insaţiabilă ce aproape că-i distrusese înainte.

El îşi reveni primul, dându-se înapoi de lângă ea, afişând pe faţa chipeşă o expresie de curtoazie rece, deşi ea avusese impresia că controlul lui ascundea emoţii intense şi posibil periculoase.

– N-am auzit că te-ai întors în Londra, Lady Diana! Eşti una din surorile lui Lady Aurora? Trebuie să recunosc că nu le cunosc pe toate Fermecătoarele Lawrence.

Înalta societate conferise această poreclă femeilor blonde și frumoase din familia ei, dar în seara asta nu reuși s-o amuze.

– M-am întors de doar o săptămână sau poate două, spuse ea bucuroasă că avea o voce sigură. Stau aici cu Rory și Gabriel. Sunt doar cu cinci ani mai mare decât ea, dar sunt mătușa ei, unul din acei copii făcuți accidental, la bătrânețe.

– Un accident foarte norocos. Îi oferi brațul. Luându-mă după tot zgomotul din spatele meu, are loc căderea măștilor și oaspeții se duc în sufragerie. Vrei să vii cu mine? Mi-ar plăcea să aflu despre călătoriile tale.

În invitația lui politicoasă se simțea o notă tăioasă.

Prudentă, îl luă de braț, pentru că să fugă ar fi fost nedemn și cu siguranță că el n-ar fi creat o scenă dezagreabilă într-un loc public ca acesta. Poate că o discuție banală despre anii ce s-au scurs ar fi împrăștiat energiile intense ce se acumulaseră între ei. Relația lor din trecut era exact asta: *trecutul.*

– Mi-ar plăcea, lord Stoneleigh. Dansul îmi face întotdeauna poftă de mâncare.

Brațul lui se încordă sub al ei pe când mergeau prin sala de bal și traversau spre sufrageria ce se umplea cu repeziciune de lume discutând.

– Nu Stoneleigh. Acum sunt ducele de Castleton.

Ea ezită, amintindu-și cât de insuportabil fusese tatăl lui.

– Nu sunt sigură ce să spun. Poate că nu e potrivită transmiterea de condoleanțe.

El își strâmbă gura.

– Foarte adevărat, deși mare parte din lume n-a avut sinceritatea să spună asta. Trecuseră trei ani de când murise de apoplexie într-o criză de furie. Urlase la Anthony când se întâmplase, un fapt la care prefera să nu se gândească.

– Cum îți place să fii duce?

El se încruntă.

– Nimeni nu m-a întrebat. Se presupune că să devii duce e întotdeauna bine-venit. Eu spun că e mai bine decât să fiu moştenitorul bătrânului duce.

– Nu te bucuri de titlu?

– A sporit de două sau de trei ori numărul ambiţioaselor aspirante la titlul de ducesă, spuse el sec.

Ea tresări. Anthony, cel pe care îl ştia ea, era un tânăr extrem de retras, şi nu credea că se schimbase.

– Să fii urmărit de scorpii ambiţioase trebuie să fie foarte neplăcut.

– Habar n-ai.

Intrară în sufragerie şi văzură că cele mai multe din mesele mici erau ocupate, dar o mână le făcea semn din stânga. Diana spuse:

– Cred că fratele meu mai mare şi soţia lui ne fac semne. Să mergem la ei?

El încuviinţă dând din cap şi îşi făcură loc prin labirintul de mese spre cei doi care erau îmbrăcaţi în splendide veşminte de secol optsprezece ce se părea că fuseseră scoase din podul casei Lawrence.

Geoffrey, conte Lawrence şi capul familiei, era destul de în vârstă să-i fie tată Dianei, cu păr blond cu şuviţe argintii, dar ţinea mult la sora lui mai mică şi invers. Se ridică şi o îmbrăţişă.

– Nu te-am văzut de când te-ai întors, Diana!

Dându-i drumul, se întoarse şi îi întinse mâna lui Anthony.

– Mă bucur să te văd, Castleton. Ştiai că în unele cercuri eşti cunoscut drept Ducele Dispărut din cauza reticenţei tale de a lua parte la evenimente sociale?

Anthony râse, fără vreun semn al încordării de mai înainte. Asta ar fi putut fi doar o seară obişnuită, numai că nu era.

– Am fost ispitit de anonimitatea unui bal mascat, apoi vrăjit de dansul celor două fermecătoare Lawrence. Să căutăm mâncare pentru Lady Lawrence şi Lady Diana?

– Nu-i aşa că fetele au făcut o treabă splendidă cu dansul? Rory a mea ştie cum să organizeze un bal memorabil! spuse Geoffrey mândru.

Pe când bărbaţii se îndreptau spre mesele cu mâncare, cumnata Dianei, Sylvia, se ridică s-o îmbrăţişeze din nou, cumva împiedicată de rochia cu crinolină.

– Tu şi cu Rory aţi fost splendide. Încep să văd importanţa călătoriei în locuri îndepărtate. Diana râse aşezându-se lângă Sylvia.

– Avantaje şi dezavantaje deopotrivă. Dansul ar fi fost chiar şi mai bun dacă nepoata noastră, Constance, ar fi fost aici. Atunci am fi avut toate cele şase braţe pentru zeiţa noastră.

– Mi-ar plăcea să văd asta într-o zi.

Sylvia făcu semn unui lacheu ce trecea cu o tavă cu cupe de şampanie şi luă patru pentru masa lor.

Când amândouă ridicară cupele de şampanie, Sylvia îşi ciocni paharul de cel al Dianei.

– Pentru întâlniri fericite!

Diana ciocni şi ea, întrebându-se dacă toastul va aduce alte întâlniri cu Anthony. Puţin probabil.

– A fost minunat să-mi văd familia şi vechii prieteni. Poate că ar fi trebuit să mă întorc mai repede!

Sylvia vorbi pe o voce scăzută, poznaşă.

– Acţionezi rapid! Felicitări că ţi-ai asigurat atenţia lui Castleton, cel mai căutat şi mai greu de prins burlac din Imperiul Britanic.

Diana simţi că se sufocă. După ce înghiţi o gură de şampanie, fu în stare să spună degajat:

– Era doar intrigat de dansul nostru. După căderea măştilor, ne-am dat seama că ne mai întâlniserăm în trecere înainte de a pleca în călătoriile mele, când el era marchiz de Stoneleigh. Este un tânăr foarte plăcut, nu-i aşa?

– Da, e mai relaxat de când a murit tatăl lui. Sylvia îşi coborî glasul. Despre morţi, numai de bine, dar bătrânul duce a fost unul dintre cei mai infami bărbaţi din

Anglia. Îl ura pe Geoffrey dintr-un oarecare motiv, poate pentru că Geoffrey e simpatizat, în vreme ce răposatul Castleton era în general disprețuit. Și niciodată n-au căzut de acord pe teme politice.

Diana se strâmbă.

– L-am întâlnit odată pe bătrânul duce. Radia răutate. Abia am putut suporta să fiu în aceeași cameră cu el. Stoneleigh pare foarte diferit.

– Din fericire, seamănă cu mama lui. Răposata ducesă era o femeie încântătoare ce a murit prea de tânără. Am ieșit în societate amândouă în același timp, spuse Sylvia nostalgică. Nu-l cunosc bine pe tânărul Castleton, pentru că vine rar la evenimente sociale. Se spune că nutrește o aversiune față de vânătoarele de avere, și cine-l poate condamna pentru asta? Sylvia îi aruncă o privire curioasă cumnatei ei. Părea a fi interesat de tine.

– Să nu faci pe pețitoarea! porunci Diana. Dacă e interesat de mine, asta se datorează dansului meu indian și poate faptului că sunt o femeie mai în vârstă și e în siguranță față de vicleșugurile mele. Dacă e interesat să-și găsească o soție, ar putea face curte discret unei fete potrivite, departe de ochii înaltei societăți.

– Da, asta pare că ar trebui să facă, recunoscu Sylvia. Dar dacă e așa, n-am auzit nici un zvon.

– Încă e tânăr. Bănuiesc că încă nu e pregătit să-și găsească soție și se mulțumește cu amante superbe.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar pare a fi așa o pierdere. Privirea Sylviei se îndreptă spre bărbații care se întorceau cu farfuriile încărcate cu delicatese. Nu m-ar fi deranjat să-l am pentru una din fetele mele, dar Rory era singura de o vârstă potrivită și nu erau interesați unul de altul. Fără îndoială că a fost cel mai bine. Gabriel a liniștit-o de minune.

– Asta pentru că el și Rory sunt perfecți unul pentru celălalt, spuse Diana. Și ăsta e și motivul pentru care ocupația de pețitoare e așa de frustrantă. O mamă preocupată să-și aranjeze bine fata ar spune: „Lasă-mă să-ți fac

cunoştinţă cu ducele acela care e un gentleman perfect şi cunoscut pentru caracterul său demn de admiraţie". Între timp, fata s-ar uita pe fereastră şi ar spune: „Mamă, ia uite, afară e cel mai delicios spărgător de blocadă. Trebuie să-l am!"

Sylvia râse, pe când cei doi bărbaţi puseră pe masă farfuriile pline ochi cu mâncare delicioasă. Pateuri de homar, prăjituri delicate cu umplutură dulce sau sărată, chifteluţe făcute din carne de miel şi o mulţime de alte delicatese.

– Este o glumă ce merită să ne-o spui şi nouă, draga mea? întrebă Geoffrey.

– Tocmai vorbeam despre frustrările ocupaţiei de peţitoare, îi explică soţia lui. Motiv pentru care am renunţat.

– Ai renunţat la un peţit serios pentru că toţi copiii noştri sunt căsătoriţi, spuse soţul ei gustând o chifteluţă. Dar încă ai o lucire în ochi atunci când vezi pe cineva necăsătorit şi care necesită o pereche.

Anthony spuse aspru:

– Putem să schimbăm subiectul? Mă simt ca o gâscă în bucătărie trebuind să ascult diferite reţete pentru pregătit gâşte.

Ceilalţi râseră, şi conversaţia se mută spre teme mai puţin personale. Se mâncă, se bău vin, se exprimară păreri, se schimbară bârfe şi, una peste alta, fu o masă plăcută. Greu de crezut ce emoţii puternice răbufniseră prima dată când Diana şi Anthony îşi dăduseră reciproc măştile jos.

Diana fu uşurată când Anthony se ridică şi se scuză prea devreme, spunând că trebuie să plece. Dărui acelaşi zâmbet plăcut tuturor de la masă fără vreo atenţie specială faţă de ea. Evident că-şi revenise din şocul de a o fi văzut pe neaşteptate şi n-avea nici un interes să reînnoiască cunoştinţa lor. Ce uşurare! Serios că era.

Cu toate astea, privirea ei îl urmări până la uşa sufrageriei, unde se întâlni cu o femeie înaltă şi remarcabilă,

îmbrăcată ca regina bandiților spanioli. Îl luă de braț cu un gest intim. El îi zâmbi cu căldură pe când ieșeau din încăpere. Poate că într-adevăr făcea cuiva curte discret. Femeia înaltă arăta exact ca o femeie potrivită pentru el.

Nu că ar fi fost treaba Dianei...

capitolul 6

Anthony ştiuse că aveau să plece devreme pentru că Athena era însărcinată. Era abia la început şi încă nu se vedea, dar obosea mai repede decât de obicei. Will avea tendinţa s-o bată la cap, şi nici Anthony nu era departe de asta. Athena, Regina Războinică din San Gabriel, râdea de atenţia lor, deşi îi cam plăcea răsfăţul.

Fusese o uşurare când făcuse semn din partea opusă a sufrageriei că era gata de plecare. Anthony se scuză în faţa comesenilor săi, silindu-se să nu se uite spre Diana. După ce mulţumi gazdei, plecă sperând că nu arăta de parcă fugea de la locul unei crime.

Când urcă în trăsura Masterson, se aşeză cu spatele la direcţia de mers, în faţa Athenei şi a lui Will. Era o uşurare să se afunde în întuneric şi să se relaxeze înainte de a răbufni.

După ce se aranjară, şi trăsura o porni spre casă, sora lui spuse veselă:

- A fost foarte plăcut. Am hotărât că îmi plac balurile mascate şi să mă costumez ca altcineva.

Soţul ei spuse amuzat:

- Dar porţi acelaşi costum spaniol pe care l-ai purtat când am luptat cu francezii. Astă seară ai fost tu însăţi şi nu o altă persoană.

- Dar pistolul meu nu era încărcat, explică ea. Aşa că era un costum şi nu realitatea.

Râzând, Will o luă de după umeri.

- Un bal mascat pe an e rezonabil. Dacă ar fi să fie mai multe, mi se termină repede ideile pentru costume şi nu mi-ar plăcea să mă văd într-o togă.

- Cred că ai fi foarte atractiv! spuse Athena provocator.

- Mi-ar fi frig în togă în perioada asta, murmură Anthony.

– Foarte adevărat, spuse Athena. Te rog, scuză prostiile noastre, Anthony. Având în vedere că eu şi Julia aproape că te-am forţat să vii la bal, sper că te-ai distrat. Nu ştiam că eşti un dansator atât de bun. Cred că ai dansat fiecare dans, şi pelerina ta de corsar a fluturat superb.

– Îmi place să dansez prea mult pentru un duce. Dacă n-aş fi fost moştenitorul Castleton, cred că aş fi fost un maestru de dans destul de bun.

Athena chicoti.

– Un alt rol în care ar fi trebuit să suporţi femeile ce s-ar năpusti asupra ta.

– Poate, dar cel puţin n-ar fi vrut să se mărite, spuse el sec.

Will şi Athena râseră. Sperând că nu mai trebuia să vorbească, Anthony îşi frecă tâmpla, încercând să prevină o durere de cap. Le avusese regulat până când murise tatăl lui şi aproape niciodată după aceea.

Will spuse:

– Am văzut că ai mers la cină cu Lady Diana Lawrence, a doua dansatoare indiană. E la fel de fermecătoare pe cât e de talentată?

Anthony încercă un răspuns relaxat, dar nu reuşi. Nici măcar nu putea vorbi. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să tremure.

Athena se aplecă spre el şi întrebă îngrijorată:

– Anthony, eşti bolnav?

El spuse gâtuit:

– Nimic fizic.

Sora lui îi puse o mână pe genunchi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

Ar fi reuşit să-şi recapete controlul, dacă trăsura n-ar fi fost întunecată. Dacă n-ar fi băut atâta şampanie. Dacă cea care întrebase n-ar fi fost sora lui. Dar trebuia să vorbească cu cineva, şi cine era mai potrivit decât sora lui şi soţul ei?

– Îți amintești că v-am spus ție și Juliei că odinioară m-am îndrăgostit nebunește, am cerut-o în căsătorie, iar doamna m-a refuzat?

– Da, spuse ea încurajându-l blând.

– În seara asta am văzut-o pentru prima dată după ani întregi.

– Lady Diana Lawrence? întrebă încet Will.

Lui Will îi mergea mintea mai repede decât ai crede luându-te după înfățișarea lui. Anthony își lăsă mâinile în jos.

– Da. Dacă balul n-ar fi fost unul mascat, aș fi recunoscut-o mai repede și aș fi putut fugi. Dar așa, am dansat cu ea, neștiind cine era. Când ne-am dat măștile jos, a fost... un șoc considerabil. Mai degrabă ca și cum aș fi fost lovit în pântec de un cal furios. Cred că e valabil pentru amândoi.

– Și ea a fost la fel de șocată? întrebă Athena.

– Cred că da. De-abia s-a întors în Anglia. Era firesc să dăm unul peste celălalt la un moment dat, dar probabil ea nu se aștepta să fie așa de curând sau în astfel de împrejurări.

– Cred că surprizele sunt în mare măsură supraestimate, spuse Will. În urmă cu toți anii ăștia, v-ați despărțit supărați?

– Mai mult întristați decât supărați, spuse Anthony încet. Ne-am îndrăgostit așa de repede și s-a sfârșit așa de repede când am cerut-o de soție. A fost îngrozită și a fugit, părăsind Anglia aproape imediat. Am auzit că a devenit o călătoare neînfricată și a ajuns până la urmă în India. Am crezut că nu se va mai întoarce niciodată. Ceea ce a făcut ca întâlnirea cu ea din seara asta să fie și mai șocantă.

– Ți-a explicat de ce te-a refuzat? Credea că e doar un simplu flirt și a fost șocată când ai cerut-o de soție?

– Cred că avea cam aceleași sentimente ca mine. Nu e genul care să-și bată joc de cineva. Dar nu cred

că se aştepta la o cerere în căsătorie. A explicat de ce o căsătorie era imposibilă şi apoi a plecat.

– Cel puţin ai avut în viaţa ta o femeie care nu a încercat să atragă în cursă un viitor duce pentru a se căsători, spuse gânditor Will. De ce credea ea că o căsătorie era imposibilă?

– În primul rând, eu nu eram major. În al doilea rând, ea e cu cinci ani mai mare decât mine.

– Nu e o diferenţă exagerată, spuse Athena. Cu siguranţă că mai era ceva.

– Castleton, spuse cu amărăciune Anthony. De trei ori blestematul nostru părinte. Nu şi-ar fi dat niciodată consimţământul din mai multe motive, începând cu faptul că sigur nu voia să-mi aleg eu însumi soţia. Avea pe altcineva în minte pentru mine.

– Admitem că erai tânăr, dar, ca fiică de conte, Lady Diana provenea dintr-o familie destul de bună şi diferenţa de vârstă nu era insurmontabilă. Ce mai voia bătrânul duce pentru tine? întrebă nedumerită Athena.

– Tu l-ai întâlnit doar o dată în viaţa ta, spuse Anthony obosit. Lucru pentru care poţi fi recunoscătoare. În venele lui curgea furie în loc de sânge. Cea mai mare plăcere a lui era să se certe cu toată lumea şi îi *ura* pe toţi cei din familia Lawrence. Ăsta a fost motivul principal pentru refuzul Dianei, cred eu. Credea că aş fi fost pus într-o poziţie intolerabilă.

Oftă.

– Se prea poate să fi avut dreptate. Şi contrariul e adevărat. Dacă am fi fugit în Scoţia să ne căsătorim, pentru ea, urmările ar fi fost dezastruoase.

– Eşti încă îndrăgostit de ea? întrebă încet Athena.

– Nu ştiu. Au trecut şapte ani, şi acum amândoi suntem complet diferiţi. Zâmbi trist. Am fost vreodată îndrăgostit de ea sau pasiunea nebună e ceva diferit? Ştiu că a fost o nebunie reciprocă şi pentru o vreme a fost cel mai important lucru din viaţa mea. Acum... Îşi întinse mâinile neajutorat. Dar, văzând-o, aproape

că m-a paralizat. Habar n-am ce să fac în privința ei. Sau a mea.

– Nu sunt sigur că e vreo diferență între dragoste și pasiune. Poate că pasiunea e primul stagiu al unei mari și durabile iubiri, cugetă Will. Dar știu că pierderea unei mari iubiri poate paraliza inima cuiva pentru foarte multă vreme. M-am însurat de tânăr și, când soția mea a murit la naștere, m-am înrolat în armată și am sperat că francezii mă vor ucide în mod onorabil. Nu au făcut-o, slavă Domnului! Am supraviețuit suficient ca inima să mi se vindece și ca s-o întâlnesc pe Athena.

Anthony nu știa că Will mai fusese însurat și dezvăluirea îl făcu să-l prețuiască și mai mult pe cumnatul său.

– Nu cred că înrolarea în armată e răspunsul pentru mine, dar nu sunt sigur ce anume este.

– Trebuie să petreci un timp în compania lui Lady Diana, spuse serios Athena. Doar că acum ești prins în șocul unei dragoste pierdute ce a reapărut. Afișează-ți cea mai bună față ducală, reținută, dar curtenitoare, și fă-i o vizită. Du-o la o plimbare cu trăsura în parc și cumpără-i o înghețată de la Gunter's. Deși poate că e prea rece pentru asta. Să fii foarte relaxat, ca și cum n-ați fi fost niciodată altceva decât niște simple cunoștințe. Acum, când ajungi s-o cunoști mai bine, poate că magia trecutului se va estompa, lăsând doar câteva amintiri dragi. Sau poate că veți deveni prieteni, sau poate că vei afla că nu-ți mai place femeia care este ea acum.

Anthony se îndoia de asta.

– Sfatul tău e bun, dar dacă descopăr că sunt încă nebun după ea?

– Atunci poți să-i faci curte din nou, de data asta fiind major și fără norul negru al ducelui plutind deasupra ta, spuse Will prompt. Și dacă te acceptă, vei ști că ea e singura femeie din Londra care nu umblă după titlul și averea ta.

Anthony trebui să râdă.

– Mare dreptate ai. Foarte bine, mâine o să le fac o scurtă vizită de politeţe ei şi lui Lady Aurora, în ideea de a mulţumi pentru balul mascat. Voi fi agreabil, prietenos şi relaxat. Şi vom vedea ce se va întâmpla.

capitolul 7

Balul continuase până spre orele dimineții, și Diana nu dormise bine după aceea, așa încât coborî târziu și găsi camera de mic dejun plină de flori. Rory venise mai devreme și căsca delicat, bând ceai.

– Numărul de flori în perioada asta a anului e un tribut adus succesului balului.

Arătă cu mâna spre o masă lungă pusă lângă perete ce acum era aproape complet acoperită cu buchete.

– Servitorii le aduc aici ca să ne bucurăm de minunatele culori în vreme ce mâncăm. Ducele tău a trimis două daruri florale, unul pentru mine ca gazdă și unul pentru tine ca artistă. Sunt în capătul din stânga al servantei.

– Nu este ducele meu, spuse Diana, puțin nervoasă. Doar o cunoștință. Se uită la flori. Între o vază cu crizanteme și o alta cu liliac, văzu o lungă față gri cu alb și cu niște ochi albaștri ce se uitau cruciș. Îl scărpină între urechile ascuțite. Motanul tău norvegian se furișează printre buchete.

– Îi place iluzia unei păduri, îi explică Rory.

Diana își mută privirea mai departe.

– Lasă-mă să ghicesc! Acest buchet uriaș cu trandafiri excesiv de scumpi în afara sezonului e de la Castleton? Da, văd că așa este. Amabil din partea lui, dar pentru că și-ar putea permite să cumpere Danemarca, nu sunt deosebit de impresionată de preț.

– Adevărat, spuse Rory cu ochi jucăuși. Dar găsesc interesant că ți-a trimis un bucheţel lângă el. Mic și deloc scump, dar foarte frumos. Are vreo semnificație aparte?

– Probabil că trimite buchete extravagante doar gazdelor. Diana găsi bucheţelul, un aranjament superb

de margarete şi mici ferigi legate cu o fundă aurie. La naiba cu omul ăsta! Îi amintea de o plimbare de după-amiază prin pădure pe care o făcuseră într-o zi de vară timpurie, nu mult după ce se cunoscuseră. Se aşezaseră pe un buştean lângă un iaz, şi el îi făcuse un buchețel asemănător pe care i-l dăduse însoţit de un sărut. Primul lor sărut...

Înghiţi greu şi deschise mesajul prins de buchet.

– E un bileţel de mulţumire pentru dans, ceea ce e drăguţ din partea lui.

– Eu l-am întâlnit o dată sau de două ori în timpul primului meu sezon londonez când era încă Stoneleigh. L-am găsit destul de plicticos, dar e foarte manierat. Rory îi turnă o ceaşcă de ceai Dianei. Spune-mi care au fost părţile tale favorite din bal?

Diana se aşeză şi se conformă. Curând râdeau mâncând ouă fierte moi şi pâine prăjită. Când termină a doua ceaşcă de ceai, ea spuse:

– Poate că vrei să iniţiezi o tradiţie a balurilor mascate de sfârşit de sezon. Toţi oaspeţii păreau că se distrează de minune.

– Dansul nostru a contribuit la asta. Poate că tradiţia ar trebui să ne includă pe noi prezentând de fiecare dată un dans indian?

– Îmi pare rău, nu pot face nici o promisiune. Dacă nu mai dansăm niciodată, dansul de aseară poate deveni o legendă. Diana îşi coborî vocea, devenind sentimentală. Lumea se va lăuda că a fost aici în seara când a avut loc!

Fiind întotdeauna gata să-i cânte în strună, Rory spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Va deveni un eveniment remarcabil, încât membrii înaltei societăţi vor minţi că ne-au văzut! Curând, numărul oamenilor care pretind că au fost oaspeţi aici aseară va depăşi capacitatea casei!

Diana râse. Le plăcuse întotdeauna să se completeze în comentarii amuzante şi glume. Îi lipsise acest joc.

Ciudat, ea şi cu Anthony se tachinaseră cam în acelaşi fel. Nu era plicticos când era singur cu ea. Fusese spiritual într-un mod degajat, cu o minte iscoditoare şi cu un delicios simţ sec al umorului. Mai avea aceste trăsături, sau fuseseră strivite de responsabilităţile ducatului?

Zâmbind, Rory se ridică de la masă şi spuse:

– Acum e vremea să mă duc în camera copilului. În fiecare zi, Diana face ceva nou şi trebuie să fiu acolo să văd.

– Eşti însuşi modelul unei mame moderne. Se ridică şi Diana, ştiind că nepoata ei nu va dori companie în timpul acestui interval intim cu copilul ei. Îmi imaginez că vor fi câteva vizite de curtoazie în după-masa asta, aşa că voi lucra acum de dimineaţă la însemnările mele de călătorie. Credeam că vor fi terminate pe când ajungeam în Londra, dar m-am tot gândit la lucruri noi de adăugat ce n-au fost cuprinse în jurnalele originale. Asta se transformă într-un foileton. Nu sunt sigură că rezultatele vor merita efortul!

Rory scuturã teatral capul.

– Greşeşti! Însemnările tale de călătorie vor fi un succes şi spun asta precum cineva care ştie câte ceva despre activitatea editorială. Jurnalele originale au fost minunate, şi versiunile extinse şi îmbunătăţite vor fi şi mai bune. Abia aştept s-o citesc pe prima.

– Tu vei fi prima mea cititoare, îi promise Diana. Dar mi-e greu să cred că poveştile mele despre aventuri nefericite vor stârni interesul general.

– Tu suferi de neliniştea scriitorului, spuse Rory hotărât înainte de a ieşi din salonul de mic dejun. Continuă să lucrezi şi până la urmă îţi va trece. Pe cuvânt!

Diana se îndreptă spre micul salon, cea mai intimă dintre încăperile frecventate de toţi ai casei. Era locul ei obişnuit de lucru şi acaparase biroul ce poate că era mai puţin ordonat decât restul casei.

Panda era deja acolo, ghemuit pe o cuvertură împăturită pe care Diana o pusese pe sofa pentru a proteja

tapițeria. Își ridică privirea când ea intră, oferind ocazia perfectă pentru ca ea să-l scarpine pe gât. Se conformă înainte de a se așeza la lucru.

Copia penultimul capitol al volumului ei de experiențe grecești când un lacheu intră să anunțe:

- A sosit ducele de Castleton. Îl primiți?

Inima îi tresări într-un mod ciudat.

- Bineînțeles. Poftește-l să intre!

- S-o anunț pe Lady Aurora? întrebă șovăielnic lacheul.

- Prostii, n-am nevoie de însoțitoare. Nu sunt o școlăriță și îl știu pe Castleton de-o groază de ani, spuse ea vioi, întrebându-se în același timp dacă ar fi trebuit să-și aranjeze părul.

Amintindu-și că asta era doar o vizită de curtoazie, își aranjă hârtiile așa încât să nu arate dezordonat. Pe când termina, Castleton intră în cameră. Inima îi tresări din nou în felul acela ciudat.

Cu o seară în urmă, în costumul lui de corsar, fusese o fantezie perfectă. Acum, îmbrăcămintea superbă într-un stil simplu îl făcea un gentleman perfect. Cu o bruscă intuiție, ea își dădu seama că înfățișarea lui din acea zi era la fel de mult un costum ca și veșmintele de corsar din noaptea trecută. Amândouă înfățișările erau menite să ascundă adevărata sa personalitate în spatele unei fațade lustruite. Își înclină capul politicos spunând:

- Mulțumesc că m-ai primit, Lady Diana.

Ea se ridică și îi întinse mâna. Strângerea sa cu mâna înmănușată era caldă și fermă, apăsând exact cât trebuia. Ce să spună? Trebuia să menționeze margaretele, dar să nu le scoată în evidență.

- Bună dimineața, Excelență. Și eu, și Lady Aurora vă mulțumim pentru flori. Trandafiri și margarete pe vremea asta! Aveți o seră?

- Da, a fost una dintre primele îmbunătățiri pe care le-am făcut la reședința Castleton după ce am intrat în posesia moștenirii. Îmi plac florile.

La fel și Dianei. Era una din plăcerile simple pe care le împărtășeau.

– Vă rog să luați loc, Excelență. Dar oare am lipsit din Anglia atât de mult încât să-mi scape faptul că acum vizitele de dimineață se fac de fapt dimineața în loc de după-amiază?

El zâmbi, așezându-se pe un fotoliu în fața ei.

– Un avantaj de a fi duce e că, dacă încalc o regulă socială, e considerat ceva fermecător de excentric în loc să fie catalogat drept nepoliticos. Speram ca, prin venirea mea devreme, să avem posibilitatea să discutăm. Aseară n-am apucat să te întreb despre călătoriile tale.

Ea arătă spre birou.

– Ar fi mai simplu să aștepți până când îmi public însemnările. Lady Aurora m-a convins să lucrez la ele în călătoria de întoarcere din India, așa încât acum copiez și îmbunătățesc impresiile mele de călătorie. Am mari dubii că un editor va fi interesat, dar aș putea să public în particular pentru prieteni și familie. M-ar salva de la a răspunde la nesfârșit unei sumedenii de întrebări asemănătoare.

– Te rog, înscrie-mă pentru un exemplar, spuse el puțin trist. Mi-ar plăcea să vizitez locuri îndepărtate, dar am prea multe responsabilități aici pentru a pleca în călătorii așa de lungi. Probabil că n-o să plec mai departe de Paris.

– Am cunoscut oameni care au tânjit după bogăția și puterea unui duce, spuse ea cu un zâmbet crispat. Dar n-am auzit niciodată ca un bărbat să tânjească după responsabilități nesfârșite și tot felul de acte și lingușitori ce caută să intre în grațiile unui duce.

– Și nici nu vei auzi vreodată, spuse el sec.

Dintr-odată, Panda sări de pe sofa și merse maiestuos să salute oaspetele, uitându-se la el cu uriașii lui ochi verzi. Anthony îl privi cu interes.

– E o pisică de bucătărie ce s-a hotărât că-i place mai mult sus decât jos?

– Mrr!

Recunoscând o solicitare pentru atenţie, Anthony se aplecă să scarpine capul motanului.

– Având în vedere mărimea lui, bănuiesc că-şi petrece mare parte din timp în bucătărie, linguşind-o pe bucătăreasă ca să-i mai dea de mâncare.

Diana râse.

– Panda nu e motan de bucătărie. E al meu. L-am adus cu mine din India.

Brusc, Panda se strânse şi sări în poala vizitatorului, o acţiune ce nu putea fi ignorată, cel puţin pentru că motanul lăsase păr alb şi negru pe îmbrăcămintea elegantă a ducelui.

– Chiar e uriaş! exclamă Anthony scărpinând gâtul motanului. Probabil cântăreşte cel puţin zece kilograme.

– Asta pentru că e din rasa persană imperială chinezească, explică Diana răutăcios. Foarte rară. Sunt crescuţi să protejeze membrii curţii imperiale.

Anthony afişă o expresie amuzată.

– Eşti sigură că nu e un motan vagabond prea bine hrănit ce trăieşte în huzur de când l-ai băgat în casă?

– Domnule, îi insulţi pedigriul! Dar comentariul lui Anthony îi aminti de înclinaţia lui de a salva animale fără stăpân. Tatăl lui ar fi dezaprobat vehement o astfel de acţiune, aşa încât Anthony făcuse aranjamente secrete cu arendaşii şi muncitorii de pe moşie să ia animalele la ei, iar Anthony suporta costurile.

– Scuzele mele, domnule motan, spuse Anthony solemn. Ce înseamnă Panda?

– Un panda e un fel de urs chinezesc, negru cu alb, aşa ca motanul meu, Panda. Numele panda înseamnă ceva de genul „uriaşă pisică urs". Maharajahul de acolo avea doi în menajeria lui privată şi am fost foarte norocoasă să-i pot vedea. Mi s-a spus că urşii panda nu sunt

deloc cunoscuţi în Europa. Sunt nişte animale blânde care mănâncă doar bambus.

– În vreme ce se pare că Panda al tău mănâncă orice.

Hotărât lucru, Anthony nu-şi pierduse simţul umorului în ultimii ani.

– Nu greşeşti, recunoscu ea. Dar pisicile persane imperiale au nevoie să-şi păstreze energia dacă trebuie să lupte pentru a-şi apăra stăpânii.

Panda se răsuci în poala lui Anthony. Cu cele patru labe în aer, arăta că vrea să fie scărpinat şi pe burta albă. Anthony făcu întocmai.

– Panda al tău are energie? Pare un motan ce s-a obişnuit cu o viaţă de total răsfăţ.

Ea trebui să râdă.

– Din nou, nu greşeşti. Dar e un companion absolut minunat, cu excepţia clipelor când hotărăşte să se trântească fix în mijlocul însemnărilor mele de călătorie.

– Îi place să fie în centrul atenţiei, spuse Anthony. Panda torcea aşa de tare sub mângâierile ducale, încât Diana îl putea auzi din partea cealaltă a camerei.

– Pisicile persane imperiale sunt cunoscute ca fiind sociabile. Spre deosebire de pisicile din rasa norvegiană de gheaţă aşa cum e cea din spatele draperiilor.

Arătă spre lungile draperii de catifea, unde îl văzuse pe Spook uitându-se la ei pe furiş.

Anthony se uită într-acolo şi ridică sprânceana.

– Blană deschisă la culoare, faţă lungă, labe deşirate şi ochi albaştri saşii. Da, e o pisică norvegiană de gheaţă. Am văzut o pictură a uneia odată, dar e rară, foarte rară. Şi el e al tău?

Zâmbind, Diana spuse:

– Nu, Spook aparţine lui Lady Aurora şi căpitanului Vance. Era motanul vasului căpitanului. E un vânător redutabil, dar timid. Comentariul ei fu însoţit de mişcarea rapidă prin care Spook se ascunse vederii în spatele faldurilor de catifea. Ţi-ar plăcea să-ţi procuri o rasă rară de pisici?

El se gândi cu ochii sclipind.

– Sora mea, Lady Masterson, are una din rasa legendarelor pisici pescar din Sumatra. Ai văzut vreuna în călătoriile tale din Est? Stau la pândă pe frunze uriaşe de nufăr şi la malurile lacurilor să prindă din apă peşti imprudenţi.

Încântată, Diana întrebă:

– Cum arată?

– Sunt nişte pisici foarte mari, dungate, cu urechi cu smocuri şi mustăţi laterale, spuse el complet serios. Motanul surorii mele arată destul de fioros, dar e un companion plăcut. Am invidiat-o adesea pentru că l-a convins pe Khan să stea cu ea.

– Parcă ar fi mai degrabă pisici al căror tată e pisica sălbatică scoţiană, dar Scoţia e foarte departe de Sumatra, răspunse ea la fel de serioasă. Dacă descopăr o pisică pescar de Sumatra, o să încerc s-o obţin pentru tine.

Privirile li se întâlniră, şi amândoi izbucniră în râs. Ea simţi pentru o clipă că se aflau cu şapte ani în urmă când îl cunoscuse pe Anthony în vreme ce vizita două mătuşi bătrâne a căror moşie se învecina cu domeniul Castleton. Mătuşile dormeau mult, permiţându-i Dianei să aibă timp de călărie şi de plimbări prin câmpurile văratice şi pădurile bătrâne ce se întindeau între cele două proprietăţi.

Îl întâlnise pe Anthony într-o zi când călărea prin păduri. Făcuseră cunoştinţă, începuseră să discute, să călărească unul lângă celălalt şi amândoi întârziaseră la cină pentru că pierduseră noţiunea timpului.

Timp de două luni se întâlniseră în secret ori de câte ori era posibil. Fusese cea mai frumoasă vară din viaţa ei, până când relaţia lor se prăbuşise.

Fără a sta pe gânduri, ea spuse:

– E doar o vizită de curtoazie, Anthony? spunându-i intenţionat pe nume. Sau e mai mult?

El rămase tăcut, uitându-se drept la ea.

- Odinioară a existat ceva deosebit între noi, Diana. Nu mă pot opri din a mă întreba ce mai e acum. Să te văd ieri a fost un adevărat şoc.

- Şocul a fost reciproc! spuse ea cu fervoare.

El zâmbi trist.

- Acum că a dispărut, mi-ar plăcea să aflu dacă mai există ceva între noi. A trecut atâta vreme. Tu ai spus că eram prea tânăr şi aveai dreptate. Acum suntem alţi oameni, am depăşit de mult dragostea nebună a tinereţii. Dar cred că am putea fi prieteni. Ai vrea să vezi dacă e posibil?

Sinceritatea lui îi nimici controlul pe care încercase să şi-l păstreze. Cu siguranţă că mai exista încă atracţia dintre ei; fusese dovedit prin sărutul lor cu o seară în urmă. Dar trecuse aşa de mult timp, şi vieţile lor fuseseră atât de diferite. Acum, ea era o fată bătrână obişnuită să facă întotdeauna doar cum voia ea. Acel moment de dragoste reciprocă, atunci când existase cel puţin o şansă să clădească ceva durabil, trecuse de mult.

Cu toate astea, aveau o legătură din amintiri comune, şi până acum îi plăcea ce vedea la bărbatul care devenise. Ar fi un prieten loial, şi avea nevoie de mai mulţi prieteni.

Bucuroasă că abordase subiectul, ea răspunse:

- Mi-ar plăcea foarte mult să clădim o prietenie. Am lăsat în urmă prea mulţi prieteni în călătoriile mele. Dacă mă stabilesc definitiv aici în Anglia, şi cred că aşa va fi, trebuie să cultiv prietenii.

- Am putea să constatăm că acum suntem enervanţi, o avertiză el. Tu luminezi fiecare încăpere în care intri, în vreme ce eu sunt un tip mai degrabă anost şi conştiincios.

- N-am crezut niciodată despre tine că eşti anost, spuse ea cu sinceritate. Am crezut întotdeauna că eşti fascinant de complicat, cu o voinţă de oţel.

El clipi.

– E o afirmaţie măgulitoare, cred, dar nu sunt sigur pe ce se bazează. Erai mai mare decât mine, dar încă tânără.

Ea îşi dădu seama că nu discutaseră despre lucrurile astea în trecut. Trebuia să fie la fel de sinceră ca şi el.

– Îţi admiram enorm tăria. Tatăl tău era cel mai mare tiran din Anglia şi tu, fiind singurul fiu, îşi canaliza furia în mare parte spre tine. Cu toate acestea, n-ai fugit niciodată. Ai fi putut să-ţi iei moştenirea de la bunici şi să trăieşti o viaţă de desfrânare în Londra. În schimb, ai mers la universitate şi ai absolvit cursurile cu diplome la două materii diferite, fiind ridicol de tânăr, apoi ai început să lucrezi diminuând acţiunile distructive ale tatălui tău. Pe atunci am fost uimită şi acum sunt încă şi mai uimită, privind retrospectiv. Cum ai supravieţuit abuzului său, rămânând cu mintea întreagă?

Faţa lui Anthony se crispă.

– A fost... dificil. Cum aş fi putut să-i las pe servitori, arendaşi şi alte persoane ce depindeau de noi să sufere de pe urma furiilor neaşteptate ale tatălui meu? Să fug şi să trăiesc o viaţă de desfrâu ar fi fost o laşitate. Am învăţat de timpuriu să-mi dezvolt un scut emoţional pe care vorbele lui nu-l puteau penetra. Le lăsam să se scurgă ca o ploaie şi îmi aminteam mie însumi că am o datorie de a-i proteja pe cei mai slabi decât mine.

– Să pleci ar fi însemnat că eşti rezonabil, nu laş, spuse ea cu un calm imperturbabil. Rămânând, ai devenit erou.

Anthony se arătă jenat de laudele ei.

– N-ai cunoscut-o pe mama, dar ea era caldă, înţeleaptă şi bună, şi ne-a învăţat să nu alegem niciodată calea uşoară în detrimentul altora.

– Aş vrea s-o fi cunoscut. Cred că a fost o femeie remarcabilă.

– Da, a fost. Sora mea, Lady Julia, seamănă foarte mult cu ea. Vocea i se schimbă. Ai vrea să mergem la

o plimbare cu cabrioleta? Vremea e blândă şi soarele îndrăzneşte din când în când să iasă din nori.

În ochii lui nu se văzu vreo încercare de a-i face curte, ci poate că prietenia era chiar şi mai preţioasă.

– Mi-ar plăcea puţin aer proaspăt. Acordă-mi o clipă să îmi aranjez lucrările ca să nu se împrăştie în tot salonul.

Anthony ridică motanul din poală şi îl aşeză grijuliu pe podea, primind în schimb o privire enervată în ciuda grijii sale.

– Panda a rămas fără răsfăţ.

– O să adoarmă din nou pe sofa înainte de a ieşi noi din cameră, prezise ea cu exactitate, punând deoparte manuscrisul.

Diana îşi luă pelerina şi lăsă un mesaj pentru Rory, apoi se pregăti să se bucure de o zi deosebit de blândă pentru luna decembrie. Cabrioleta lui Anthony era modernă, evident, şi caii superbi. După ce o instală şi sări pe locul de lângă ea, o întrebă:

– E vreun loc anume unde ai vrea să mergi, sau ai prefera o plimbare relaxată prin parc?

– În parc, te rog. Dar e ceva ce aş vrea să te rog, spuse ea. Sunt o femeie total decăzută, pentru că acum m-am apucat să fac comerţ. Şocant, nu-i aşa?

El râse, punând cu abilitate caii în mişcare.

– Poate comerţul e dispreţuit în mod oficial în anumite cercuri, dar o mare parte din aristocraţie se menţine pe linia de plutire din punct de vedere financiar investind într-o formă sau alta de comerţ. Doar agricultura nu e întotdeauna de ajuns pentru a întreţine domeniile mari. Mare parte din lorzii importanţi au în proprietate sau investesc în mine, fabrici, construcţia de canale, companii de transport şi alte afaceri.

– Aici eşti şi tu inclus? întrebă cu interes Diana.

– Da, deţin o mare parte din câteva fabrici ce îmi oferă ocazia să demonstrez că o fabrică poate fi profitabilă fără să-i pui pe copii să muncească în condiţii periculoase. Tu ce fel de comerţ practici?

– O afacere de import. India produce niște țesături superbe și bijuterii, și sculpturi, și alte asemenea lucruri. Partenera mea de afacere este o englezoaică ce s-a stabilit în India și i-am promis că o să găsesc noi piețe pentru importurile noastre, acum că m-am întors în Anglia. Tu ești un tip elegant. Ai idee ce magazine ar trebui să vizitez ca să încerc să-mi vând marfa?

El se gândi.

– Aș putea probabil să îți fac niște sugestii, dar persoana cu care trebuie să discuți este Lady Kiri MacKenzie[1], care are un uimitor bun-gust. Și ea însăși e angajată în activități comerciale cu minunatele parfumuri pe care le creează. Mai e și pe jumătate indiană, sora ducelui de Ashton. Sunt sigur că va fi bucuroasă să îți facă niște sugestii.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc!

Anthony se uită la ea cu ochii lui albaștri plini de căldură.

– Ciocănelul e coborât la casa lor, așa că îmi închipui că au plecat la țară de sărbători, dar o să aranjez o întâlnire de îndată ce va fi posibil.

Prietenia va funcționa, își dădu ea seama cu plăcere. Ceea ce era bine, pentru că îl voia pe Anthony în viața ei.

[1] Personaj din romanele *Pasiune și onoare* și *Când dragostea te schimbă* de M.J. Putney (n.tr.)

capitolul 8

Anthony era impresionat de felul în care putea minți; nu-și dăduse seama că avea așa un talent. În mod rațional, știa că Athena și Will, inclusiv logica proprie aveau dreptate: de fapt, el cu Diana erau străini unul față de celălalt. Chiar și când se întâlniseră pentru prima dată, diferențele dintre ei fuseseră evidente. Cu toate acestea, la fel era și puternica lor atracție.

Viața sub mâna forte a bătrânului duce fusese o continuă luptă pentru a rămâne cu mintea întreagă și bunele maniere. Atunci, Anthony o cunoscuse pe Diana ce radia o lumină fericită. Pofta ei de viață era molipsitoare și scosese la lumină o latură mai frumoasă a lui ce fusese îngropată cu ani înainte. Avea nevoie de ea ca de aer.

Dar cererea lui în căsătorie o îngrozise, și apoi ea plecase. În răstimp de câteva zile se îmbarcase și plecase din Anglia, și din nou viața lui devenise o chestiune de rezistență. Moartea tatălui său fusese o uriașă ușurare, dar bucuria rămăsese doar o amintire. Până în seara anterioară.

Da, era înțelept să fie prudent. Ar trebui să exploreze cu grijă posibilitățile. Încet, încet, să se cunoască mai bine, să nu facă nici o promisiune.

Dar la naiba! N-o voia drept prietenă, sau cel puțin nu doar ca prietenă. Voia să fie tovarășa lui de joacă, partenera lui, iubita lui. *Soția* lui. Voia s-o țină în brațe până când avea să simtă din nou bucuria.

Dar nu îndrăznea s-o sperie voind prea mult, prea repede. Era o plimbare obișnuită cu o prietenă. Conversația ar trebui să fie una obișnuită. Cu ce să înceapă?

Nu vorbiseră niciodată prea mult despre familiile lor, exceptând referiri vagi la tatăl lui. Remarcă:

– Tu şi Lady Aurora păreţi foarte apropiate, mai degrabă ca două surori decât ca mătuşă şi nepoată.

– Ai mare dreptate, spuse Diana. Mamei nu i-au plăcut niciodată prea mult copiii. Se simţea nedreptăţită când m-a avut, atunci când credea că trecuse de mult de perioada când mai putea avea copii, aşa încât am fost trimisă la fratele meu cel mai mare, Geoffrey. El şi soţia lui iubeau copiii şi ajunseseră să aibă opt, aşa că încă o fetiţă nu era o problemă. Geoffrey şi Sylvia au fost mai degrabă părinţii mei decât cei adevăraţi.

– Ai fost norocoasă să ai o familie bună ca alternativă, spuse el dorind să fi avut şi el parte de aşa ceva.

– Foarte norocoasă! Am avut trei fraţi mult mai mari şi nici o soră. Mutarea cu Geoffrey mi-a adus patru surori şi patru fraţi, toţi foarte drăguţi în diferite feluri. Dar Rory şi cu mine eram apropiate ca vârstă şi foarte asemănătoare.

– Să ai surori e într-adevăr foarte distractiv, deşi din când în când te pun la încercare. Chicoti. A mea a hotărât să transforme o mică sindrofie de familie într-o seară de lectură a *Corsarului* lui Byron, punându-l pe fiecare din noi să citească un fragment. Toţi cei trei bărbaţi prezenţi au mormăit auzind ce-i aştepta, dar trebuie să admit că a fost destul de amuzant, deşi ne-am întrebat de ce poemul e aşa de îndrăgit.

– Cel puţin, a oferit inspiraţia pentru costumul tău de aseară. Se încruntă. Dar am crezut că singura ta soră, Lady Julia, a murit când erai încă la şcoală.

Mâinile lui se strânseră pe frâie amintindu-şi de cea mai îngrozitoare atitudine a tatălui său dintr-o viaţă plină de astfel de atitudini.

– Pentru că erai plecată în călătorie, ai pierdut reînvierea.

Diana se întoarse să se uite la el.

– Ce?

Cât de mult să spună?

– Când Julia avea doar şaisprezece ani, tata a forţat-o să se mărite, iar căsătoria s-a transformat într-un coşmar,

spuse el încordat. Soţul ei a murit într-un accident, fiind beat, şi atât tata, cât şi socrul ei au dat vina pe ea pentru moartea lui. Tata a dezmoştenit-o şi a refuzat s-o lase să vină acasă. Situaţia era aşa de groaznică, încât şi-a înscenat propria moarte şi s-a ascuns în nord timp de ani întregi.

– La momentul respectiv, am auzit zvonuri că s-ar fi sinucis şi că familia a muşamalizat totul. Să te gândeşti că a căzut pradă disperării! Ce tărie trebuie să fi avut! Diana se uită la el, cu o privire compătimitoare. Şi ce îngrozitor pentru tine! Am avut impresia că aţi fost foarte apropiaţi şi că ai regretat-o foarte mult.

El răsuflă încet, oprind cabrioleta să lase câţiva copii şi o femeie mai în vârstă să treacă strada. Asta nu se dovedea a fi o conversaţie obişnuită aşa cum intenţionase el.

– A fost... dezastruos. La fel de dificil ca atunci când am pierdut-o pe mama.

De ce spusese ceva atât de personal? Pentru că întotdeauna fusese aşa de simplu să vorbească cu Diana. Îi spusese lucruri pe care nu le mai spusese nimănui altcuiva.

Într-o tăcută compasiune, ea îşi puse mâna peste a lui, acolo unde ţinea frâiele, neluând-o decât atunci când el le făcu semn cailor să o pornească din nou. După o tăcere, întrebă ezitând:

– Ai fost supărat pe sora ta când s-a întors pentru că te-a lăsat singur cu tatăl tău şi nu ţi-a spus că era în viaţă?

Diana fusese întotdeauna enervant de perspicace.

– Pentru scurt timp. Mai degrabă rănit. Nu a durat mult, nu când am văzut-o din nou şi am aflat toată povestea.

– Ce a determinat-o să se întoarcă?

– S-a măritat cu un maior extraordinar care putea să-i facă faţă tatălui meu chiar când bătrânul duce era în

cele mai rele toane, îi explică Anthony. Randall e un tip foarte de treabă, dar, ca soldat experimentat, a spus că eroul din *Corsarul*, Conrad, era un idiot.

– Multor femei le place poemul, dar serios! Tot acel destin romantic şi extravaganţa melodramatică! Diana scutură din cap. Conrad n-avea în nici un fel simţul realităţii.

Anthony trebui să râdă.

– Spune femeia care a trăit o viaţă aventuroasă extrem de romantică!

Ea scoase un oftat nepotrivit pentru o doamnă.

– Trebuie să ai un simţ foarte dezvoltat al realităţii ca să călătoreşti aşa cum am făcut eu. Şi noroc. Cu siguranţă că nu-mi pare rău că am făcut-o, dar n-aş spune despre călătoriile mele că au fost extrem de romantice.

– Cum ai descrie atunci aventurile tale?

Ea se gândi.

– Interesante. Surprinzătoare. Ceva ce mi-a schimbat viaţa. Periculoase uneori. Dar rar romantice.

El se întrebă ce ar considera ea romantic, dar poate că era mai bine să nu ştie.

– Abia aştept acele însemnări. Ai un titlu pentru carte?

– Însemnările mele au devenit un foileton! Mă gândesc la ceva cum ar fi *Călătoriile unei doamne independente, volumul 1, Grecia*, dar le-aş putea schimba. Îşi înclină capul întrebătoare. Dar ai spus „surori" la plural? Tatăl tău s-a recăsătorit?

– Nu, Athena e o soră vitregă nelegitimă. Mama ei era o doamnă de familie bună, dar cu moravuri scandaloase, însă atât de irezistibilă, încât chiar şi bătrânul duce a căzut pradă farmecelor sale. A recunoscut-o pe Athena ca fiică a lui şi a plătit pentru educaţia ei după ce mama ei a murit. I-a dat o alocaţie modestă cu condiţia ca absolut niciodată să nu-şi dezvăluie cuiva identitatea.

– Ştiam că tatăl tău era îngrozitor, dar a fost chiar şi mai rău decât credeam! spuse Diana consternată. Să se poarte atât de detestabil cu toţi copiii lui!

– Nu-i plăceau prea mult oamenii şi în special nu-i plăceau femeile, spuse Anthony sec. După ce tata şi-a asigurat moştenitorul, el şi mama au trăit vieţi separate. Ea a fost foarte mulţumită cu acest aranjament.

Şi îşi găsise dragostea cu un gentleman bun şi liniştit. Anthony era recunoscător că avusese parte de asta.

– Cum ţi-ai descoperit sora necunoscută? S-a prezentat după moartea tatălui tău?

– Nu, trăia în Peninsulă[1] şi nu ştia că a murit. Nu ştia şi nici nu-i păsa. După ce am moştenit titlul şi am lucrat zi şi noapte cu avocatul familiei ca să clarific totul, am descoperit plăţi regulate timp de zeci de ani către o femeie misterioasă. Avocatul m-a lămurit.

– Ai fost şocat? Consternat? întrebă cu interes Diana.

– Şocat că tatăl meu a făcut ceva atât de pasional ca întreţinerea unei relaţii cu o femeie frumoasă şi imorală, spuse el pe un ton din nou sec. Consternat pentru felul în care fusese tratată Athena.

Diana oftă.

– N-am înţeles niciodată de ce atâţia oameni dau vina pe un copil pentru păcatele părinţilor lui. Mama era aşa. Am o nepoată cam de vârsta mea despre care n-am ştiut nimic până acum câţiva ani. E încântătoare, dar mama nu era cea mai îngăduitoare dintre femei. Ura scandalul, aşa încât l-a dat pe bietul copil spre adopţie şi a poruncit fiului ei să nu spună nimănui despre existenţa fetei.

Surprins, Anthony spuse:

– Era fiica fratelui tău Geoffrey? Cu siguranţă că nu s-ar fi purtat aşa cu un copil al său!

– Nu, era fiica celui mai mic dintre cei trei fraţi ai mei. El era ceea ce cred că s-ar putea numi un tip pe care nu te puteai baza. Destul de fermecător, nu intenţiona niciodată să facă rău, dar foarte nestatornic.

[1] Este vorba despre Peninsula Iberică. (n.tr.)

– Cum au reacţionat Lord şi Lady Lawrence când au descoperit existenţa ei?

– Au primit-o cu braţele deschise în familie şi, imediat, Geoffrey i-a făcut o zestre. Se măritase recent şi tot spunea că n-are nevoie de asta, dar Geoffrey, fie binecuvântat, a spus că era a ei de drept.

– Bravo!

Anthony făcuse acelaşi lucru pentru Athena când descoperise existenţa ei, chiar dacă nici ea n-avusese nevoie de bani. Erau ai ei de drept.

– Eu şi Julia eram nerăbdătoare s-o cunoaştem pe sora noastră vitregă, aşa încât, atunci când s-a întors în Anglia, am intervenit şi am recunoscut-o ca fiind de-a noastră. Există asemănări de familie între noi trei, dar ea n-a moştenit temperamentul tatălui nostru, lucru pentru care suntem cu toţii recunoscători.

– Îmi place o poveste cu final fericit, spuse Diana serios. A fost norocoasă că tu şi Julia aţi acceptat-o cu atâta căldură.

– Athena e o femeie remarcabilă şi foarte plăcută. Julia şi cu mine suntem de acord că noi suntem cei norocoşi să avem o nouă rudă pe care s-o iubim. După o clipă continuă gânditor: Deşi cred că e interesant că amândouă surorile mele s-au căsătorit cu distinşi militari, ca şi cum ar fi avut nevoie de apărare în faţa tatălui meu.

Diana scuturã din cap, zâmbind.

– Sper că s-au căsătorit din dragoste. Aşa cum am spus, îmi plac poveştile cu sfârşit fericit.

– Amândouă surorile mele şi-au găsit perechea iubită. Nu se putu opri să nu se uite la Diana, la chipul frumos şi la atitudinea ei înţelegătoare. Îmi dau speranţă că astfel de lucruri sunt posibile.

Îi prinse privirea rostind aceste cuvinte. Se simţise foarte apropiat de ea în timpul plimbării, dar chiar aluzia la căsătorie îi provocă o scânteiere de panică în ochi şi o simţi cum se retrage.

Cu toate acestea, vocea îi era fermă când spuse:

– Am văzut căsătorii fericite şi le admir. Dar unii oameni pur şi simplu nu sunt făcuţi pentru căsătorie. În special femeile tind să se mărite pentru că au aşa de puţine opţiuni. E mai bine pentru toată lumea dacă persoanele care nu sunt făcute să se căsătorească să-şi dea seama de asta înainte de a face o greşeală catastrofală.

Mesajul era clar.

– Corect, deşi ştiu oameni care se credeau burlaci convinşi sau fete bătrâne şi s-au răzgândit când au întâlnit persoana potrivită. Era momentul pentru o retragere strategică. Ai vrea să mergem la Gunter's pentru o îngheţată? De acord, e o zi rece, dar întotdeauna găseşti ceva delicios.

– Ar fi minunat! spuse ea, evident uşurată să schimbe subiectul. Ce planuri ai de Crăciun?

– Athena şi soţul ei au o casă în Oxfordshire unde se adună familia de Crăciun. Julia cu soţul şi copiii vor fi şi ei acolo. Am făcut la fel şi anul trecut şi a fost foarte plăcut. Fusese cel mai bun Crăciun din viaţa lui. Tu ce vei face? Stai în oraş cu Lady Aurora şi soţul ei?

– Nu, mâine pleacă la bunicii lui Gabriel pentru sărbători, apoi se vor alătura petrecerii familiei Lawrence. Eu stau în Londra timp de câteva zile pentru că aştept o livrare de la partenera mea din India. Îşi încreţi nasul. Apoi o să plec la conacul familiei Lawrence, unde voi fi înconjurată de nenumărate rude ce mă vor îmbrăţişa şi îmi vor pune întrebări impertinente.

– Pare a fi destul de drăguţ, spuse Anthony.

– Va fi, spuse ea zâmbind. Geoffrey şi Sylvia sunt nişte gazde minunate. Din fericire, mă pricep să parez întrebările impertinente!

Da, era, dar el ştia cum să insiste. Forţa irezistibilă şi obiectul de neclintit? Rămânea de văzut.

Îngheţata fu într-adevăr delicioasă chiar într-o zi rece de decembrie. După aceea, Anthony o conduse

pe Diana înapoi la reşedinţa Vance unde îl părăsi cu un zâmbet fermecător şi impenetrabil şi cele mai bune urări de sărbători.

Devenise limpede ca lumina zilei că nu voia să vorbească despre trecut, cu atât mai puţin despre orice posibil viitor. Poate că într-adevăr nu era făcută să se mărite. Aşa erau unii oameni. Dar cu acea misterioasă conexiune reciprocă ce refuza să dispară, el era sigur că era mai mult decât îi spunea ea.

Poate că n-o va convinge niciodată pe Diana să se mărite cu el, dar nu putea merge mai departe fără a înţelege pe deplin de ce plecase. Chiar şi mai important, trebuia să ştie de ce îl ţinea la distanţă, acum când obstacolele evidente dispăruseră.

Nu era imună la prezenţa lui; de acest lucru era sigur. Trebuia să-i înţeleagă felul de a gândi, şi singurul mod de a descoperi asta era printr-un total atac frontal.

capitolul 9

Anthony aşteptă trei zile pentru a fi sigur că familia Vance plecase la ţară şi că Diana va fi singură în casă. Apoi veni în vizită. Spera să nu fie de rău augur ploaia rece care te pătrundea până la oase.

În ciuda mantiei groase ce şiroia de apă, lacheul îi aruncă o privire cu înţeles atunci când ajunse. Probabil că servitorii făceau pariuri despre ce se petrecea între Lady Diana şi distinsul ei vizitator.

Pentru că s-ar fi putut să fie dat afară foarte repede, Anthony îşi păstră pe el mantia când fu însoţit spre micul salon. Diana scria la birou cu Panda la picioare. Îşi ridică privirea cu o expresie panicată, rapid disimulată.

Ridicându-se, spuse:

- Mă bucur să te revăd, Castleton. Ai venit să-ţi iei bun-rămas înainte de plecarea la ţară pentru sărbătorile de Crăciun?

Faptul că îi folosea titlul nu era un semn bun.

- Nu.

Panda se duse să salute vizitatorul, frecându-se de cizmele ude ale lui Anthony şi acceptând scărpinatul pe cap. Apoi picături de apă se scurseră de pe mantie şi goniră din cameră motanul ce mustăci indignat.

Anthony închise intenţionat uşa.

- Mă aflu aici pentru nişte răspunsuri, Diana. Întreaga poveste despre cauza pentru care m-ai părăsit şi motivele tale de a te eschiva când încerc acum să-ţi vorbesc. Îmi datorezi asta. Înţeleg că va fi dureros pentru amândoi, dar trebuie să ştiu înainte de a putea să-mi văd de viaţa mea.

El spera să fie împreună cu ea, dar, dacă nu, asta era. Întâlnirea din nou cu Diana îl făcuse să înţeleagă cât de paralizat emoţional fusese în toţi aceşti ani din urmă.

– Da, îţi datorez asta, spuse Diana încet. N-o să te surprindă să afli că principalul motiv a fost tatăl tău.

Se sprijini de birou cu degetele încleştate pe margine, în timp ce-şi muşca buza, gândindu-se ce să spună.

– Ştiam amândoi că ne va face greutăţi, spuse Anthony. Dar aveam un venit independent şi la fel aveai şi tu. Ne-am fi putut descurca.

– A fost chiar mai rău decât ştii, spuse ea cu tristeţe. Noi am trăit în vara aceea într-un glob fermecat. Totul părea posibil. Eu chiar visam că într-o zi ne-am putea căsători, deşi credeam că trebuia să aşteptăm până când deveneai major. Asta ar fi făcut totul mai simplu.

Chiar se gândea pe atunci la o căsătorie?

– Mai simplu, da, deşi ar fi trebuit să aşteptăm foarte mult atunci când voiam atât de tare să fim împreună, sublinie el. Calculase cât le-ar fi trebuit până să ajungă la Gretna Green, unde s-ar fi putut căsători legal, chiar dacă el era minor conform legilor englezeşti. Ar fi reuşit să ajungă cu uşurinţă, chiar dacă tatăl lui ar fi trimis oameni să-i urmărească. Te-ai hotărât că nu puteai aştepta doi ani?

– Aş fi aşteptat, spuse ea cu un zâmbet nostalgic. Dar eram îngrijorată din cauza tatălui tău. Tu nu te-ai plâns de el în mod direct, dar era limpede că îţi făcea viaţa incredibil de grea. N-am vrut ca relaţia ta cu el să fie şi mai rea.

– Mă aşteptam ca el să se poarte urât. Anthony zâmbi trist. Îl suportasem în tăcere ani întregi. Da, l-ar fi apucat furiile dacă ne-am fi căsătorit, dar am presupus că ne-am fi mutat din Raines Abbey, aşa încât viaţa mea ar fi devenit mult mai uşoară.

Mai uşoară şi infinit mai fericită.

Faţa ei se tensionă.

– Ce nu ţi-am spus a fost că el a venit acasă la mătuşile mele. A urlat acolo precum că ar fi auzit că îi dădeam târcoale fiului său. Am dedus că cineva de pe moşie ne-a văzut împreună şi i-a raportat.

Anthony înjură.

– Ce lucru scandalos de vulgar să spună! Şi cu totul greşit.

Atracţia fusese completă şi reciprocă în mod uluitor.

– Aş fi putut supravieţui insinuărilor lui vulgare, dar nu şi ameninţărilor care ar fi urmat. Ea se opri cu faţa îndurerată. A jurat că, dacă nu te las în pace, îţi va face viaţa un iad. Când moştenitorul său se va însura, va fi cu o fată pe care el o va alege şi cu siguranţă că nu va fi o Lawrence. Îmi dispreţuia toată familia, pe de-a-ntregul.

Anthony se uită fix la ea.

– Ar fi trebuit să-mi spui!

– Anthony, din el se revărsa ură! strigă ea. Nu doar ură. Am simţit că mă vrea *nimicită*. Voia să-mi bea sângele şi să-mi fure sufletul! Mi-am petrecut restul zilei la mine în cameră, plângând şi tremurând. Nu-mi puteam imagina cum era să fii copilul lui.

Anthony tresări auzind expresiva ei descriere, pentru că şi el simţise asta pe pielea lui.

– Un motiv în plus să ne căsătorim şi să fugim de el.

– Am fi putut fugi, dar tu îţi iubeşti profund pământul şi oamenii şi ţi-ai asumat sarcina de a-i proteja de furiile tatălui tău cât de mult posibil, spuse ea categoric. Ai fi putut să te suporţi dacă ai fi plecat? Poate că el nu s-ar fi răzbunat pe tine sau pe mine, dar a jurat că urma să-i pedepsească pe toţi arendaşii şi muncitorii de pe moşie dacă îl sfidai. Că avea să dea foc câmpurilor şi să măcelărească vitele, ba chiar că avea să dea foc casei!

Anthony icni, şocat dincolo de orice închipuire.

– Cu siguranţă că nu şi-ar fi distrus sursa bogăţiei, nici măcar pentru a se răzbuna pe mine!

– Poate că nu. Dar părea nebun de furie şi extrem de convingător. Se cutremură. M-a înspăimântat.

– La naiba, Diana! Ar fi trebuit să-mi *spui!*

Ea scutură din cap, cu o tristeţe profundă zugrăvită pe faţă.

– Nu te puteam pune în situaţia de a avea de ales între mine şi casa şi oamenii tăi. O inimă zdrobită e dureroasă, dar nu e aşa de rău ca ameninţările tatălui tău. Tu erai puternic, aşa de puternic, dar mă temeam că ar putea să te distrugă. În ochi îi licăriră lacrimi. Nu puteam suporta să fiu cauza unui astfel de dezastru.

El era zguduit de un tumult de emoţii. Şoc, furie, înţelegere şi, în plus, o durere agonizantă pentru ceea ce suferiseră amândoi.

– Acum înţeleg mult mai bine. Dar ai spus că tata a fost principala cauză, dând de înţeles că au fost şi altele?

Ea ridică din umeri.

– Îţi aminteşti cum discutam despre călătorii? Să plec din Anglia părea a fi înţelept, aşa că am plecat.

– Am discutat să plecăm împreună.

Ea oftă.

– Chiar şi atunci ştiam că plecarea noastră spre locuri îndepărtate era doar un vis pentru tine, pentru că responsabilităţile tale te ţineau legat de Anglia.

– Dar a fost un vis frumos, spuse el blând. Un vis de romantism şi libertate.

Ea schiţă un zâmbet obosit.

– Am aflat că realitatea era şi ea frumoasă, deşi foarte diferită.

– Mai existau şi alte motive care au contribuit la plecarea ta?

Ea îşi feri privirea.

– Nu chiar.

Minţea; el era sigur. Având în vedere sinceritatea ei obişnuită, ar fi trebuit să fie un motiv foarte întemeiat pentru asta, dar părea a fi un salt prea mare de la „Voiam să mă mărit cu tine" la „Prea târziu, regret", într-un

moment în care nu mai existau bariere lumeşti în calea lor.

Orice ar fi ascuns, el se îndoia că ar fi putut s-o determine să mărturisească în acel moment, când amândoi erau zdruncinaţi de discuţia pe care tocmai o avuseseră. El oftă din greu.

– Mulţumesc pentru că mi-ai spus, aşa încât să pot înţelege trecutul. Data viitoare aş vrea să discutăm viitorul, deşi probabil că nu azi.

Diana clătină din cap.

– Nu avem nici un viitor, Anthony. Acel moment când eram tineri, inocenţi şi necomplicaţi a trecut de mult. Nu mai e nimic de discutat. Te rog să nu mai vii pe aici. E prea greu.

– N-ar fi greu dacă tu n-ai ţine încă la mine, spuse el încet.

– Fireşte că ţin la tine! spuse ea aproape supărată. Întotdeauna voi ţine. Dar asta nu e o bază solidă de viitor. *Nu mai veni pe la mine!* Nu vreau să te văd. Niciodată. E destul de limpede?

El se sufocă.

– Limpede ca lumina zilei.

Nemaiputând spune altceva şi temându-se că ar putea cădea în faţa ei, se întoarse în loc şi ieşi din cameră.

Mantia aproape că se uscase, dar afară încă ploua. Pretutindeni, zădărnicie cenuşie.

Panda veni spre el şi se uită întrebător. Era cu adevărat un motan frumos şi de neuitat. Nu-i de mirare că Diana îl iubea aşa de mult.

Adora mingea blănoasă. Ce ar face dacă...?

Mânat de un impuls nebunesc, Anthony se aplecă şi luă motanul. Multor pisici nu le place să fie luate de jos, dar Panda i se aşeză în braţe de parcă i se cuvenea să fie cărat aşa. Anthony îl mângâie şi primi în schimb un tors zgomotos.

– Panda, spuse el încet. Eşti pe cale să porneşti într-o altă călătorie. Nu-ţi face griji, vei mânca la timp. Şi, cu voia lui Dumnezeu, stăpâna ta va veni după tine.

Trase un colţ din pelerina mantiei peste motan şi ieşi în ploaia ce cădea.

Diana era prea tulburată pentru a se concentra la corectură, aşa că trecu la conceperea de scrisori. Când şi această ocupaţie se dovedi zadarnică, se refugie în transportul de mărfuri indiene expediat de Jane. Petrecu o după-amiază încântătoare inventariind bijuterii, sculpturi, şaluri, eşarfe şi multe altele. Jane avea un ochi format pentru ceea ce era special şi minunat.

Diana alese câteva dintre cele mai bune piese drept mostre pentru ocaziile când, după sărbători, avea să caute noi magazine pentru mărfurile lor. Apoi alese cadouri pentru familie şi prieteni. Făcu multe incursiuni la transport până când termină, dar ţinuse socoteala tuturor, şi faptul că oamenii aveau să poarte cadourile urma să influenţeze în bine afacerile.

Doar atunci se întrebă pe unde era Panda. De obicei ar fi însoţit-o şi ar fi trebuit să protejeze mătăsurile şi şalurile delicate de ghearele lui, dar el nu-şi făcuse apariţia. Probabil că se răsfăţa trăgând un pui de somn ziua întreagă sau poate că fusese închis din greşeală într-o cameră, deşi ea bănuia că avea talentul magic de a trece prin uşi masive.

Nu începu să se îngrijoreze decât atunci când el nu apăru la cină. Nu lipsea *niciodată* de la masă! Spook plecase cu Rory şi Gabriel la moşia bunicilor lui. Poate că Panda era supărat pentru că prietenul lui plecase. Unde ar fi putut fi?

Trecu prin toată casa întrebându-i pe toţi servitorii dacă nu cumva îl văzuseră. Nimeni nu-l văzuse. Dacă se strecurase afară când plecase Anthony? Dacă fusese călcat

de o trăsură sau atacat de un câine, sau tremura neajutorat în ploaia rece?

Era aproape disperată când lacheul aduse un bilet sigilat cu blazonul Castleton. Anthony nu fusese prea fericit când plecase, aşa că rupse prudentă sigiliul. Deşi era îndreptăţit să-i arunce cuvinte grele, spera că era un lord şi n-ar fi făcut asta.

Mesajul era scurt şi la obiect:

Dacă vrei să-l mai vezi vreodată pe Panda, vino la cabană.

Îl citi încă o dată şi încă o dată, cu ochii măriţi de uimire. Cabana trebuia să fie cea de pe moşia Castleton. La o distanţă considerabilă de reşedinţa principală, odinioară fusese casa pădurarului şi a familiei sale. Liniştită şi primitoare, fusese refugiul preferat al lui Anthony. Fusese şi locul lor de întâlnire în acea superbă vară.

Mai citi încă o dată biletul, apoi îl făcu ghemotoc în pumn şi mormăi nervoasă:

– O să-l omor. *La naiba, o să-l omor!*

Pentru că n-o putea lăsa pe Diana să-şi facă griji prea mult timp pentru motanul ei, Anthony trebui să acţioneze repede. Trimise un bilet Athenei şi lui Will la casa din Oxfordshire să le spună că avea să vină mai târziu şi că nu era sigur dacă va putea ajunge pentru sărbătorirea Crăciunului în familie.

Fu întrerupt de Panda care îi aminti politicos că ar putea să-i dea ceva de mâncare. Motanul fu de părere că somonul fiert era foarte bun. Era o felină ce se adapta foarte repede.

Nu era neobişnuit pentru Anthony să se retragă la cabană când voia pace şi linişte, aşa că era bine aprovizionată cu lemne, alimente de bază şi băutură bună. Mai erau şi amintiri dureroase ale timpului petrecut acolo cu Diana.

Eventualele amintiri noi cu ea la cabană aveau să fie de mânie, pentru că ea era aprigă precum o șarjă de cavalerie. Și pe bună dreptate; să răpești motanul unei lady era josnic, dar era singurul lucru pe care și-l putuse imagina ca fiind garanția de a o aduce pe Diana după el. Odată ce sosea, ei bine, nu putea prezice ce se va întâmpla, dar credea că, în sfârșit, va ajunge să aibă o certitudine.

Cu coșuri pline de delicatese și o cușcă improvizată ce fusese căptușită confortabil pentru Panda, se îndreptă spre Raines Abbey și cabana izolată unde trăise atât raiul, cât și iadul.

capitolul 10

Sperând să-l prindă pe Anthony înainte de a părăsi Londra, Diana porunci să i se aducă trăsura casei Vance, care fusese lăsată la dispoziția ei, s-o ducă la reședința Castleton. Ploaia înghețată de iarnă îi îmbibă pelerina în scurtul drum de la trăsură la ușa ducelui.

Ciocănelul era ridicat, așa încât spera că ticălosul era încă acolo. Ciocănelul reședinței Castleton era un masiv cap de berbec, o creatură ce era bine pusă în evidență pe blazonul familiei Raines. Ciocăni cu putere, zgomotul răsunând în toată casa.

Când un lacheu deschise ușa masivă, năvăli în holul de la intrare, fără a-i păsa că lăsa dâre de apă pe pardoseala din mozaic. Probabil că un duce din alte timpuri îl furase dintr-un templu roman. Se răsti la lacheu:

- Spune-i stăpânului tău lipsit de onoare că Lady Diana Lawrence cere să-l vadă *chiar acum!*

Nervos, lacheul spuse:

- Îmi pare rău, milady, dar Excelența Sa a plecat spre moșia de la țară.

- De cât timp a plecat?

- Poate că de o oră?

Lacheul arăta de parcă abia aștepta ca femeia asta nebună să plece.

Ea blestemă și se răsuci ca să plece, reușind să trântească ușa grea când ieși. Era târziu, și vremea era mizerabilă. Drumurile erau într-o stare jalnică.

Nu conta. Știa unde se ducea el, iar Raines Abbey nu era departe, la mai puțin de o zi de mers în Berkshire, în apropierea moșiei Lawrence. O să meargă să-l

ia pe Panda şi o să-şi continue drumul spre sindrofia de familie.

După ce o să-i sucească gâtul perfidului duce.

Pe când Anthony ajunse la cabană, aproape că se înserase, iar ploaia se transformase în ninsoare. Îi spuse vizitiului să-l lase pe el, motanul şi proviziile acolo, asigurându-i pe servitori că voia doar linişte şi pace câteva zile şi că va fi în regulă.

Ceea ce era adevărat; servitorii aveau ordine clare să menţină cabana şi micul grajd aprovizionat bine cu tot ce ar putea avea nevoie Anthony dacă s-ar fi decis să se retragă aici. Obişnuiţi cu felul său excentric de a fi, vizitiul şi garda se îndreptară spre Raines Abbey, unde aveau să aibă căldură, o mâncare fierbinte şi oameni cu care să discute despre comportarea nebună a stăpânului lor.

Evident, primul lucru fu să-i dea de mâncare lui Panda care apoi se aşeză să se uite cum Anthony făcea focul, încălzea nişte plăcintă cu carne şi cartofi pe care o adusese cu el şi deschidea o sticlă dintr-un excelent Bordeaux din bufetul încuiat unde se găseau vinurile şi spirtoasele.

Ritualurile simple ale vieţii erau liniştitoare. Chiar de pe vremea când fusese băietan îi plăcea să vină aici să scape de servitori şi de prezenţa zgomotoasă a tatălui său. Cabana era confortabil mobilată, cu mese simple şi scaune pe care trecerea timpului, ca şi îndelungata folosinţă le lustruiseră, dezvăluind structura bogată a lemnului natural. Covoare orientale tocite luate din podurile abaţiei adăugau o notă de grandoare scăpătată.

Cameră spaţioasă din faţă avea un colţ pentru gătit şi şemineul mare pe două laturi care încălzea dormitorul aflat în spatele camerei de zi. În faţa focului era o canapea ponosită, dar foarte confortabilă şi două fotolii la fel

de ponosite, deci alte mobile surghiunite din abaţie ca fiind prea vechi şi uzate.

De-a lungul anilor, Anthony adăugase cărţi şi mai multe lămpi şi obiecte care-i făceau plăcere, cum ar fi o bufniţă de lemn uşor strâmbă pe care o sculptase când era copil şi o scoică misterioasă ce lucea şi pe care i-o dăduse Julia. Lângă asta era o foarte veche statuetă portugheză a Madonnei ce fusese un cadou din partea Athenei. Mult mai mult decât măreaţa abaţie, aici era casa lui. Chiar învăţase puţin să gătească.

Câtă vreme mâncă Anthony, Panda sări pe masă şi se aşeză la celălalt capăt, cu labele sub el şi cu ochii verzi plini de reproş aţintiţi asupra lui.

– Ţi-e dor de ea, Panda, băiete? Şi mie.

Anthony rupse o bucată din plăcinta gustoasă şi o puse în faţa nasului motanului. Limba roz o linse, şi bucata dispăru.

– Nu-ţi fie teamă, o s-o vezi curând. În ciuda obişnuitei bune dispoziţii a stăpânei tale, e iute la mânie. Sunt sigur că nu s-a mâniat niciodată pe tine, pentru că tu eşti un domn şi principalul ei curtezan, dar pe mine o să vrea să mă jupoaie de viu.

După ce mâncă, îşi aduse nişte documente ale propunerilor legislative pe care parlamentul ar fi trebuit să le aibă în vedere la viitoarea sesiune. Obiceiul lui era să le citească şi să facă adnotări pe margine, dar constată că Diana spusese adevărul când zisese că lui Panda îi plăcea să stea exact deasupra unui vraf de hârtii. Deşi nu îl deranja ca motanul să stea pe masă, fu totuşi deranjat când Panda îşi întinse intenţionat o labă albă ca zăpada şi răsturnă călimara, împrăştiind o baltă neagră ca smoala în toate direcţiile.

– La naiba, Panda, n-ai nici un respect pentru legi? Anthony înjură împingându-şi scaunul şi sărind în picioare ca să nu fie stropit cu cerneală.

Batista pe care o folosi ca să șteargă cerneala fu distrusă, și la fel câteva pagini din legislație, toate astea în timp ce Panda se uita cu o expresie de angelică nevinovăție.

– Cred că îmi spui că e timpul de mers la culcare, zise Anthony sec. Probabil că ai dreptate. Dar mai întâi vreau să văd cum e vremea.

Deschise ușa din față și fu izbit de zăpadă și de un vânt tăios. Motanul își pleoști dezgustat mustățile și făcu o scurtă incursiune afară întorcându-se la fel de repede. Căzuseră câțiva zeci de centimetri de zăpadă și mai ningea încă. Vijelia nu era chiar viscol, dar tindea să devină.

Probabil că Diana întârziase pe drum, poate chiar trebuise să rămână la un han pentru o noapte sau două. Oricât de furioasă ar fi fost, nu era atât de nesăbuită încât să-și continue drumul pe vremea asta.

Sau poate că era?

Anthony atârnă felinare la ambele ferestre din față. Desigur că Diana n-o să ajungă în noaptea asta, dar oricine ar fi fost surprins aici, în păduri, va fi nevoit să stea la adăpost de viscol.

Închizând ușa, se rugă ca toți oamenii să fie în siguranță în noaptea asta primejdioasă de iarnă.

Trăsura Dianei mersese destul de repede, având în vedere vremea. Sperase să ajungă la cabană la căderea nopții, dar fură siliți să se oprească în cele din urmă când vizitiul îi spuse că zăpada și întunericul nu-i mai permiteau să vadă drumul.

Nu trebuia pusă în pericol nici o viață în această tentativă, așa încât porunci să se oprească la cel mai apropiat han. Servitorii Vance fură recunoscători pentru căldură și mâncarea caldă și, pentru scurt timp, la fel și ea. Prea agitată pentru a se duce la culcare, îl căută pe hangiu.

– Domnule Mullins, ai un cal puternic pe care aș putea să-l tocmesc pentru câteva mile?

– Vreţi să ieşiţi pe vremea asta? întrebă el fără să-i vină a crede.

– Destinaţia mea nu e departe şi ştiu bine drumul. Făcu ochii mari şi trişti. Este o chestiune urgentă de familie. Te asigur că sunt o călăreaţă experimentată şi am călătorit în condiţii asemănătoare.

Nu chiar plină de entuziasm, dar se descurcase.

– N-am şa pentru doamne, spuse hangiul, sperând că asta o va descuraja.

– Nu contează, pot călări bărbăteşte. Văzând că ezita, spuse pătimaş: Sunt o călătoare cu experienţă care a parcurs în siguranţă drumul spre India şi înapoi. *Te rog,* domnule Mullins! Jur că voi fi bine, dar *trebuie* să plec cât se poate de repede, sau va fi prea târziu. Ochii i se umplură de lacrimi. Poate că deja e prea târziu, şopti ea.

Deşi pentru ea şi Anthony era prea târziu, la naiba, intenţiona să-şi recupereze motanul.

Diana îşi strânse mai bine şalul pe faţa amorţită într-o încercare zadarnică de a se proteja de vântul îngheţat. Făcuse o greşeală imensă încercând să-şi îndeplinească misiunea în seara aceea. Acum, că gândea raţional, îşi dădu seama că, şi în cazul când ar ajunge la cabană, ar fi nebună să plece din nou pe viscolul ăsta şi nici măcar n-avea cum să-l transporte pe Panda.

Lui Panda *nu* i-ar plăcea să fie afară pe aşa o vreme! Era un motan căruia îi plăcea confortul.

Calul era un armăsar robust, dar îşi încetini pasul, înaintând nesigur prin nămeţi. Deşi ştia bine drumul în alte condiţii, zăpada şi vântul schimbau totul. Crezuse că nu e prea departe de cabană, dar poate că se înşela şi poate că se rătăcise fără de speranţă. Posomorâtă, recunoscu că viaţa ei era în pericol. Era relativ interesant să-şi imagineze oroarea lui Anthony când trupul

ei înghețat va fi fost găsit în pădurea lui la primăvară, dar n-avusese niciodată ambiția de a sfârși ca una din înghețatele de la Gunter's.

Era oare o luminiță în depărtare? Își miji ochii contra vântului, nesigură de ce vedea. Dacă era o lumină, era tare departe. Mână calul în direcția aceea. Chiar dacă lumina era în salonul diavolului, nu-i păsa atâta vreme cât era cald. Flăcările iadului erau posibila ei destinație și cel puțin acolo nu-i va fi frig.

capitolul 11

Panda se pricepea să găsească o sursă de căldură, ceea ce însemna că, după ce Anthony se culcă, acoperindu-se cu pătura luxoasă, motanul sări drept în pat şi se duse să se aşeze greoi pe pieptul lui Anthony. Asta însemna că motanul putea să-şi atingă nasul de bărbia gazdei lui, ceea ce părea să fie o invitaţie la mângâiat regala sa fiinţă.

- Pisică persană imperială chinezească, ha! Cred că tu eşti un simplu motan vagabond şi eşti pe cale să îmi zdrobeşti plămânii ca să nu pot respira, murmură Anthony scoţându-şi mâna dreaptă de sub pătură şi începând să scarpine gâtul motanului.

Vibraţia făcută de motanul ce torcea pe pieptul lui Anthony era o slabă consolare pentru faptul că nu se putea mişca fără a-l da jos pe motan. Mai era şi acea ciudată intimitate ştiind că, probabil, Panda dormea pe Diana exact aşa.

Mâna nu se mai mişcă şi deja aţipise - când Panda scoase un urlet asurzitor şi sări jos înfigându-şi ghearele labelor din spate aproape să-l sfâşie dacă n-ar fi fost protecţia păturii.

Ce dracu'? Anthony se ridică în capul oaselor şi îşi dădu seama că Panda ţâşnise spre uşa de la intrare în salon şi mieuna aşa de tare, gata să trezească şi morţii.

Ceva nu era în regulă! Cu inima bubuindu-i în piept, Anthony îşi luă cizmele în picioare, îşi luă pălăria şi fularul şi îşi trase pe el mantia peste indispensabili şi cămaşa lejeră cu care se dusese la culcare. Ceva sau cineva era afară în viscol, şi purtarea lui Panda sugera că s-ar putea să fie Diana.

Anthony deschise uşa. Fulgii de zăpadă ce se învolburau prinseră luciri de lumină ce îi permiseră să vadă o formă întunecată abia vizibilă pe drumul ce ducea

la cabană. Un bărbat? Nu, era prea mare. Se mișca precum un cal și se părea că pe spatele lui era o siluetă ghemuită.

Cine altcineva în afară de Diana ar fi destul de nebun să plece spre cabană într-o noapte ca asta? Domolindu-și teama, se afundă în zăpada ce-i ajungea până la genunchi și înaintă cu greu pe drum. Da, un cal venea greoi spre el având în spinare o siluetă mică prăbușită peste frâie.

– Diana? *Diana!*

Se întinse spre cal, și armăsarul se opri cu capul aplecat. Anthony ridică mâinile spre călăreț care i se prăbuși în brațe, o siluetă înghețată bocnă.

Da, era Diana, ce își păstrase încă trăsăturile delicate ca de marmură sculptată. Pentru o clipă îngrozitoare se temu că era moartă.

Apoi ea spuse într-o șoaptă răgușită:

– Calul. Îngrijește-te de cal!

Aproape amețit de ușurare că era în viață și rațională, îi promise.

– O să am grijă.

O mișcă pe Diana în așa fel încât s-o sprijine cu o mână, și capul ei se așeză pe umărul lui. Cu mâna stânga luă frâiele și se îndreptă spre casă pe poteca pe care o făcuse prin zăpadă. Calul obosit se mulțumea să meargă poticnit pe lângă el.

Felinarele agățate la ferestre erau ca o rază spre care drumul părea prea lung. Însuși Anthony era aproape de a se prăbuși când ajunse la cabană.

Dădu drumul frâielor din mână, sigur că armăsarul nu va pleca nicăieri de capul lui și deschise cu greu ușa, luptându-se cu vântul. Când o purtă pe Diana înăuntru, ea abia se mișca.

– Anthony?

– Da, draga mea. Ești nebună, dar acum ești în siguranță.

O puse pe picioare şi îi scoase pălăria, fularul şi pelerina. Se amuză văzând că pe dedesubt avea costumul de dans indian. Foarte practic pentru călărit bărbăteşte.

Apoi o puse pe canapea şi îi scoase cizmele de călărie. Ea se mişcă ascultătoare ca o păpuşă articulată. Pe spatele canapelei era împăturită o cuvertură mare şi călduroasă, şi el o folosi înfăşurând-o în jurul ei înainte de a o aranja pe canapea.

Ştiind că va fi mânioasă dacă nu va avea grijă de cal, spuse:

– Mă întorc imediat după ce mă îngrijesc de calul tău.

Ei îi cădea capul, dar reuşi să mormăie:

– Bine. E un cal bun.

Anthony luă un felinar afară, luă calul de frâie şi îl duse în micul grajd aflat în dreapta curţii. Ca şi cabana, grajdul era bine aprovizionat cu fân, paie, grăunţe şi pături de cal. În găleată era nişte apă...

Oamenii lui Anthony aveau mare grijă de refugiul acesta al lui – deşi trebui să spargă gheaţa de la suprafaţă înainte ca armăsarul să poată bea.

Calul nu fu ţesălat atât de mult pe cât ar fi meritat, dar era hrănit, băuse apă şi era mulţumit, acoperit cu o pătură când Anthony se întoarse în cabană cu coburii Dianei. Îi aruncă pe podea şi îşi atârnă mantia udă de un cârlig de lângă uşă în timp ce o studia pe Diana. Era ghemuită în pătură în faţa focului, tremurând, dar era ajutată de Panda care stătea şi el, un ghem mare de blană în poala ei. Îşi băgase amândouă mâinile sub el.

Printre lucrurile speciale pe care Anthony le adusese de la Londra era şi o supă cremă de cartofi şi praz pe care o pusese pe şemineu mai devreme ca să se încălzească. Puse supa în două căni, apoi turnă două pahare de brandy cu puţină apă şi le puse pe măsuţa de lângă canapea, alături de supă.

În cele din urmă se aşeză şi el şi o mută la el în poală pe Diana înfăşurată în pătură, cu Panda cu tot.

Chiar și în pătură, ea tremura. Dacă ar fi fost la abație, ar fi putut să-i facă o baie fierbinte, dar aici să-i dea din căldura corpului său ar fi trebuit să fie de ajuns.

Îi puse în mână un pahar de brandy și îi strânse degetele reci în jurul acestuia.

– Bea, îi porunci el.

Ascultătoare, bău puțin, apoi ceva mai mult, în vreme ce el sorbi dintr-odată o jumătate din paharul său. Arsura era bine-venită simțind-o cum îi cobora înspre stomac. Când își termină băutura, ca și mare parte din a ei, puse paharele deoparte și începură să mănânce supa.

Ea bău cu mai mult entuziasm decât dovedise față de brandy. Era o supă foarte gustoasă, fină și concentrată și simțea că o încălzește. Când își puse cana goală deoparte, el spuse pe un ton de conversație:

– Știi că ești nesănătoasă la cap, nu-i așa? Cu siguranță că puteai să mai aștepți încă o zi până să-mi sucești gâtul.

Ea scoase un mic sughiț de râs.

– Mi-a ținut de cald furia. Mâna ce nu ținea paharul de brandy se mișcă să-i scarpine gâtul motanului. Să-mi furi motanul a fost detestabil!

– Da, deși n-a fost un furt, ci o răpire. Cu siguranță că nu ai crezut că-i fac vreun rău!

– Nu, dar poate că o să-l ții tu! Te place.

– Place pe oricine îl alintă și îi dă de mâncare, spuse sec Anthony.

– Dar își are favoriții lui.

Panda sublinie cele zise de ea ridicând capul și lipindu-se de gâtul ei.

– Care e diferența dintre furt și răpire?

– Hoție e când furi bunuri pentru profit. Răpirea e când iei pe cineva pentru motive mai complicate, și Panda chiar e cineva. Anthony zâmbi puțin. Deși cineva blănos. În cazul ăsta, n-am intenționat să-l păstrez. Este ostatic.

Diana se încruntă.

– Ce fel de răscumpărare vrei? N-ai nevoie de bani.

– Răscumpărarea pentru el e ca tu să vorbeşti cu mine, spuse categoric Anthony. Acum ştiu de ce m-ai părăsit aşa de brusc şi, chiar dacă ştiu că ar fi fost posibil să fac faţă ameninţărilor tatălui meu într-un alt fel, înţeleg de ce ai făcut ce ai făcut. Poate că faptul că m-ai părăsit a fost cea mai bună alegere dintr-o mulţime de alegeri nefericite.

– Pe atunci aşa credeam. Oftă. Încă cred aşa. Dar ce-a fost a fost, Anthony. Trecutul nu poate fi schimbat.

– Dar viitorul poate. Trase adânc aer în piept, neputând uita durerea simţită atunci când ea spusese că nu mai voia să-l vadă niciodată. Vremurile grele necesită decizii dificile. Răpirea motanului a fost singurul lucru la care am putut să mă gândesc care te-ar fi putut aduce la mine, de vreme ce mi se interzisese să mă apropii de tine.

– Îmi pare rău, spuse ea pe o voce pierită până la şoaptă. N-am vrut să te rănesc, dar nu pot vedea un viitor împreună cu tine. Chiar nu pot.

Cana de supă îi alunecă din degete.

Cu blândeţe, Anthony îi luă cana şi o puse deoparte înainte de a cădea. Probabil că era istovită după lupta periculoasă prin viscol – deşi nu era chiar foarte sigur că nu se prefăcea că îi era somn pentru a nu vorbi cu el. O să-i acorde noaptea asta, dar mâine va fi cu totul altceva.

De data asta, Panda sări când Anthony se ridică cu Diana în braţe. O duse în dormitor şi o acoperi cu cuvertura, îndoind pătura şi punând-o pe deasupra pentru a o încălzi şi mai mult.

El avea încă cizmele în picioare, aşa că le scoase şi se aşeză pe partea cealaltă a patului. Situaţia era dezastruoasă din nenumărate motive, dar era prea obosit pentru a-i mai păsa. Se întoarse şi o luă pe Diana în braţe. Ea se mai încălzise, dar încă era înfrigurată. Nu conta. Avea el căldură pentru amândoi.

Era plăcut, atât de plăcut s-o ţină aşa...

Înainte de a adormi, simţi că patul se cutremură când Panda ateriză şi îşi găsi un loc comod pe deasupra picioarelor lor. Ce motan bun era, s-o aducă pe Diana în braţele lui Anthony, chiar dacă doar pentru o singură noapte.

Treptat, Diana se trezi din somn, întrebându-se de ce visase vânturi reci ca de gheaţă şi tăioase când îi era aşa de cald şi de bine.

Era cald, la adăpost şi în braţele unui bărbat. Deschise brusc ochii, dar rămase nemişcată, evaluând situaţia.

Putea vedea fereastra şi cerul care nu mai era întunecat şi arăta cenuşiu şi încărcat. Bănui că încă ningea. Viscolul groaznic fusese real, şi Anthony o salvase şi o adusese la adăpost în cabană.

Îi fusese frig, aşa de frig, cu răceala care îţi pătrundea până în măduva oaselor şi părea că nu mai ajungea. Dar patul cald şi trupul cald al lui Anthony alungaseră frigul. Stăteau culcaţi faţă în faţă, braţul lui pe după mijlocul ei, şi amândoi cu capul pe aceeaşi pernă. Ea era încă în *salwar* şi *kameez*, iar el avea indispensabili şi o cămaşă, aşa încât amândoi erau cât de cât decenţi.

El dormea încă, aşa că ea putu să-i studieze faţa de aproape. Chipeş, întotdeauna cu o umbră de barbă neagră pe bărbie şi obraji. În cei şapte ani ce trecuseră, trăsăturile lui blânde din tinereţe deveniseră mai ferme.

Ştiuse dintotdeauna că era mai tânăr ca ea şi nu-i păsase datorită conexiunii rapide ce se formase între ei. Acum îşi dădu seama că nu mai părea tânăr. Era pe deplin maturizat, un bărbat în floarea vârstei ce suportase o educaţie brutală, pentru a deveni înţelept şi plin de compasiune.

Deşi nu mai părea tânăr, acum ea se simţea bătrână. Epuizată şi inutilă.

Ochii lui de un albastru intens se deschiseră şi se uitară unul la altul cu doar câteva zeci de centimetri între ei. Ea simţea de parcă îl privea direct în suflet şi, sfinte Doamne, ce vedea el la ea?

Arşiţa şi tensiunea dintre ei deveni în scurt timp inflamabilă, şi ea se întoarse, depărtându-se de el şi dându-se jos din pat înainte de a se produce o explozie. El o ademenise aici pentru nişte răspunsuri şi nu va fi mulţumit până când nu va afla adevărul. Ea îşi dădu seama cu durere că trebuie să i-l mărturisească. Aşa cum el spusese, îi datora măcar atât.

Panda se ridică de la picioarele patului şi se arcui întinzându-se.

„Miauuu!"

– Îi e foame, spuse ea.

– Lui îi e întotdeauna foame din câte îmi dau eu seama, spuse Anthony sec, dându-se şi el jos din pat. Se întinse, nu foarte diferit de Panda, numai supleţe masculină. Intimitatea nepermisă de a împărţi acelaşi pat cu el era la fel de irezistibilă şi periculoasă. Vrei ceai şi pâine prăjită?

Ceai fierbinte!

– Da, te rog. Se apropie de fereastră. Mai ninge încă, dar mai puţin decât aseară, cred.

– Ai dreptate, dar azi nu vom pleca de aici şi probabil nici mâine. Ţi-am adus înăuntru coburii. Ai un schimb de haine acolo?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Nişte haine curate ar fi bine-venite.

Îi aduse coburii şi se duse în camera din faţă. Judecând după sunete, băga cărbuni pe foc şi punea ceainicul să fiarbă pentru ceai. Diana îşi dădu pe faţă cu apă rece din lighean şi se schimbă într-o rochie albastră, simplă, dar călduroasă, punându-şi pe umeri un şal cu model indian.

Schimbară locul între ei, şi ea se duse în bucătărie, în vreme ce el se retrase în dormitor să se îmbrace. Panda

termină de mâncat ce îi dăduse Anthony. Cercetă proviziile şi constată că nici unul din ei nu era în pericol de a rămâne flămând.

Găsi pâine şi brânză şi începu să prăjească, apoi făcu o cană de ceai când apa începu să fiarbă. Era un excelent ceai oolong pe care îl îndulci cu miere.

Îşi ridică privirea prudent când el intră, îmbrăcat în pantaloni obişnuiţi de ţară din piele de căprioară, o haină albastră croită mai lejer decât îmbrăcămintea formală. Ca întotdeauna, avea eleganţa înnăscută ce o atrăsese încă de prima dată când îl cunoscuse.

– Nu te uita de parcă aş fi un leu gata să se năpustească, spuse el amuzat. N-o să încep interogatoriul decât după ce mâncăm.

Nu dură mult să mănânce micul dejun simplu. Anthony sorbi ultima gură de ceai şi lăsă ceaşca deoparte.

– Eşti pregătită să fii atacată de leu?

Ultima îmbucătură de brânză prăjită i se transformă în rumeguş în gură. O împinse pe gât cu o înghiţitură de ceai.

– Cât se poate de pregătită.

– Bine, dar mai întâi un prolog. Se ridică şi se apropie de ea cu doi paşi mari, aşa încât s-o poată ridica şi o sărută.

Şocul ei dispăru pe loc. Îl apucă de braţe, dându-şi seama, ameţită, că acest sărut era menit să îi pârjolească toate gândurile raţionale şi că avea succes. Gura lui era fierbinte şi insistentă şi atrase după sine un răspuns euforic. Trupul ei luă forma lui ca o ceară fierbinte. Asta era motivul pentru care fuseseră aşa de nebuni cu şapte ani în urmă – această nevoie pasională de a deveni o inimă, un trup, fapt ce înlătura orice îndoială şi raţiune.

Trecu prea mult timp până când ea reuşi să-şi adune voinţa pentru a se trage înapoi.

– Trişezi, Castleton! gâfâi ea.

– Dacă premiul pare a merita, spuse el fără a merge după ea. Cuvintele nu sunt de ajuns, frumoasa mea lady. Pasiunea este o parte foarte importantă a acestei relaţii speciale, aşa încât nu poate fi exclusă din ecuaţie.

Îi spusese „frumoasa mea lady" în vremurile de demult, mai nevinovate. Înghiţi cu greu.

– Şi ce anume vrei să ştii?

El se sprijini de consola şemineului, încrucişându-şi braţele la piept pe când o privea.

– Explicaţia ta legată de motivul pentru care ai plecat a avut logică şi am înţeles acum de ce te-ai comportat aşa cum ai făcut-o. Dar de ce încerci să fugi de mine acum? Da, au trecut şapte ani, dar încă simt aceeaşi legătură cu tine pe care am simţit-o şi înainte. Îmi imaginez doar că şi tu simţi la fel?

Ea se întoarse şi începu să se plimbe prin camera mare, neputând să-l privească în ochi.

– Există încă o legătură, recunoscu ea, dar nu-i de ajuns. Motivele pentru care simt că nu avem un viitor sunt mai puţin clare decât ameninţările brutale făcute de tatăl tău.

– Începe cu motivele neclare şi poate că le vom lămuri.

– Nu e chiar aşa de complicat, Anthony. Pe atunci, erai prea tânăr. Acum sunt prea bătrână. Se opri în loc şi se întoarse să se uite la el. Eşti unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia şi e o binecuvântare şi un omagiu adus mamei tale că vrei să-ţi foloseşti această putere în mod înţelept. Tu trebuie să te însori cu o tânără neprihănită, de familie bună, care se pricepe la politică şi societate, nu cu o femeie mai în vârstă, blazată şi scandaloasă ca mine.

– Ştiu că nu eşti virgină, spuse el, cu o privire pătrunzătoare. Îţi aminteşti? Am fost *acolo*.

Ea roşi puternic şi îşi lăsă privirea în jos. Nu va uita niciodată dulcele miracol al acelei după-amiezi când

îşi dăruiseră unul altuia virginitatea chiar în acest loc. Uimirea lor reciprocă şi sentimentul descoperirii păreau ca un legământ veşnic de dragoste şi încredere.

Trei zile mai târziu, tatăl lui venise la ea şi distrusese totul. Ea răspunse în şoaptă:

– Cum să pot uita? Dar de atunci au trecut şapte ani lungi. N-am dormit întotdeauna singură.

– Nici eu, spuse el relaxat. Să comparăm listele? Te-ai culcat cu regimentul cel mai apropiat? Asta ar fi epuizant.

– Bineînţeles că nu! izbucni ea.

– Dacă te întrebi, nu mi-am folosit averea să cumpăr favorurile fiecărei frumuseţi costisitoare ce poartă fustă, spuse el pe un ton de conversaţie. Nici nu am căpătat vreo boală ruşinoasă. Tu?

Ea scutură din cap.

– Nu există nici un regiment, dar au fost câteva dăţi când m-am simţit destul de singură pentru a căuta alinarea în braţele unui alt bărbat. Consolarea a fost scurtă, aşa încât am decis să mă dedic cusutului pe etamină şi faptelor bune.

El izbucni în râs.

– Fapte bune, poate, dar cu siguranţă că nu cusutul. Vrei să spui că nu eşti demnă de extraordinara mea poziţie de duce? Mi-e greu să înţeleg asta.

Ea îşi feri privirea.

– Cam aşa ceva.

– Sunt dezamăgit de tine, Diana.

Ea se uită din nou spre el. El continuă:

– Odinioară, credeai că femeile ar trebui să se bucure de aceeaşi libertate ca şi bărbaţii de a experimenta pasiunea. Era un punct de vedere tulburător, unul pe care mă hotărâsem să-l împărtăşesc. Dacă tu spui că eşti prea experimentată pentru mine, nu sunt convins.

Ea îl privi pe când şi el se uita la ea, cu pasiune şi intensitate şi îşi dădu seama că va trebui să dezvăluie realitatea dezastruoasă pe care o ascunsese de toată lumea.

– Vrei tot adevărul? întrebă ea cu o şoaptă răguşită. Foarte bine, o să-l ai! După ce te-am părăsit, am descoperit că sunt însărcinată.

capitolul 12

Era un adevăr atât de şocant, încât îl făcu să-şi piardă controlul. Se încordă, depărtându-se de peretele de piatră.

- Şi?

- Deja plecasem spre Grecia când mi-am dat seama. Am fost... îngrozită, dar şi fericită că o să am ceva de la tine. Închise ochii pe când emoţiile chinuitoare de atunci ameninţau să revină la viaţă. Plănuisem deja totul. Urma să ajung în Grecia ca văduvă şi să nasc acolo. După ce copilul se năştea, poate că aş fi plecat în India. Urma să mă decid ce era cel mai bine la momentul potrivit.

- Dar nu s-a întâmplat aşa? întrebă el pe o voce încă joasă.

- A fost o furtună ce azvârlea vasul de colo, colo, ca pe o cochilie. Credeam că o să mor. Am supravieţuit, dar nu şi copilul nostru. Am pierdut sarcina. Nimeni n-a ştiut în afară de mine. Dar nu pot uita niciodată. Pe faţă îi curgeau lacrimi, născute din durerea sfâşietoare pe care o ascunsese timp de atâţia ani. Te-am dezamăgit; am dat greş; am greşit faţă de copilul pe care l-am conceput împreună! Cum să poată exista un viitor pentru noi după asta?

- Scumpa mea fată! Traversă camera şi o luă în braţe, înconjurând-o cu compasiune şi alinare. Îmi pare aşa de rău că a trebuit să treci prin asta de una singură! Ce s-a întâmplat a fost tragedia noastră, şi nu păcatul tău.

Ea scutură capul cu faţa lipită de umărul lui.

- Tare aş vrea să pot crede asta, spuse ea şoptit.

- Ei bine, ar trebui. Se aşeză pe canapea şi o trase din nou în poala lui. Ea n-ar fi trebuit să permită o astfel

de intimitate, dar nu putea suporta să se îndepărteze, nu încă.

El continuă:

– Un mare procent din sarcinile aflate la început sfârşesc prin avort spontan, poate una din patru. Nu e vina mamei. Dumnezeu e cel ce spune „încă nu".

Ea îşi dădu capul pe spate să se uite încruntată la el.

– Ai inventat asta acum? Nu-mi pot imagina ca un bărbat să ştie aşa ceva.

El îi zâmbi.

– Ţi-am spus că sora mea Julia şi-a câştigat existenţa ca moaşă în anii în care s-a ascuns? E o moaşă foarte bună şi a demonstrat o oarecare duritate când a explicat realităţile vieţii fratelui ei mai mic.

– Cum de a venit vorba despre asta? întrebă ea curioasă şi mirată în acelaşi timp.

El deveni serios.

– A suferit o pierdere de sarcină la un an după naşterea primului ei copil. Ea şi cu Randall au fost foarte trişti, firesc, dar sub influenţa laudanumului mi-a spus mult mai mult decât voiam să ştiu despre misterele naşterii. Mi s-a ridicat părul măciucă, dar a fost şi edificator.

Mâna lui mare o mângâie pe spate.

– După asta a avut un al doilea copil, un băiat frumos şi sănătos, un năzdrăvan în devenire al cărui al doilea nume e Anthony. M-am simţit onorat.

– E adevărat? întrebă Diana neîncrezătoare. Nu cumva inventezi doar ca să mă faci să mai simt mai bine?

Anthony dădu din cap.

– Aşa cum mi-a spus atunci Julia, câteodată se întâmplă lucruri pe care nu le înţelegem. Ni se permite să jelim, dar e înţelept să mergem mai departe. Avortul tău e unul din acele lucruri pe care nu le înţelegem. Da, a fost o mare durere pentru tine, dar nu e o întâmplare căreia să-i dai voie să-ţi distrugă viaţa. Şi pe a mea.

Ea își puse capul la pieptul lui și se gândi la asta. O tragedie, nu un păcat? Nu îl dezamăgise pe Anthony și nu greșise ca femeie? Era un gând uimitor de eliberator. Încă de la avort, se simțise vinovată și nedemnă.

– Cuvintele tale sunt ca o cheie care a desferecat un întreg dulap plin de vinovăție la care n-am suportat să mă uit, spuse ea șovăielnic. Când ne-am cunoscut, n-am putut să-ți rezist, dar am simțit că profitam de tine. Erai mai tânăr și mai vulnerabil din cauza vârstei și a îngrozitorului tău tată. Fiecare problemă care s-a născut din unirea noastră a fost din vina mea.

– Dacă ai simțit că ai profitat de mine, memoria ta e incorectă, spuse el serios. Dragostea noastră a fost un sentiment atât de reciproc pe cât e posibil, cred. Singurul regret pe care l-am avut a fost atunci când ai plecat. Am simțit ca și cum mi s-ar fi smuls un membru și nu mai eram întreg.

Ea începu să plângă de durerea lui și a ei.

– N-ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată? În ziua când ne-am întâlnit, eu încălcasem proprietatea Castleton.

– Nu! spuse el tăios. Știu că nu mi-ar fi fost mai bine și cred că nici ție. Ne dezvoltăm trăindu-ne viața, și asta înseamnă dureri și bucurii deopotrivă. De la tine am aflat ce voiam de la viață. Vocea i se îmblânzi. Și se pare că tot ce vreau ești tu. Pe nimeni altcineva.

Ea se lăsă în brațele lui ca să-i poată vedea fața.

– Cum de ai devenit așa de blând și de înțelept?

– Am avut noroc cu femeile din viața mea, spuse el serios. Mama, bunica și surorile mele. Mai presus de toate tu, pentru că m-ai învățat cel mai mult despre ce înseamnă să dăruiești și să primești dragoste.

Ea înghiți greu, mișcată peste măsură.

– Dacă ce spui e adevărat, cu siguranță că îmi subminează convingerea că sunt nedemnă de tine.

– Bine! Pentru o femeie în general rezonabilă, n-ai fost deloc așa. Îi ridică fața ca să se poată uita unul în ochii

celuilalt. Încă simţi că eşti prea bătrână să fii soţia mea? Se aplecă s-o sărute, plin de tandreţe şi promisiuni despre ce ar putea urma.

Ea îşi adună toate amintirile pline de soare şi bucurie pentru a-i topi durerea şi vina ce îi întunecaseră sufletul timp de atâţia ani. Era momentul să se deschidă pe deplin în faţa lui, la fel de complet şi de sincer cum fusese în vara primei lor iubiri.

Simţea cum o umple o lumină aurie acceptând că acest bărbat puternic şi plin de compasiune o putea vedea cu toate slăbiciunile şi totuşi o iubea. Îi răspunse sărutului, oferind tot ce avea. Îmbrăţişarea se intensifică şi aproape se prăbuşiră de pe canapea când el îi răspunse.

O prinse înainte de a cădea pe duşumea. Râzând, ea rămase în braţele lui şi spuse:

– Surprinzător, acum mă simt mai tânără decât cum eram înainte de a avea această mică discuţie!

El îi zâmbi la rândul lui.

– Asta înseamnă că te măriţi cu mine?

Ea deveni serioasă.

– Da, singura şi unica mea dragoste. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

– Atunci, îţi propun să sărbătorim logodna noastră în cel mai scandalos fel posibil. Se ridică de pe canapea ţinând-o în braţe, demonstrându-şi puterea. Doar dacă ai ceva împotrivă?

– Nu. Îl luă de gât şi îl sărută din nou. N-am absolut nimic împotrivă. Vreau să văd dacă ce ţin eu minte despre cum făceam noi dragoste e exagerat.

El o puse în picioare şi o conduse în dormitor. Se dezbrăcară unul pe celălalt murmurând vorbe de dragoste şi admiraţie.

Şi când făcură dragoste, lipiţi inimă lângă inimă, ea află că amintirea nu era deloc exagerată. Într-adevăr, tandreţea şi ardoarea îi depăşiră imaginaţia.

După aceea, adormi în brațele lui, știind că ajunsese cu adevărat acasă.

Când Anthony se trezi, se ridică încet să aţâţe focul şi să hrănească motanul. Apoi se strecură înapoi în pat lângă delicioasa căldură a Dianei. Îi plăcea să-i studieze faţa în lumina perlată, văzând ridurile fine ale maturităţii, ale înţelepciunii dobândite prin propria experienţă.

Frumoasă. Preaiubită. Va fi întotdeauna frumoasă, indiferent câţi ani trecuseră, şi el se rugă să mai aibă încă mulţi ani împreună.

Ea îşi deschise ochii somnoroşi când el o sărută uşor pe frunte.

– Nu te-ai răzgândit, vrei să te măriţi cu mine, nu-i aşa? murmură el. Dacă da, va trebui să îţi demonstrez din nou avantajele căsătoriei.

Ea zâmbi poznaş.

– Am vrut să mă mărit cu tine de când ne-am întâlnit prima dată, unica şi singura mea dragoste, aşa că n-o să mă răzgândesc. Deşi nu m-ar deranja încă o demonstraţie a motivului pentru care ar trebui să ne căsătorim cât mai repede posibil.

– Cu cea mai mare plăcere îţi voi demonstra. Îşi trecu degetele prin părul ei blond şi mătăsos, plăcându-i textura şi intimitatea felului în care îi cădea liber. Vijelia s-a domolit, dar azi şi mâine rămânem înzăpeziţi, căci călătoria va fi dificilă. Apoi va fi ajunul Crăciunului. Dimineaţa pot înălţa steagul şi putem să reintrăm în lume. Unde ţi-ar plăcea să petreci Crăciunul?

Amuzată, ea întrebă:

– Să ridici steagul?

– În spatele grajdului e un catarg, îi explică el. Când sunt gata să părăsesc refugiul, ridic steagul. Cineva din casă va observa şi, pentru că sunt aici fără vreun mijloc de transport, curând va apărea o trăsură. Văzându-i

expresia, spuse cu umor: Există câteva avantaje să fii duce, să ştii.

- Chiar aşa! spuse ea cu un hohot de râs. Dar ce ciudat că o să fiu ducesă! Nu m-am gândit efectiv la asta până acum.

- E mai uşor să-ţi imaginezi că eşti soţia mea? întrebă el blând.

- Până acum a fost doar un vis. Îi puse mâna caldă pe obraz. Să petrecem Crăciunul cu familia ta? Plănuiai asta, iar moşia Masterson nu e departe, nu-i aşa?

El încuviinţă.

- Chiar şi cu drumurile proaste, ar trebui să ajungem la Hayden Hall înainte de lăsarea întunericului. Vreau să te prezint surorilor mele care m-au silit să mă duc la balul mascat. Le sunt foarte îndatorat.

- La fel şi eu. Se cuibări şi mai aproape. Vreau să le cunosc pe ele şi pe soţii lor, dar sunt bucuroasă că vom avea aceste zile doar pentru noi. Mi se pare un extaz decadent să stau aşa, întinsă în pat cu tine, lipiţi unul de celălalt. Fără alţi oameni, fără obligaţii. Doar noi.

El simţea la fel. Mâna începu să rătăcească peste rotunjimi moi şi calde.

- Apoi mergem la reuniunea familiei Lawrence să sărbătorim Anul Nou?

- Mi-ar plăcea, dar te avertizez că sunt mult mai mulţi Lawrence decât membrii familiei tale! spuse ea. Să te aştepţi la o mulţime de ţipete, îmbrăţişări şi o aroganţă satisfacţie.

- De unde vine aroganţa? întrebă el nedumerit.

- În noaptea balului, cumnata mea, Sylvia, a spus că i-ar fi plăcut de tine pentru una din fetele ei, explică Diana. Dar tu şi Rory n-aţi manifestat vreun interes unul faţă de celălalt, aşa că a presupus că erai pierdut pentru clanul Lawrence. Va fi mulţumită să afle că fata bătrână a familiei Lawrence a câştigat premiul cel mare al târgului de căsătorii.

El se strâmbă.

- Întotdeauna am urât expresia asta!

- Atunci e bine că acum ai ieşit de pe piaţă. Îl bătu pe piept, apoi mângâierile ei începură să coboare. Al meu. *Al meu!*

El îşi ţinu respiraţia.

- Cred că e timpul pentru acea demonstraţie pe care am pomenit-o mai devreme.

Ea scoase un sunet ca de pisică torcând, mâna ducându-se şi mai jos. Atunci, el o sărută, ştiind că ea avea dreptate. Nunta va fi în curând, dar asta era luna lor de miere. Dulci zile de tandreţe şi ardoare, şi descoperire. *Tu eşti a mea, şi eu sunt al tău...*

capitolul 13

Ajunul Crăciunului sosi cu soare strălucitor şi un cer la fel de albastru ca ochii lui Anthony. Diana ieşi din cabană cu o oarecare şovăială, dar nu puteai trăi pentru totdeauna într-un glob de solitudine fermecată. Trebuiau să se întoarcă. Ah, da, trebuiau să se întoarcă. Ea îşi imagină că mulţi ani de aici înainte aveau să se întoarcă în acest loc să se bucure unul de altul în liniştita solitudine.

Aşa cum promisese Anthony, la puţină vreme după ce ridicase steagul, pe drumul din pădure se auzi huruind o trăsură Castleton care îi luă pe bărbat, femeie şi motan. Prima lor oprire fu la hanul unde Diana îşi lăsase însoţitorii. Apoi, înapoiară calul închiriat, şi ea trimise trăsura şi servitorii la casa familiei Lawrence cu mesajul că va sosi la întâlnirea de familie înainte de Anul Nou.

Îşi recuperă bagajul şi, recunoscătoare, împachetă costumul cu *salwar* şi *kameez* şi cizmele de călărie ce se dovediseră aşa de utile când călărise spre cabană. Pentru că avea să-şi întâlnească viitoarele rude, se schimbă într-o rochie serioasă, de un pal verde-închis şi pe deasupra îşi puse pelerina de catifea bordo, căptuşită cu blană. Nu credea că surorile Raines îşi vor închipui efectiv că ea era serioasă, nu când va apărea împreună cu fratele lor după câteva scandaloase zile şi nopţi în doi, dar Diana voia să demonstreze bunăvoinţă.

Drumurile erau îngrozitoare, aşa cum se aşteptaseră, dar trăsura era confortabilă şi peisajul rural acoperit de zăpadă strălucea maiestuos în lumina soarelui. Ea şi Anthony petrecură orele ţinându-se de mână şi discutând la nesfârşit despre vieţile lor şi speranţele de viitor.

Scurta zi de iarnă trecu repede, şi înserarea se lăsase atunci când traseră în faţa reşedinţei Hayden Hall. Ferestrele vastului conac în stil Tudor străluceau în lumina primitoare a lumânărilor.

Anthony coborî şi porunci ca trăsura să fie dusă spre grajduri. Ningea uşor, şi fulgii alunecau peste pelerina şi pălăria neagră într-o ploaie de stele albe. Nu obosea niciodată să-l admire.

El luă coşul motanului din trăsură, apoi îi întinse cealaltă mână Dianei. Ea coborî, simţindu-se încordată.

– Nu-ţi face griji! spuse el grijuliu. Te vor iubi.

– Tu nu cunoşti surorile, spuse ea mohorâtă. Drăguţele surori Lawrence încă n-au iertat-o pe tânăra care s-a purtat rău cu fratele meu mai mare.

El o bătu pe mână acolo unde îl ţinea de braţ.

– O loialitate lăudabilă, dar familia Raines funcţionează altfel, pentru că noi n-am crescut împreună precum cei din familia Lawrence. Avem mai puţine aşteptări de la lume.

Ea se rugă ca el să aibă dreptate.

Anthony folosi cu putere ciocănelul de la uşă şi fură introduşi aproape imediat în holul de primire decorat cu crenguţe verzi şi panglici roşii, şi plin de miresme ispititoare de fripturi, mirodenii şi prăjituri de Crăciun.

Diana adulmecă încântată. Englezii din Bombay dădeau mese de Crăciun, dar ramurelele verzi şi miresmele nu puteau avea acelaşi efect în torida căldură tropicală.

Majordomul care deschise uşa zâmbi larg.

– Excelenţă! Familia îşi pierduse speranţa că veţi ajunge la timp pentru Crăciun.

Uşa spre o cameră de primire din dreapta se deschise şi se auzi vocea unei femei:

– A sosit Anthony?

Două perechi ieşiră din camera unde Diana bănuia că băuseră nişte aperitive înainte de masă. În faţă apărură

două femei și soții lor care le urmau. Doamna înaltă era cea care avusese acele momente intime cu Anthony când plecase din sufragerie în seara balului. Aha, una din surorile lui! Nu-i de mirare că păreau așa de apropiați.

Lângă ea era o femeie micuță și brunetă. Amândouă aveau tenul familiei și trăsături asemănătoare cu Anthony. Se opriră făcând ochii mari la vederea Dianei.

Anthony lăsă jos coșul motanului și puse o mână liniștitoare și caldă pe spatele Dianei.

– Julia, Athena, vă aduceți aminte ce v-am spus că odinioară am cerut de soție o tânără doamnă care m-a refuzat? Spre marea mea bucurie, în sfârșit a acceptat să-mi fie soție.

După un moment de uimire, cel mai solid dintre cei doi gentlemeni militari spuse cu căldură:

– Lady Diana Lawrence! Bine ai venit la Hayden Hall! El era Lord Masterson, gazda ei.

Blondul era maiorul Randall, soțul lui Lady Julia.

Diana spuse timid:

– Lady Julia, Lady Masterson. Îmi pare așa de bine să vă cunosc! Anthony mi-a povestit multe despre încântătoarele lui surori.

Femeia mai înaltă râse și îi întinse mâna Dianei.

– Exagerează, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. Te rog, spune-mi Athena, și ea e Julia. Plăcerea e de partea noastră.

Ușurată, Diana luă mâna celeilalte femei, plină de recunoștință că surorile lui Anthony erau dispuse s-o ierte pentru că îi zdrobise inima fratelui lor cu șapte ani în urmă. Erau exact așa de calde și de înțelegătoare precum spusese el.

Lady Julia îi întinse și ea mâna.

– Orice femeie care-l poate face pe fratele meu să arate așa de fericit mă face și pe mine fericită!

Anthony primi strângeri de mână de felicitare din partea cumnaților săi radioși, și era limpede că cei trei

bărbați erau buni prieteni. Ea era bucuroasă că Anthony avea familia pe care o merita.

Apoi aerul fu zguduit de un pătrunzător miorlăit de enervare.

„Miiiiiiaauuu!"

Diana sări, vinovată pentru că uitase să-i dea drumul din coș motanului.

– Îmi pare rău!

Anthony se aplecă grăbit și deschise ușa coșului. Panda ieși, arătându-se nedreptățit, deși începu să-și facă toaleta când își dădu seama că toți ochii erau pe el.

– Motanul meu, spuse Diana, mai degrabă fără rost.

– E posibil să apară probleme aici, spuse Athena încruntându-se.

Ca prin farmec, apăru un motan mare și dungat, cu urechi cu smocuri, îndreptându-se spre intrus. Diana își mușcă buza, știind că motanul trebuie să fie Khan și că nu părea a fi la fel de timid ca Spook. Se pregăti să se miște repede în caz că trebuia să intervină în bătaia pisicească.

Panda se îndreptă, cu perii din blană ridicați puțin. Khan se opri la aproape o jumătate de metru și îl măsură pe noul rival. Apoi înclină politicos capul masiv, un gest repetat de Panda. Diana își aminti de luptătorii orientali ce își acordau reciproc recunoașterea oficială.

Din fericire, salutul nu fu preludiul unei lupte pentru dominație. Khan se întoarse și se retrase, cu coada stufoasă fluturând elegant în urma lui. Diana bănui că se ducea în camera de primire, unde probabil era mâncare.

– Ce exemplar superb, Athena! Anthony mi-a spus că ai una din faimoasele pisici pescar de Sumatra, dar n-am mai văzut nici una până acum.

Athena îi aruncă fratelui ei o privire neîncrezătoare, înainte de a spune serioasă:

– Da, sunt foarte rare. Khan e un exemplar deosebit al rasei. Dar vino să bem împreună niște vin fiert

în vreme ce vi se pregătesc camerele. Apoi te poţi duce să te aranjezi înainte de cină.

Camere, la plural, observă Diana cu regret. Era de aşteptat. Aveau în faţă luni întregi de frig, aşa că ea şi Anthony trebuiau să se căsătorească cât mai repede!

Înainte să termine ceaşca de vin fierbinte cu mirodenii, dispăru orice fel de stânjeneală. Toată lumea se străduia s-o facă să se simtă bine-venită şi află de legături între familia ei şi cea a lui Anthony.

Will admira autoritatea lordului Lawrence în Camera Lorzilor, iar el şi Alex Randall îl cunoşteau pe Arthur, fratele ei militar, pentru că luptaseră împreună în peninsulă. Lady Julia lucrase împreună cu Lady Lawrence la o acţiune caritabilă pentru văduvele şi orfanii militarilor. Şi noile ei surori voiau o prezentare specială a produselor importate de ea din India când se întorceau la Londra.

Amuzată, Diana îşi dădu seama că, deşi se temuse că nu se va integra când se va întoarce în Londra, se înşelase. Se integra perfect în viaţa în care fusese născută şi îi plăcea sentimentul.

Athena personal o însoţi până în camera ei.

- Pentru că nu te însoţeşte nici o cameristă, am trimis una înainte, să facă focul şi să-ţi despacheteze lucrurile. Luăm cina cam într-o oră. Înainte cu cinci minute se va auzi un gong.

Diana se uită în jur şi văzu că erau singure.

- Athena, Anthony mi-a spus că i-ar plăcea o pisică aşa cum e Khan al tău. Unde aş putea găsi una pentru el? Sunt sigură că există una mai aproape decât în Sumatra.

Athena zâmbi larg.

- Cine din voi a inventat numele de pisică pescar de Sumatra?

- Anthony, după ce am afirmat că Panda e o pisică din rasa persană imperială chinezească, îi explică Diana. Cred că îi place prosteala mea.

– Mie îmi place să-l văd că se prosteşte, spuse Athena chicotind. Prea des e serios. Nu l-am văzut niciodată aşa de fericit cum e cu tine.

– Mă bucur să aud asta, spuse Diana serios. Şi pe mine mă face fericită să fiu cu el.

– Pisoii contribuie la creşterea fericirii, spuse Athena, şi ai noroc. Khan e proaspăt tată pentru o droaie de pisicuţe în şopronul lui Will şi una din ele arată aproape exact ca el. E foarte dulce şi prietenoasă şi cred că Anthony o va iubi.

– E destul de mare pentru a-şi părăsi mama?

Athena dădu din cap.

– Te gândeşti la vreun plan?

– Exact, spuse Diana cu ochii strălucind.

Va fi cel mai frumos Crăciun dintre toate.

Anthony veni s-o ia când sună gongul de cină.

– Arăţi mult mai relaxată, observă el.

– Sunt. Îl sărută scurt, pentru că arăta absolut încântător. Îmi plac surorile tale şi soţii lor. E un loc minunat pentru sărbătorirea Crăciunului.

Sufrageria strălucea de cristale, lumânări şi argintărie lucitoare. Familiile Masterson şi Randall toastară ceremonios de felicitare cu ocazia logodnei lor, aşa încât Diana rosti şi ea un toast de recunoştinţă pentru primirea făcută.

Conversaţia decurgea uşor, se râdea şi se mâncau feluri delicioase. Cele două perechi o făceau pe Diana să se simtă profund şi pe deplin acasă.

Pe când le studia pe surorile lui Anthony, îşi dădu seama că poate din cauza tatălui lor îngrozitor trebuia ca fratele lor să-şi găsească fericirea de care ele aveau parte. Acum, trauma trecutului nu mai domina, şi cercul familiei lor era complet, aşa încât toastă pentru cei trei copii Raines, iar Will şi Alex se alăturară urărilor.

Familia.

*

După cină, Anthony o însoţi pe Diana în camera ei, sărutând-o cast în uşă.

– Somn uşor, frumoasa mea doamnă! Ai avut o zi lungă.

Ea dădu din cap, cu un regret în ochi pentru camerele separate.

– La fel şi tu.

Îl sărută şi ea, luându-l strâns de mijloc, până când el se dădu înapoi.

Fluieră când se duse în camera lui. Avea o surpriză pentru Diana care încă nu îşi dăduse seama că ambele camere aveau o uşă de legătură. După ce se schimbă pentru noapte şi îşi luă un halat, ciocăni uşor la uşa camerei ei, apoi intră.

– Vrei să ai companie în noaptea asta?

Diana îşi pieptăna părul şi aproape că scăpă peria din mână când îl văzu.

– Anthony! Credeam că uşa aceea dă spre un dulap. Sora ta nu se va supăra dacă... anticipăm jurămintele de nuntă?

El zâmbi şi închise uşa în urma lui.

– Probabil că a observat cum ne uitam unul la altul şi a decis că nu-i treaba ei cum aranjăm noi chestiunea. Cu siguranţă că n-aş întreba-o despre perioada când Will i-a făcut curte! Dar nu ne-a pus în camerele astea din întâmplare.

– Aşa că putem să ne bucurăm de încă o noapte păcătoasă de iarnă! Cu ochii lucind, Diana puse jos peria şi fu luată pe sus de nişte braţe calde, moi şi ispititoare.

El închise ochii, încă fermecat de miracolul regăsirii.

– Eşti cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

– Nu, tu eşti, dragostea mea. Ea îi zâmbi jucăuş. Acum, în legătură cu acea noapte păcătoasă de iarnă...!

Râzând, el o luă în braţe. Patul fusese făcut, aşa că el o aşeză la mijloc. Ea îl aştepta, toată doar aur şi fildeş.

– Te iubesc, Diana, chiar mai mult decât mi-aş fi putut imagina în vara aceea când ne-am cunoscut, spuse el răguşit, dându-şi jos halatul.

– Şi eu simt la fel, iubitul meu, şopti ea. Ai devenit mult mai mult decât mi-am închipuit vreodată.

Când se urcă în pat lângă ea, Panda sări şi îşi găsi un loc într-un colţ al cuverturii. Anthony zâmbi aplecându-se să o sărute. Era destul spaţiu şi dragoste suficientă pentru toţi.

Ferestrele deveniseră trandafirii în lumina zorilor când Diana auzi un zgomot slab la uşă. I se păru că e un mieunat uşor. Mişcându-se încet să nu-l deranjeze pe Anthony, se dădu jos din pat şi se duse la uşă. O deschise şi găsi un coş cu o pisicuţă înăuntru, aşa cum aranjaseră ea şi Athena.

Aduse coşul în cameră şi ridică pisicuţa. Numai puf, dungi şi urechi cu smocuri, complet adorabilă.

Anthony spuse adormit:

– Vino înapoi în pat, frumoasa mea lady! Nu trebuie să ne sculăm decât peste câteva ore pentru micul dejun şi biserică.

– Am un cadou pentru tine. Puse pisicuţa pe pernă.

– Mi-ai dăruit unul uluitor aseară, murmură el fără a-şi deschide ochii. Aş vrea să ţi-l înapoiez cu dobândă.

Ea se urcă înapoi în pat, văzând cum pisicuţa mergea şovăitor pe pernă.

Anthony întinsese mâna după ea, când o limbă mică, aspră şi trandafirie îl linse pe nas. Deschise rapid ochii şi se trezi brusc.

– Ce nai...?

Văzu pisicuţa şi începu să râdă, ridicându-se în capul oaselor, apoi luă mica fiinţă în braţe.

– Presupun că asta e o pisică din fabuloasa rasă de pisici pescar de Sumatra?

Ea dădu din cap.

- Din partea Athenei şi a lui Will. Am complotat cu ea, şi Athena l-a trimis pe Will afară în şopron să-ţi ia cadoul.

Pisicuţa sări din mâinile lui Anthony şi începu să meargă împleticit spre Panda, cu picioarele ei micuţe înaintând greu pe pătura groasă. Se întâlniră şi se atinseră pe nas. Apoi Panda puse o labă mare pe spatele pisicuţei şi începu s-o spele.

Amândoi râseră pe când Diana se cuibări sub braţul lui Anthony. Nu se simţise niciodată mai fericită sau mai mulţumită în toată viaţa ei.

- Cred că o să-i fac motanului o zgardă cu diamante.

- E un exemplar foarte frumos, fu de acord Anthony. Dar diamante? Mai degrabă sunt sigur că i-ar plăcea să aibă nişte pateu de creveţi.

Diana chicoti şi îl sărută pe Anthony pe ureche.

- Diamante pentru că el e *cat*alizatorul[1] care ne-a reunit!

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: *cat* înseamnă pisică (n.tr.)

Este momentul să evadați din cotidian în vremea Regenței, cu ajutorul reginelor incontestabile ale romanelor romantice... alături de un duce, o moștenitoare și o frumusețe încăpățânată.

*

Răpită de la un bal al sezonului de iarnă de impunătorul colonel Lord Heywood, un bărbat pe care îl cunoștea doar din scrisori, Cassandra Isles se luptă cu sentimentele pe care acesta i le trezește. Amândoi au însă secrete: el ascunde faptul că trebuie să se însoare pentru bani pentru a-și salva moșia, iar Cass ascunde faptul că e o moștenitoare cu o zestre considerabilă, care nu va accepta nimic mai prejos decât dragostea...

*

Caroline Dunham are ceva de împărțit cu un faimos fustangiu, baronul Thornhill – și un plan inventiv ca să îi capteze cu totul atenția. Totuși, când ajung să se cunoască mai bine, Caroline își dă seama că planul ei nu dă roadele așteptate și că e prinsă fără scăpare de atracția nepotrivită ce mocnește între ei...

*

Îmbrăcată ca o prințesă înfășurată în văluri, Lady Diana Lawrence este șocată să descopere că misteriosul corsar care o ispitește să se retragă cu el într-un alcov în timpul unui bal mascat este ducele pe care odinioară l-a iubit și l-a pierdut. Acum, înzăpezită împreună cu el într-o cabană izolată, se va abandona din nou pasiunii mistuitoare ce există încă între ei?

•

„Trei autoare iubite de *historical romance* își unesc forțele într-o antologie de sărbătoare, și este evident că prin talentul lor chiar și cel mai sceptic cititor va crede în … *și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.*"

Kirkus Reviews

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4593-7

Lira

eBook disponibil